

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

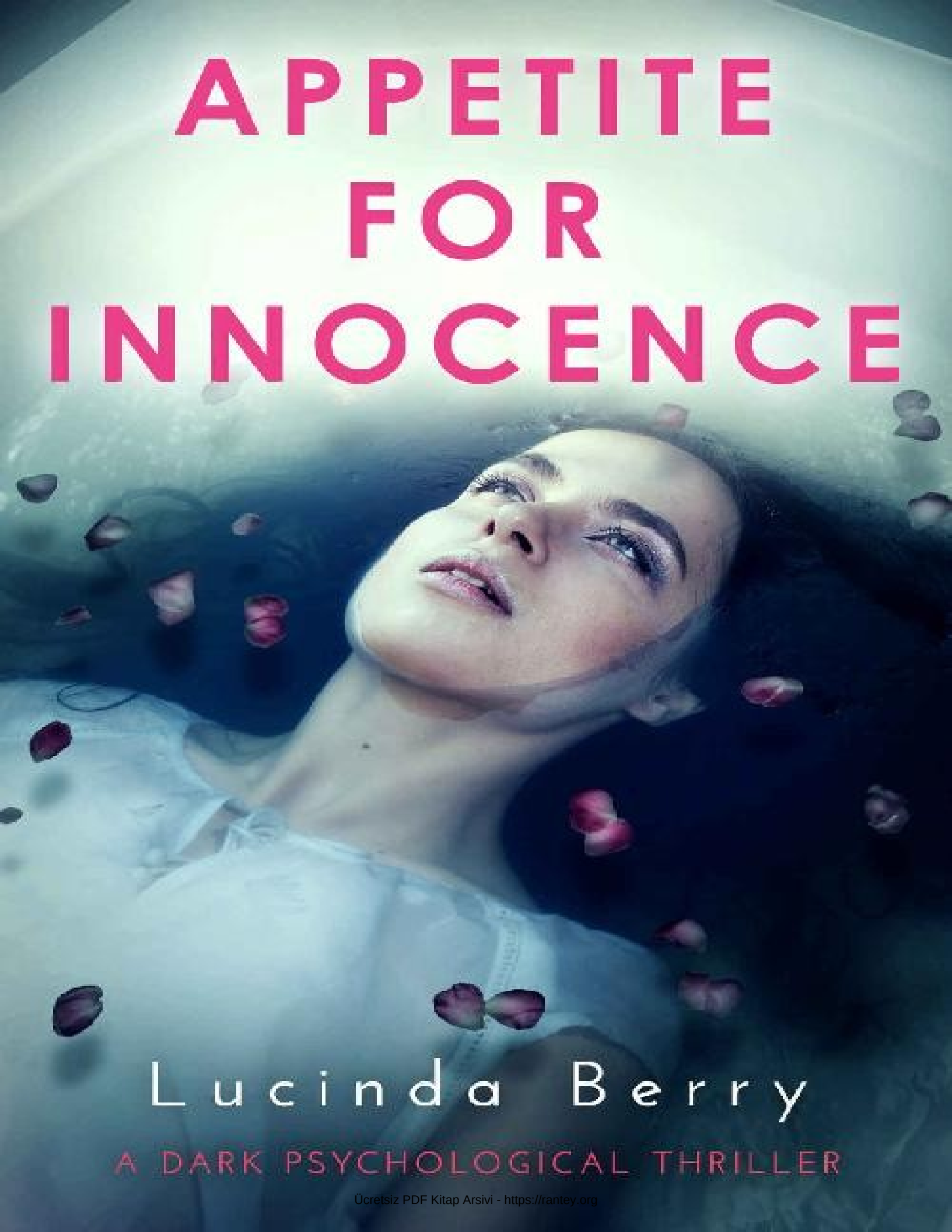
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

APPETITE FOR INNOCENCE

Lucinda Berry

A DARK PSYCHOLOGICAL THRILLER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MASUMİYET İŞTAHI

Lucinda Berry

Gelecek sürümlerden ve satışlardan haberdar olmak için lütfen abone olun

Lucinda Berry haber bültenine: [Abone olun](#)

RISE PRESS

**COPYRIGHT© 2017 by Lucinda Berry Tüm
hakları saklıdır**

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[SARAH| \(THEN\)](#)

[ELLA|THEN\)](#)

[\(ELLA|NOW\) ELLA](#)

[\(| \(THEN\) \) SARAH](#)

[\(SARAH| \(NOW\)](#)

[|NOWELLA| \(O](#)

[ZAMAN\) SARAH| \(O](#)

[ZAMAN\) \) SARAH|\) \(](#)

[ELLA|](#)

[\(ŞİMDİŞİMDİŞİMDİ](#)

[\(|\) ELLAO ZAMAN](#)

[\(ELLA| \(O ZAMAN\)](#)

[SARAH|ELLAELLA|](#)

[\(SONRA\) \(| \(ŞİMDİ\)](#)

[SARAH|\) \(SONRA](#)

[\(ELLA|SONRA\)](#)

[SARAH|ŞİMDİ\)](#)

[ŞİMDİ \(|\)](#)

[ELLA|ŞİMDİSARAH|](#)

[ŞİMDİ\)](#)

[\(|SONRAELLAELLA](#)

[ŞİMDİ|ŞİMDİŞİMDİ](#)

[\(SARAH|\) \) \) \) \(\)](#)

[\(SARAH|ŞİMDİ\) \(\) \(](#)

[\(SONRA \(|](#)

[\(SARAH|ELLAELLA](#)

[LLA\)](#)

[\(ELLA|SONRASONR](#)

[ASARAH|SONRA|](#)

ELLA| (ŞİMDİ)
SARAH|ŞİMDİ ()
SARAH|SONRASARA
HELLA
(|SONRA|SONRA)
SONRA) ELLA
(ELLA| (ŞİMDİ)))
ELLA) | (ŞİMDİ
(SARAH| (SONRA)
ELLA| (ŞİMDİ)
SARAH|ŞİMDİ (
(|SONRA) SONRA))
SARAH|SARAEELLA|
ŞİMDİŞİMDİ () |
(SONRA) (
(ELLAELLAELLA)
|SONRA) SARAH|
(ŞİMDİ) ELLA|
(SONRASONRA)
ELLA|ŞİMDİ (ŞİMDİ
() ELLA|SONRA)
SARAH|ŞİMDİ)
(SARAH| ()))
ELLA|SONRA)
ELLA| (SARAH|
(ŞİMDİ (SARAH|
(SONRA) ELLA|
(ŞİMDİ)
SARAH|ŞİMDİ (
ELLAELLA|SONRA
SONRASONRA|
(ŞİMDİ) () |ŞİMDİ))
SARAH (SARAH| ())
ELLAELLA|ŞİMDİ|
(SARAH| (SONRA)

ELLA| (O ZAMAN)
ELLA (
|ŞİMDİŞİMDİŞİMDİŞ
İMDİ|ŞİMDİELLASA
RAH| (O ZAMAN)) (
| () (ŞİMDİ
(SARAH|ELLA)
ELLA)) ELLA|)
SARAH|SARAHŞİMD
İ| (| ((ŞİMDİSARAH|
(ŞİMDİ) ELLA|
(ŞİMDİ)
ŞİMDİŞİMDİŞİMDİŞ
ARAH|)
(SARAH|ŞİMDİSARA
HŞİMDİ| () ELLA)
|ŞİMDİ ((| (
(ELLA|ŞİMDİŞİMDİŞ
İMDİ)) ELLA))
ELLA| ())
SARAHSARAH| (|
(ELLA| (ŞİMDİ)
ELLA| (BİR AY SONRA) SARAH|
(BİR AY SONRA)

SARAH

(O

ZAMAN)

Ağlama seslerini bastırmak için kulak tıkaçlarımı sonuna kadar sokuyorum. Ağlamalarından nefret ediyorum ve hep ağlıyorlar. Başlangıçta onları susturmaya çalışırdım. Onları sakinleştirmeye çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Ondan korktukları kadar benden de korkuyorlardı. Vahşi hayvanlar gibi beni tırmalıyorlardı, tırnaklarını kollarıma geçiriyorlardı ve onları tutmaya çalıştığımda yüzümü çiziyorlardı. Birkaçı bana vurdu. Hatta bir tanesi ona bir bardak su verdiğimde bana tükürdü. Onları yatıştırmaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Artık sadece ağlamalarına izin veriyorum.

En kötüsü de feryatların ne kadar süreceğini bilememek. Eskiden ne kadar süreceğini tahmin etmenin bir yolunu bulmaya çalışırdım. İkinci Aşamaya geçmeden önce de devam etti, ama hep yanıldım. Zayıf olanlar birkaç saat içinde pes ederler çünkü Şoka girerler ya da kaderlerine boyun eğerler, ancak dövüşçüler günlerce devam edebilir. İkisi arasındaki farkı söylemek zor ama ağlamayı kestikleri sürece umurumda değil. Onlara çığlık atmayı kesmeleri için bağırarak istiyorum, kimse sizi duyamaz. Bazen bağırıyorum ama bu sadece daha çok ağlamalarına neden oluyor.

Dövüşçülerden nefret ediyorum. Günlerimi çok daha zor hale getiriyorlar ve beni rutinimden uzaklaştırıyorlar. İşler benim için en iyi rutinime sadık kalıyorum. Güneş ışığını elimden alıyorlar ve benim güneşe ihtiyacım var.

Bunun bir savaşçı olduğuna eminim. Araba yolculuğu için onu sakinleştirmek zorunda kaldı ki bu asla iyiye işaret değildir. Zayıf olanlar korkularından felç olurlar ve arabada sessiz kalırlar. Güçlü olanlar değil. Ve bu Biri küçük olmasına rağmen güçlü.

Yatmadan önce, Paige ve ben onu karyolasında, kolları ve ayakları fermuarlı bantlarla bağlı, ağzı koli bandıyla kapatılmış bir şekilde uyurken izledik. Gri olanlardan değil. Asla gri kullanmaz. Bu
Bu sefer beyaz çizgili kırmızı kullanmış. Uyuşturucu etkisindeki uykusunda bile huzurlu görünmüyordu. Alnında hâlâ bir kavga izi vardı.

Paige saklamaya çalışsa da yanımda titriyordu. Gözleri cevaplayamadığım sorularla doluydu.

"Bu hiç adil değil," diye fısıldadı onu karyolasında yeni kızın yanında bırakıp kendi alanıma çekildiğimde.

Birkaç yıl önce tavana bir çarşaf astım. Keşke gerçek bir duvar olsaydı ama en azından beni onlardan ayırıyor. Ondan uzaklaşırken arkamı dönmeye zahmet etmedim.

"Hayatta adil olan hiçbir şey yok," dedim.

Ben yattıktan ve o uyandıktan kısa bir süre sonra ilaçların etkisi geçti. Çığlık atmaya başladı - ağızları bantlandığında attıkları işkence çığlıkları. Bir saatten fazla oldu ve hâlâ susmadı. Kulak tıkaçlarımın üzerine kulaklıklarımı taktım ve geçen Noel'de bana verdiği CD çaların düğmesine bastım. Eski moda olduğundan ya da artık kimsenin CD dinlemediğinden şikayet etmedim. Sadece müziğe sahip olduğum için minnettardım. Eski hayatımdan kalan her şey arasında en çok özlediğim şey müzik.

ELLA

(O

ZAMAN)

Dehşet beni sarsarak uyandırdı. Gözlerimi açıyorum. Bacaklarımın arasında su var. Boğazımda bir çığlık düğümlendi. Ağzımdaki tıkaçı çıkarmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü ellerim hala bağlı, derim yırtılmış. Hareketler. Bacaklarım altımda, ayak bileklerimden bağlı. Her yerim ağrıyor. Boğazım acıyor.

Bir anda her şey aklıma geldi. Adam. Beyzbol şapkası. Mükemmel, beyaz gülümsemesi. Ben onu gördüğümde gözlerinin parlaması.

ona adımı söyledim. Ona adımı asla söylememeliydim. Elinin kolumu kavrarken verdiği his. Başımdaki o korkunç ağrı. Hâlâ aynı yerde zonkluyor.

Gözlerim karanlığa uyum sağlayamıyor ve üzerlerine binlerce kum parçası yapışmış gibi yanıyor. Onları ovmak istiyorum ama yapamıyorum. Çünkü ellerimin bağlanma şekli çok garip. Yavaşça doğruluyorum, kendimi oturma pozisyonuna çekerken kemiklerim protesto çığlıkları atıyor, arkamdaki süngerimsi duvara yaslanıyorum. Bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı elimden geldiğince bacaklarımın etrafına sarıyorum.

Etrafımı sinsice tarıyorum. Yatağımdan odanın her santimini görebiliyorum. Her yüzeyi kaplayan kalın bir köpük var. Duvarlar, tavan, hatta merdivenler. Sanki bir şey fırlatmışsın gibi inişli çıkışlı. Kendini ona yaslarsan, sıçrarsın. Kalın, gri tüylü halı zemini kaplıyor. O kadar kalın ki tarayabilirsin. Hiç pencere yok. Hiçbir şey yok.

Işıktan bahseden. Solumda bir çeşit duvar var. Dar bir merdiven. En sağ köşede bir tuvalet taslağı. Lavabo yok. Kirli çorap gibi küf kokuyor.

"Hey, uyanmışsın," diye bir ses çıkıyor karanlığın içinden ve beni irkiliyor. Panik içime işliyor.

Başım yana kayıyor; yanımdaki karyolada yatan bir bedenin dış hatları.

"Ağızındaki bandı çıkarması için Sarah'yı çağırabilirim ama çığlık atamazsın. Çığlık atarsan bandı geri takar." Sesi kibar geliyor.

Kim o? Sarah kim? Benden ne istiyor? Ben neden buradayım? Onu tanıyor muyum? Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum ama yüzünü seçemeyecek kadar karanlık. Donup kaldım. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Sadece bakıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Ter içindeyim.

"Onu aramamı ister misin?"

Başımı sallıyorum. Kimseyi aramasını istemiyorum. Annemi istiyorum. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Kasetimin üzerinden akıyor. Susadım. Hiç bu kadar susamamıştım. Ne zamandır buradayım? Neredeyim ben?

Ve sonra duyuyorum. Yürek burkan hıçkırıklar. Ama benden gelmiyorlar. Gözyaşlarım sessiz. Yanımdaki karyolada yatan kızdan geliyor. O neden ağlıyor?

Dehşet boğazımda düğümleniyor.

ELLA (ŞİMDİ)

"Bana bodrumdan bahset." Konuşurken çenesini çalıştırıyor. Kapalı bir yüzü var, hiçbir şey belli etmeyen türden. Beyaz Oxford gömleği iyi tonlanmış göğsünün üzerinde uzanıyor ve lacivert pilili pantolonunun içine sokuluyor. Siyah kemerine bir telefon ilştirilmiş.

Bana bodrumu sordu bile. Üç kere. İkisi de bana bodrumu sorup duruyor. Bodrumdan nefret ediyorum. I

Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum. Doktorların bana verdiği ilaçlar düşünmemi zorlaştırıyor. Nasıl nefes alacağımı hatırlayamıyorum. Vücudum yanıyor. Her şeyim acıyor.

"Annem ne zaman burada olacak?" Sesim çatlıyor.

Diğer adam konuşuyor, saçı sakalı birbirine karışmış olan. "Uçağı şimdiye kadar havalanmış olmalıydı. Ajanlarımızdan birini

"Onu kapiya götürün ve buraya kadar eşlik etsinler." Saatini kontrol ediyor. Kalın plastik bir saat. "Trafik iyi olduğu sürece, yaklaşık üç saat içinde burada olur."

Hemşire odanın köşesinden sesleniyor. "Size bir şey getireyim mi?"

Başımı sallıyorum. Herkesin beni yalnız bırakmasını istiyorum. Sadece uyumak istiyorum. Çok yorgunum.

"Acı çekiyor musun?"

Bana daha yakından bakmak için yatağa doğru yürüyor. Onun yeşil Gözleri nazik, ama başka tarafa bakıyorum. Bana daha önce kimsenin bakmadığı bir şekilde bakıyor. Artık herkes bana böyle mi bakacak? Başımı eğiyorum, onun gözleriyle karşılaşmayı reddediyorum ve Kol. Mor bir alçıya sarılmış komik görünüyor. Daha önce hiç kemiğim kırılmamıştı.

Doktor kemikleri yerine yerleştirdikten sonra "En sevdiğin renk ne?" diye sordu.

Mor dedim. Mor her zaman en sevdiğim renk olmuştur. Artık öyle mi bilmiyorum. Dünyamda hala renklere yer var mı bilmiyorum.

"Kurbanın avukatı henüz gelmedi mi?" Ciddi adam tekrar konuşur. Adı Brian ya da Blake. B ile başlayan bir şey. Hatırla. Ben burada değilmişim gibi konuşuyor. Keşke olmasaydım. Kaybolmak istiyorum.

Dudakları kıpırdıyor ama ses kapalı. Sözlerini kesip dudaklarımı yakan soruyu sormak istiyorum ama yapamıyorum. Ben de cevaptan korkuyorum. Belki de bilmemek daha iyidir.

SARAH

(O

ZAMAN)

Alarm beni uyandırmıyor. Onsuz uyanmak her zaman gariptir. Birinci Aşama'dan nefret ediyorum. Düzeni yok ve benim düzene ihtiyacım var. Bunu biliyor ama umursamıyor. Hazır olana kadar üst katta kalmama izin vermesi için yıllardır ona yalvarıyorum ama reddediyor. Bana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bunu doğru yapabilecek tek kişi benim. Keşke yapsa. Kendisi. Ama o ne derse onu yapıyorum. Tartışmaya gerek yok. Bundan daha iyisini biliyorum.

Tembelce uzanıyorum. Bugün kahvesiz bir gün olacak. Bodrumda kahve yapmıyorum. Kahve üst kat içindir. Benim için daha zor olsa da ikisini ayrı tutmak işe yarıyor. Öğlene kadar başım zonklayacak.

İki kız da çoktan uyandı. Paige yan tarafına kıvrılmış ağlıyor ve yeni kız kendini duvara yaslamış kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyor, sanki

görünmez oldu. Paige bana hiç ilgi göstermiyor ama yeni kız her hareketime yapışmış durumda. Gözlerindeki aklar, karanlıkta bile karanlık. Köşeye doğru ilerliyorum ve tuvaleti kullanıyorum. Odanın içinde yürüyorum, işim bittikten sonra lambaları yakıyorum ve odayı loş bir ışıkla dolduruyorum.

Yeni kız irkilir ve çılgınca etrafına bakınır, kontrol eder. Artık görebildiği her şeyi. Dolgulu duvarları, tavan da dahil olmak üzere her santimi köpükle kaplı alanı inceliyor. Bir çıkış yolu arıyor ve bakışları merdivenlere takılıyor. Bütün kızlar böyle yapar. Merdivenlerin özgürlüklerinin anahtarı olduğunu düşünüyorlar ama bodrumda daha güvende olduklarını anlamaları uzun sürmüyor.

Taramaya devam ediyor, ileri geri ve ileri geri, sanki

bir şeyi kaçırıyor olabilir ya da duvarlarda bir yerlerde saklı bir ipucu bulabilir.

Mavi tişörtünün içinden kalbinin atışını görebiliyorum. Yüzü dehşetten çizgilerle kaplı ve yüzünden ter damlıyor. Ufak tefek ama spor yapıyormuş gibi kaslı. Hâlâ koşu ayakkabılarını giyiyor. Şortu siyah ve kısa, televizyonda gördüğüm dar Nike şortlardan. Belki de onun bu yönünü seviyordu.

Çok yaklaşmamaya dikkat ederek önüne çömelıyorum. Bacakları bağlı olsa da, isterse beni tekmelemeye çalışabilirdi.

"Merhaba, benim adım Sarah. Çok korktuğunu biliyorum ama sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum." Sesimi olabildiğince nötr tutuyorum.

Alındaki damar nabız gibi atıyor. Bandın altında çenesini çalıştırıyor.

"Üzerindeki bandı çıkarabilirim ama çığlık atamazsın." İşaret ediyorum Etrafımda. Duvarlara. Tavana. Altımızdaki kalın halıya. "Çığlık atarsan kimse seni duyamaz. Burası tamamen ses geçirmez. Anladınız mı?"

Gözleri kocaman, kırpmadan bakıyor. Sanki söylediklerimi anlamamış gibi bana bakıyor. Belki hala şoktadır. Belki de hala şoktadır.

Bazıları bir süre sonra kendine gelir. Bazıları ise asla. Bandını hızlı bir hareketle çıkarıyorum. Böylesi daha kolay, tıpkı bir yara bandı gibi.

"Benden uzak dur!" diye bağırıyor. "Yardım edin! Biri bana yardım etsin! Lütfen bana yardım edin!"

Gözlerimi deviriyorum. Bu rutini çok kez yaşadım. "Kimse seni duyamaz. Sana bunu zaten söyledim. Günlerce çığlık atsan da kimse gelmeyecek."

Sözlerimin onun üzerinde hiçbir etkisi yok. Çığlık atmaya devam ediyor. Çığlıkları köpük tarafından emildikçe sesi daha da çılginlaşıyor, panikle doluyor.

Paige yavaşça onun karyolasına doğru ilerler ve yanına oturur. Yeni kız sarsılarak uzaklaşır, karyoladan yuvarlanır ve yere düşer.

"Beni rahat bırak!"

"Sana zarar vermeyeceğiz." Paige'in sesi benimkinden daha nazik. Her zaman çok tatlıdır. Eskiden küçük kardeşleri vardı, bu yüzden insanları sakinleştirme konusunda çok tecrübeliydi. "Anlıyorum. Ben de çok korkmuştum, ama o haklı. Kimse seni duyamaz."

Yeni kız köşeye doğru kaçıyor. Vücudu titriyor. Gözleri aramızda gidip geliyor.

"Kimsin sen?" Sesi titriyor.

"Ben Paige." Sonra beni işaret etti. "Bu Sarah. Senin adın ne?"

Cevap vermeye karar vermeden önce ikimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor.

"Ella."

ELLA

(ŞİMDİ

)
"Paige iyi mi?" Ben soruyorum.

Buna daha fazla katlanamam. Bilmek zorundayım.

Odamdaki adam ve kadın bakışıyorlar. Kadın koyu mavi bir üniforma giydiği için polis memuru olduğu anlaşılmıyor ama adam sivil giyimli olduğu için kim olduğunu anlayamıyorum. Kadın ona doğru başını sallıyor. Adam kadının ona verdiği işareti alıyor.

"Şu anda binada memurlar var ve yakında daha fazlasını öğreneceğiz." Telefonuna bir göz attı. Odaya girdiğimizden beri endişeyle kontrol ediyor. Odanın içinde olabilirdi. muayenem sırasında. Yine de emin değilim. Bacaklarımı açtıklarında zihnimdeki boşlukta kayboldum ve metali içime soktu.

Zihnim ve bedenim artık ayrı. Eskiden sadece bendim. Tek kişiydim. Ama şimdi ayrıldım. Bir bedenim ve bir zihnim var. İkisi arasında gidip gelebiliyorum ama nadiren buluşuyorlar. Sadece bir kişi olmaya geri dönüp dönemeyeceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

En azından polis memurları evde. Tanrı'ya dua etmek istiyorum. Ama Tanrı dualarıma cevap vermeyi bıraktıktan sonra dua etmeyi de bıraktım. Artık Tanrı'ya inanmıyorum. Annemin ne yapacağını merak ediyorum.

öğrendiğinde bunu düşünecek.

"Peki ya Sarah? Sarah ne olacak?" diye sordum. Ne planladığımı anladığında gözlerindeki ifadeyi asla unutmayacağım.

"Yapma," diye yalvarmıştı. "Hepimizi öldürteceksin."

Onu hiç bu kadar çaresiz ya da korkmuş görmemiştim. Onu korkarken görmemizden hoşlanmazdı. Ya haklıysa? Ya kendimi kurtardıysam ama onların ölümüne sebep olduysam? Hıçkırmaya başladım.

Kadın memur bana doğru ilerliyor. Bana sarılacakmış gibi görünüyordu.

"Dokunma bana!"

Ağlıyorum. Geri adım attı.

"Tamam, tamam." Odanın köşesine çekilir. "I

bunun sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Çok şey yaşadın. Korkunç bir şey oldu ve FBI sizinle çalışması için bir mağdur avukatı gönderecek. Tüm bunları atlatmanıza yardımcı olacak."

FBI mı? FBI ile konuşmam mı gerekecek? Başım belaya mı girecek? Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece kaçmaya çalışıyordum. FBI ile nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Bu insanlardan herhangi birine. Ya katil olduğum için benimle konuşmaya geliyorlarsa?

Hıçkırıkları nefes nefese geliyor. Sanki biri kafamı suyun altına itiyormuş gibi hissediyorum. Kadın memur uzanıp hastane yatağımdaki bir düğmeye basıyor. Kapımda bir hemşire beliriyor.

Memur, "Sanırım aşırı nefes alıyor," diyor.

Hemşire aceleyle yanıma geldi. Elini sırtıma koydu. İrkildim. Bu sadece daha çok nefes almamı sağlıyor. Daha çok çırpınıyorum.

"Tatlım, sadece rahatlamaya çalışmalısın. Artık güvendesin. Bir şeyin yok. Derin nefes al. Sadece beni takip et. Bir." Derin bir nefes alır. "İki." Bırakıyor. "Üç. Yapabilirsen beni takip et, tatlım."

Sözlerine odaklanıyorum. Saymasına. Nefes alışına. Benimkini onunkine uydurmaya çalışıyorum. Hıçkırıkları gittikçe azalıyor ve sonunda kesiliyor. Tekrar nefes alabiliyorum.

"İşte böyle. İyi iş, tatlım. Şimdi memurlarla birkaç kelime konuşacağım ama hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, konuşamayacak kadar bitkinim.

İkisine de eliyle işaret ediyor ve onlar da kapının yanındaki odanın köşesinde toplanıyorlar. Onlarla benim aramda ileri geri hareket ederken hareketleri sert ve robotik.

"Yapmanız gereken bir iş olduğunu anlıyorum ama bu kız cehennemi yaşamış. Sorgulamayı azaltman gerekiyor. Bunu biliyorsun," diye tıslıyor, bunu sessizce yapmaya çalışıyor ama yine de onu duyabiliyorum.

"Soru soran oydu. Onu kızdıracak hiçbir şey yapmadık," diyor adam.
Kulaklarımı kapatıyorum. Sesi çok mükemmel. Çok sakın. Tıpkı
John'un gibi. John'u düşünmek istemiyorum.

SARAH

(ŞİMDİ)

Vücuduma bağlamaya çalıştıkları kordonları söküyorum ve maskeyi yüzümden çekip çıkarıyorum.

"Nerede o? Onu buldunuz mu? Lütfen bana onu bulduğunuzu söyleyin?"

Sağlık görevlisi beni yatağa geri itmeye çalıştı. "Sadece rahatla. Artık güvendesin. Seni buraya getiremez. Artık güvendesin."

Başımı çılgınca ileri geri sallıyorum. "Hayır! Hayır! Hayır!"

Anlamıyorlar. Onu tanımıyorlar.

"Lütfen, gitmeme izin vermelisiniz. Beni buradan çıkarmalısın."

Kollarına karşı mücadele ediyorum. "Lütfen, bırak beni!"

Ne yaptıklarının farkında bile değiller. Ella'ya bunu yapmamasını söyledim. Denememesini söyledim. Beni dinlemedi. Beni dinlemeliydi.

Şimdi çığlık atıyorum. Kendime engel olamıyorum ama sesimi tanıyamıyorum. Bu başka biri. Bana ait olmayan biri. Çok fazla hareket var. Bu alan çok yakın.

"John!" Kolumda keskin bir acı hissettiğimde çığlık atıyorum. Düştüm. yatağa geri döndüm. Başım dönüyor. Dönüyor. Düşüncelerimi yakalayamıyorum. Göz kapaklarım çok ağır. Uykuya dalamıyorum. Ama karanlık çok güçlü. Başka seçeneğim yok, teslim oluyorum.

Gözlerimi açtığımda bir hastane odasıydım. Bir polis var. Yatağımın yanındaki sandalyede oturan bir memur. Koluma bir serum torbasına bağlı bir iğne bantlanmış. Bu tamamen yanlış. Olmaması gerekiyordu. oluyor.

"John nerede?" Sanki gözümün görmediği bir yerde saklanıyor ve beni yakalamak için mükemmel anı bekliyor gibi odayı arıyorum.

Beni bulacağını bilmek zorundalar. Gitmeme izin vermeyecektir. Bu şekilde değil. Buna katlanamaz.

"Ben Memur Malone." Polis memuru ayağa kalktı ve yatağıma doğru yürüdü. En az kırk yaşında olmalı. Belki daha da yaşlı. Kırçilli siyah saçları kafasına yakın kesilmişti. "Ve sen de Sarah olmalısın?" Elini uzattı.

Ona yapıştım. "Lütfen, anlamıyorsun. Gitmeme izin vermelisin. Burada kalamam."

Kahverengi gözleri yaşlarla doluyor. "Bak, benim de iki kızım var. Tam da senin yaşlarında. Ve eğer onlardan biri o canavar tarafından çalınırsa, onlar da dehşete düşerdi. Seni kendimden biriymişsin gibi koruyacağımı bilmeni istiyorum. Bu odaya giremeyecek."

"Yani, onu bulamadınız mı? Nerede olduğunu bilmiyor musunuz? Hâlâ dışarıda mı?" Sesim her kelimedede bir perde yükseliyor.

Başını iki yana sallıyor. "Ne yazık ki, suç mahallini yok ederek oldukça iyi bir iş çıkarmış, ama onu bulacağız. Çok uzağa gitmiş olamaz." Diğer elimi tutuyor. Yakınıma eğiliyor, iki elimi de sıkıca tutuyor. Geniş bir burnu var. Dolgun dudakları. "Size bir şeyin sözünü verebilirim. Onu bulacağız ve Size yaptıkları için cezalandırılmalı kızlar."

Başkalarının da olduğunu biliyor mu? Ella başardı mı? Başardığına inanamıyorum. Kapıdan nasıl geçti? Alarmların sesi hala kulaklarımda çınıyor. Duracağından emin değilim. Kapıyı ittiği ve alarmın çaldığı andaki kadar hiç korkmamıştım, Onunla kaldığım ilk gece bile o gece olduğumdan daha fazla korkabileceğimi düşünmemiştim.

"Diğerleri mi?" Ben soruyorum.

"Evet, arkadaşın Ella iki kapı aşağıda."

Ona arkadaşım demezdim ama onu görmek istiyorum. Onunla konuşmam lazım.

"Odasına gidebilir miyim? Onunla kalabilir miyim?"

"Şimdilik her birinizi kendi odalarınızda tutuyoruz. Hastanenin neden bu şekilde ayarladığından tam olarak emin değilim ama ikinizi de aynı odaya almak için patronumla kesinlikle konuşabilirim. Bu sizi daha iyi hissettirir mi?"

Başımı salladım.

"Onu bulacağından emin misin?" Ben soruyorum.

"Tatlım, sana bunu yapan adamı bulana kadar pes etmeyeceğim."

Keşke ona inansaydım, ama o John'u tanımıyor. Kimse John'u tanımıyor. Benim tanıdığım gibi değil.

ELLA

(O

ZAMAN)

Çılgılık atarak kendimi tüketiyorum. Sanırım kız, Sarah, haklı. Burada kimse beni duyamaz. Uyandığımda diğer kız, Paige, yatağında oturmuş kitap okuyordu. Bu odada kitap okuyor. Zindanda gayet normalmiş gibi. Neden diğer kızlar bağlı değil? Nasıl oluyor da bir tek ben bağılıyım?

Uyumaya çalışıyorum ama uzuvlarınız birbirine yapışmışken uyumak imkânsız. Rahat bir yer yok. Ne zaman hareket etsem, vücudumun başka bir parçası acı içinde haykırıyor.

Çok susadım. Boğazım yanıyor. Onlardan bir şey istemeye korkuyorum.

İçecek bir şey ama. Ya içine bir şey koyarlarsa? Ama daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Ağızım o kadar kuru ki dudaklarım dişlerime yapışıyor. Dilim bütün ağzımı ele geçiriyor.

Ağız. Eninde sonunda içmem gerekecek. Vücut su olmadan yaşayamaz. O kadarını biliyorum. Ne kadar zamandır

Burada. Işık olmadığında bunu söylemek zor. Ben hiç ışıksız yaşamadım.

Ve çok sessiz. Acı verecek kadar sessiz. Sesler için kulaklarımı zorluyorum. Bir ses. Bir araba sesi. Tren düdüğü. Trafik sesleri. Herhangi bir ipucu

olduğum yerde. Hiçbir şey yok. O kadar çok dinliyorum ki başım ağrıyor.

Hâlâ aynı şehirde miyim? Aynı ülkede mi? Beni bir uçağa mı bindirdi? Beynim bulanık.

Arabaya kadar her şeyi hatırlıyorum. Araba bulanıklaştığı yer. Görüntüler birbirine karışıyor. Başımın üstündeki kumaş. Ağır ve sert. Beni kaşındırdı. Nefes alamadım. Kustum. Altıma da işemiş olabilirim. Emin değilim.

Kokularım etrafımdaki havaya nüfuz ediyor. Öğürmek istiyorum.

Ağzımı kapatan kalın bandın arasından inledim. Çığlık atmayı kesmeyince Sarah bandı tekrar taktı. Paige yapmaması için yalvardı ama dinlemedi.

"Başımı ağrıtıyor," dedi. "Onu tutmama yardım et."

"Özür dilerim," dedi Paige ben kıpırdanırken bacaklarımın üstüne otururken.

Sarah karnıma yerleşti ve kollarımı başımın üzerinde sabitledi. Aşağıya, bana baktı. "Bu kadar zor olmak zorunda değil," dedi dişlerini sıkarak, yüzü yorgunluktan çizgilenmişti. "Biz

Seni incitmeye çalışıyorum ama dinlemek zorundasın."

"O zaman bırak beni! Bırak beni! Lütfen! Ne yapıyorsunuz?" İleri geri sallandım ama beni sıkıca tuttular.

"Sadece sakın ol."

Bacaklarımı yukarı kaldırdım ve Paige'i üzerimden attım. Yatağımın yanında yere yuvarlandı. Sarah üstümde güreşti. Paige tekrar yukarı tırmandı.

"Dur, lütfen!" Paige bağırdı. "Onu arayacak ve o da buraya gelecek. Buraya gelmesini istemezsin. Seni zincire vuracak." Gözleri vücudumu saran aynı dehşetle doluydu.

Kendimi gevşek bıraktım. Sarah hızla ağzıma bir parça daha kalın bant yapıştırdı.

"İşte," diye homurdandı. "Sessiz ol yoksa hepimizin başı belaya girecek."

Kros yarışlarımdan sadece birini koşmuş gibi nefes nefese karyolama oturdum.

Sarah hala perdenin arkasında. Sanırım onun için çalışıyor ama bilemiyorum. Kim bu kızlar?

Paige okurken onu inceliyorum. Benden daha genç görünüyor ama bunun nedeni çok küçük olması olabilir. Bir çift siyah eşofman altı ve düz beyaz bir tişört giyiyor. Saçları kısa kesilmiş, minyon yüzünü çerçeveleyen sevimli bir peri bob. Şirin bir düğme burnu var, ucunda yukarı bakıyor. Tırnakları pembeye boyanmış. O görünüyor

Ama birkaç saat önce beni sıkıştırıyordu, yani o kadar da masum olamaz.

Suya ihtiyacım var. Sanırım içecek bir şey bulamazsam öleceğim ve ölemem. Buradan çıkmanın bir yolunu bulacak ya da birinin beni bulmasını sağlayacak kadar uzun süre hayatta kalmalıyım. Annem şu anda çılgınca beni arıyor olmalı. Muhtemelen bir çocuk kaybolduğunda yaptıkları ekiplerden birini toplamıştır. Nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

endişeli. Eve hep zamanında gelirim. Kuralları çiğnemem. Eğer bundan kurtulamazsam bu onu mahvedecek. Tek yapmam gereken o beni bulana kadar dayanmak.

Paige'in dikkatini çekmek için abartılı bir öksürük sesi çıkarıyorum. Bana bakmak için dönüyor. Gözleri yeşil ve koyu kirpiklerle kaplı. Cildi yumuşak ve berrak. Oyuncak bebek gibi görünüyor.

Ağzımı açmasını istediğimi gözlerimle anlatmaya çalışıyorum. Sessiz olacağıma söz veriyorum ama kelimelerim boğuk çıkıyor.

"Sarah?" Paige arıyor.

Sarah başını perdenin arkasından çıkarıyor. Paige'in aksine saçları uzun ve başının tepesinde dağınık bir topuz yapmış. Yüzü, dergilerdeki modellerde gördüğünüz gibi mükemmel elmacık kemikleriyle kare ve köşeli.

"Ne?" diye sorar, açıkça sinirlenmiştir.

"Bence tekrar denemeliyiz," diyor Paige.

Sarah bana doğru yürüdü. Düşündüğümünden daha uzun boyluydu. Uzun ve zayıf, kendinden emin ve dengeli bir duruşu var. O da aynı şeyi giyiyor

Paige gibi siyah eşofman ve beyaz tişört. Kıvrılmış yattığım karyolamın üzerinde yükseliyor.

"Şimdi sessiz olmaya hazır mısınız?" diye soruyor. Başımı sallıyorum ve uyumlu görünmeye çalışıyorum.

Bandımı yırttı. Bu sefer irkilmedim bile. Yerinden kımıldamıyor. Elleri kalçalarında.

"Biz düşman değiliz," diyor. Ona inandığımdan emin değilim.

"Biraz su alabilir miyim?" Konuşmak acıtıyor.

Perdesinin arkasına geri döner. Bu alan çok küçük. Evdeki yatak odamdan bile küçük. Döndüğünde elinde bir su şişesi vardı.

"Beni çözebilir misin?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Henüz değil. Bize zarar vermeyeceğinden emin olmalıyız."

Akıllılar. Onları nasıl geçeceğimi bulmaya çalıştım bile.

Şişeyi dudaklarıma götürüyor ve dolduruyor. Açlıkla yutuyorum.

Bir kısmı ağızımdan tişörtüme dökülüyor ama umurumda değil. Sadece çok susadım.

"Onu besleyebilir miyim?" Paige

sorar. "Umurumda değil," diyor

Sarah.

Ona su şişesini uzatır. Perdenin arkasına geçiyor ve elinde bir kutu krakerle geri geliyor. Mide gribi olduğumda annemin bana yedirdiği tuzlulardan. Onları anneme atıyor.

Paige ve sonra bizi yalnız bırakıyor ama gerçekten yalnız değiliz çünkü çarşafı Paige'in karyolasına o kadar yakın ki istese uzanıp dokunabilir.

"Kraker ister misin?" Paige belli belirsiz bir tane uzatır.

Başımı sallıyorum. Midem yemek için çok karışık. Kendi içine kıvrılmış durumda.

Kendisi de birkaç tane atıştırıyor, birkaç zarif ısırık alıyor. Yatağına düşen kırıntıları fırçalıyor.

"Ben de senin yerindeydim," diyor. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Öyle mi? Gerçekten mi? Yoksa beni kandırmaya mı çalışıyor? Ama onun adını söylediğinde gözlerindeki korku gerçektir. Kim olursa olsun. Ben olsam Dün gecedan önce onu hiç görmedim. Bana yardım edebilir mi? Belki birbirimize yardım edebiliriz.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum. "On beş."

On üç diye tahmin ederdim ama benden sadece bir yaş küçük.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Senin geldiğin gibi."

O da mı koşuyordu? Ona kayıp köpeğini mi sordu? "Sana köpeğini görüp görmediğini sordu mu?"

Başını sallıyor.

Tabii ki köpeği yok. Hikayesinin hiçbirisi gerçek değildi.

"Bana kızını tanıyıp tanımadığımı sordu." Sanki benim göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi duvara bakıyor. Bakışları çok uzaklarda. "Beni kaçırdığında kütüphaneden eve yürüyordum."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. O da kaçırıldığı için üzgünüm ama bu konuda yalnız olmamanın rahatlatıcı bir yanı var.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordum.

"Phoenix'te yaşıyordum," diyor.

Buraya nasıl birlikte geldik? Ben Aurora, Colorado'danım. Phoenix yakın bile değil.

"Ama ben Colorado'luyum..."

Omuzlarını silkiyor. "O kısmın nasıl işlediğini bilmiyorum. Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. Her yerde olabiliriz."

Panik üzerime çöktü.

"Burada mı kalacağız?"

Gözleri o kadar gerçek bir çaresizlikle doluyor ki dokunabiliyorum. "Hayır."

Göğsümde umut yükseliyor. Eğer dışarı çıkabilirsek, belki kaçabilirim.

"Ne zaman dışarı çıkacağız?"

Başını iki yana sallıyor. "Dışarı çıkmamıza hiç izin vermiyor ama bizi yukarı çıkarıyor."

"Üst katta ne var?"

Kitabını tekrar eline aldı. "Üst katta ne olduğunu bilmek istemezsin. Burası daha iyi."

SARAH

(O

ZAMAN)

Paige benim için işleri hallederken onu dinliyorum. İyi bir iş çıkarıyor. ona bir şeyler açıklamak. Her zaman milyonlarca soru vardır. Biz kimiz? Ne zamandır buradayız? Buradan çıkmanın bir yolu var mı? O kim? Ne istiyor? Kaçabilir miyiz?

Paige'in bir konuda yanlışı var. Üst kat buradan çok daha iyi. Bodrumdan nefret ediyorum. Gerçek bir bodrum bile değil. Bu hapishaneyi yaratmak için eski bir şarap mahzenini yıkmış. Çok fazla bayat hava ve duvarlar üzerime geliyor gibi hissediyorum. Kokudan nefret ediyorum. Ne kadar temizlersem temizleyeyim ya da tuvalete ne kadar dikkat edersem edeyim hep kokuyor. Üst katın kapısı açıldığında, ilk kez boğulacakmışım gibi hissetmeden nefes alabiliyorum.

Burada yeni bir kızla birlikte olmak bana hep yeni olduğum zamanları hatırlatıyor. En azından bu kızların konuşacakları ve işleri çözmelerine yardımcı olacak birileri var. Benim kimsem yoktu. Sadece ben vardım. Ben ve karanlık günlerce. Karanlıktan öleceğimi sandım. yalnızlık ve bitmeyen sessizlik.

Sıkıntıdan bahsetmiyorum bile. Konuşacak ve yapacak kimse olmadığında bir süre sonra çıldırmaya başlıyorsunuz, özellikle de dış dünyada yaşamaya alışmışsanız. Eski dünyayı unutmak biraz zaman alıyor. Orada olmayan insanlarla konuşmaya başladım. Konuşacak bir sürü insan uydurdum ve kendimi meşgul edecek şeyler yarattım. Duvardan köpük parçaları kopardım.

ve bir aile oluşturana kadar titizlikle parçalarını seçtim. Çok denemem gerekti ama başardım. Ailemi kurduktan sonra başka karakterler üzerinde çalışmak, farklı şeyler yaratıp yaratamayacağımı görmek

-Atlar, köpekler, ağaçlar. Ama sonra duvarlardaki delikleri fark etti ve kaçmaya çalıştığımı düşündüğü için çok kızdı.

Delikleri yırttı, köpüğü açığa çıkarana kadar pençeledi. Altındaki tuğlayı. "Bunu görüyor musun?" Başımı çekti ve duvara çarptı. "Bu tuğla. Buradan tünel kazarak çıkamazsın. Burası *Esaretin Bedeli* değil."

Köpüğü delip duvarı kazmayı denemeyi bile düşünmemiştim. Tek istediğim ellerimle bir şeyler yapmak ve zihnimi meşgul etmekti. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Karanlık bir bodrumda tek başına yaşamak zorunda olan o değildi.

"Kaçmaya çalışmıyordum." Gözyaşlarım yüzümü kapladı. Kaçmaya çalışmıyordum.

onları nasıl yutacağımı henüz öğrenemedim. Bu çok pratik gerektirir. "Sadece yapacak bir şey istedim. Yapacak hiçbir şey olmadan burası çok berbat." Sesim küçük geliyordu. Küçük bir kızken olduğu gibi.

Ondan sonra bana boyama kitapları ve boya kalemleri getirmeye başladı. Bunlar bana verdiği ilk hediyelerdi. Daha önce boyama yapmaktan nefret ederdim ama onları yalayıp yuttum. Her sayfayı boyadım. Bazen İki kez, farklı renklerle boyadığım sayfaların üzerinden geçtim. Kendimi yürümeye başlayan bir çocuk gibi hissediyordum ama umurumda değildi. Beni bunu yaparken görecekti kimse yoktu. Her neyse, bu beni çıldırmaktan alıkoydu.

Bu kızlar ne kadar iyi durumda olduklarını bilmiyorlar. Benim yaşadıklarıyla kıyaslanamaz bile. Her şeyi elimden almaya karar verdiği ve işleri eskiden yaptığı gibi yapmaya geri döndüğü günden korkuyorum. Bu yüzden onları yerlerinde tutmak için çok çalışıyorum. Bunu anlamıyorlar. Sadece kaba olduğumu düşünüyorlar ama eskiden nasıl olduğunu ya da ne kadar kötüleşebileceğini bilmiyorlar.

Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum. Dün gece onu aşağı taşıırken bana hiçbir şey söylemedi. Eskiden söylerdi ama artık söylemiyor. Rutini öğrendim ve soru sormuyorum. Sorulardan nefret eder. Ben yerimi biliyorum. Bu yer için çok çalıştım.

Today Show'u çoktan kaçırdım ve *Dr. Phil* şu anda yayında. Bugün sahneye çıkaracağı kumar bağımlısını gerçekten görmek istiyordum. Kaydetmeyi akıl etmeliydim, ama kumar bağımlısı olduğunu bilmiyordum. koşuya çıkacağım. Genellikle öyle yapıyorum ve sonra da önümüzdeki birkaç gün için programlarımı kaydettiğime emin oluyorum ki hiçbir şey kaçırmayayım. Burada beklerken dört gözle bekleyeceğim bir şey oluyor. Ama bana gideceğini söylemedi ve her zamanki gibi İpuçları. Hazırlanmış çanta yok. Buzdolabına yapıştırılmış bir seyahat programı yok. O

başka bir kızı kapmadan önce saatlerce bilgisayar başında vakit geçirirdi.
Öylece gitmişti. Ben de Paige kadar şaşırmıştım.
Bizi gece için içeri kilitledikten çok sonra kapının açıldığını duyduğumuzda.

ELLA (ŞİMDİ)

Memurları iterek kapıdan içeri doğru koşar. "Anne!" Ağlıyorum.

Kendini yatağıma atıyor ve bana sarılıyor. "Bebeğim! Bebeğim!"

Birlikte hıçkırarak dev bir dalga oluşturuyoruz. Beni öyle sıkıyor ki Sıkı, zar zor nefes alabiliyorum ama beni daha da sıkmasını istiyorum. Onun vücudunun içinde kaybolmak istiyorum. Sağlam ve güçlüdür. O Her zaman olduğu gibi rahatlık kokuyor.

Beni geri çekiyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bu sensin! Gerçekten sensin!" Gözlerinde zevk ve acı karışımı bir ifade var. "Buraya gelip bunun büyük bir hata olduğunu öğrenmekten çok korkuyordum. Umud etmekten çok korkuyordum. Tekrar yıkılmak istemedim. Ama bu sensin. Sensin. Gerçekten buradasın. Ayıcığım Ella."

Hiç durmayacakmışım gibi hıçkırıyorum. Yüzüme öpücükler konduruyor, gözyaşlarımı içine çekiyor. Gömleğine yapıştım. Bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğim.

Beni tekrar kendine çekiyor ve göğsünü içime çekerek onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. Tıpkı küçükken yaptığı gibi beni ileri geri sallıyor.

"Anne..."

Yıllardır ona anne dememiştim.

"Buradayım, Ella Bear. Buradayım."

Sonunda dinlenebilirim. Çok yorgunum. Aylardır felç edici bir dehşetle uyanmadan uyuyamamıştım, ama onun kollarında uykuya dalıyorum - bir daha asla olamayacağımı düşündüğüm bir yerde.

Uyandığımda hala yatakta yanımdaydı ve bir an için her şey kötü bir rüya gibi geldi. Ama sonra onun yüzündeki yeni çizgilere bakıyorum.

Yüzü, gözlerinde daha önce hiç olmayan perili bakış ve her şey su gibi geri geliyor. Bu bir rüya değildi.

FBI memurları odadaki yerlerinde hazır olda beklemektedir. Kadın memur Melanie, kapının yanındaki sandalyede oturmuş, *People* dergisini karıştırmaktadır. Başka bir polis memuru daha var.

Kapımın önündeki memur.

Annem saçlarımı okşuyor. "Nasılsın bebeğim?"

Ona nasıl olduğumu nasıl anlatacağımı bilmiyorum çünkü artık kim olduğumu ya da eskiden olduğum bana ne olduğunu bilmiyorum. Ona yaptığım şeyleri anlatmaktan korkuyorum. Bana yapılanlar. Korkuyorum Eğer öğrenirse ne diyeceğini. Beni artık sevmeyebilir. "Ben iyiyim"

diyorum, her ne kadar iyi olacağımdan emin olmasam da
Tekrar.

"O şekilde kaçmakla çok cesur davrandın." Göğsü gururla kabarıyor.

Gülümsemeye zorladım ama gerçeği biliyordum. Cesur değildim.
Dehşete kapılmıştım.

SARAH

(ŞİMDİ)

Bana pompaladıkları ilaçları sevmiyorum. Düşüncelerimi bulanıklaştırıyor ve uyanık kalmamı zorlaştırıyor. Kalmaya ihtiyacım var. Uyanık. Uykuya dalmaya devam edemem. Bu çok tehlikeli. Keşke bana vermeyi bıraksalar.

Memur Malone yanımdan ayrılmadı. Ne zaman gözlerimi açsam, o hala burada. En ufak bir hareketimde sandalyesinden fırlıyor ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Defans oyuncusu omuzlarına sahip ve bir zamanlar çok fazla kası olan bir adam gibi görünüyor, ancak yıllar vücuduna zarar vermiş ve eskiden şişkin olan yerlerde sarkmışlar. Dudaklarıyla pek sık gülümsemiyor ama gözleri her zaman gülümsüyor ve gözler asla yalan söylemez.

Eminim harika bir babadır. Kızları çok şanslı. O yardım etti Hemşire beni yatağıma yatırdı ve FBI'dan memurların benimle olanlar hakkında konuşmak için geleceğini söyledi, ama onun ön uyarısına rağmen, odama girdiklerinde hazırlıklı değildim.

Daha önce gördüğüm hiçbir polis memuru gibi giyinmemişler. Yakalı gömlekleri ve elbise pantolonlarıyla bir ofise aitmiş gibi görünüyorlar. Boyunlarındaki kordonlardan FBI rozetleri sarkıyor. Onlar sanki ordudaymışlar gibi aynı kısa saç kesimine sahipler. İkisi de spor salonunda saatler geçirmiş gibi yapılı.

"Sarah, ben Ajan Blake Erickson. Bu ortağım Phil. FBI adam kaçıрма birimindeniz ve sana bazı sorular sormak için buradayız. sorular. Bazı sorularımızı yanıtlamaya hazır mısınız?" Sesindeki askeri tonu duyabiliyorum.

Konuşamayacak kadar korkmuş bir halde başımı sallıyorum. Varlıkları odayı ele geçiriyor.

Blake otorite kokuyor ve kendisi ayakta dururken Phil'e köşedeki sandalyeye oturmasını işaret ediyor. Phil sandalyeye oturur. Koltuğun kenarına oturmuş, uzun bacakları önüne yayılmıştı. Blake evrak çantasını yatağımın üzerine koydu ve açtı. İçinden küçük bir bir defter ve bir kalem.

"Bazı notlar almamın sakıncası var mı?" diye soruyor, bu konuda gerçekten bir seçeneğim olmadığını gösteren bir tonda.

Tekrar başımı salladım.

Sorularını hızla yöneltiyor.

"Bize tam adınızı söyleyebilir misiniz?" "Sarah Smith."

"Göbek adı?"

"Benim yok."

Kaşlarını kaldırıyor. "Göbek adın yok mu? Emin misin?" Tabii ki eminim. Bu benim adım.

"Evet. Sadece Sarah Smith."

"Sizi kaçırdığı tarihi söyleyebilir misiniz?"

Bu zor bir soru.

Omuzlarımı silkiyorum. "Hatırlaması biraz zor." "Dene bakalım. Günü hatırlıyor musun? Ayı?"

"Yılı hatırlıyorum."

2012 yılıydı. On iki yaşına yeni girmiştim.

Başını sallıyor. "Bu da bir şeydir. Başlamak için iyi bir yer. Kaç yılında kaçırdın?"

"2012."

Dört yıl önce. Dört asır gibi geliyor. "Ayı hatırlıyor musun?"

"Sonbahardı sanırım."

Yoksa kış mıydı? O gün parkta çok fazla ölü yaprak vardı. İkisi de olabilir.

"Soruları ağırdan alacağız. Eğer bunalmaya başlarsanız, bize haber verin ve duralım."

Başımı sallıyorum. Şu ana kadar Phil konuşmadı. Çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Seni götürdüğünde neredeydin?" "Parkta."

"Hangi park?"

"Adının ne olduğunu hatırlamıyorum. Evimin yanındaki." "Adresinizi hatırlıyor musunuz?"

Başımı salladım. Önceden olan her şeyi unutmak için kendimi zorladım. Anıları sildim. Böylesi daha kolaydı.

"Nerelisin sen?" Bakışları beni delip geçiyor. "Kaliforniya."

"Sarah, mümkün olduğunca açık konuşursan çok iyi olur. gerçekten yardımcı olur. Bize olaylarla ilgili olabildiğince fazla ayrıntı vermeye çalış." "Harika gidiyorsun evlat. Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Memur Malone.

borular.

Memur Malone'un hâlâ burada olmasına sevindim. Bu adamları sevmiyorum. "Eskiden Redlands'de yaşıyordum. Daha önce... daha önce..."

Cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Çok uzun zamandır Öncesi yoktu. Geçmişinizi düşünmeyin, kızlara bunu söylüyorum. Bunu hemen kafalarına sokuyorum.

"Ailenin adı ne?"

Donup kalıyorum. Ailem hakkında konuşamam. Bunlar cevaplayamadığım sorular. Dünya eğilir ve sonra durur. Kalp atışlarım patlıyor

kulaklarımda. Sessizliğin rahatsız edici bir hal alması uzun sürmüyor.

Alnı kırışıyor. "Sarah, annenle babanın adı ne?"

"Annemin adı Destiny'ydi." Sesim bana tuhaf geliyor. Yıllardır onun adını söylememiştim. Bu kelime ağzımda doğru durmuyor.

"Öyle miydi?" Blake başını yana eğiyor.

"Evet. O öldü."

Blake ve Phil birbirlerine bakarlar. Phil sandalyesinde arkasına yaslanmış ve kollarını arkasına doğru açarak rahat olmaya çalışmaktadır, ancak bu konuşmada rahat olan hiçbir şey yoktur.

"Ne zaman öldü?"

"Ben doğduktan iki gün sonra."

Memur Malone uzanıp tekrar elimi tutuyor. Merhametinin beni sardığını hissedebiliyorum ama bu o kadar da önemli değil. Hiç tanımadığın birini özleyemezsin. Neye benzediğini bilmiyorum. Bir resmini bile görmedim.

"Nasıl öldü?" Phil'den gelen ilk soru bu. "Aşırı dozda eroin aldı."

"Peki ya baban?" Blake soruyor.

"Babam hakkında konuşmak istemiyorum."

Bir kez daha bakışır.

"Tüm bunların John'u bulmakla ne ilgisi var? Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Phil sandalyesinde öne doğru eğilir. "Burada güvendesin. Sana ulaşamaz. Hastanenin etrafında ve kapınızın dışında sürekli polislerimiz var. Bize vereceğiniz her bilgi onu bulmamıza yardımcı olacak. Aklınıza gelen ve bize yardımcı olabilecek bir şey var mı?"

Onu bulma konusunda endişelenmelerine gerek yok çünkü yeterince beklerlerse beni bulacaktır ve bu hastanede sonsuza kadar kalamam. Eninde sonunda beni bırakmak zorundalar ve ondan kaçmama izin vermesine imkan yok. Bunun olmasına asla izin vermezdi. Hiçbir şekilde. milyon yıl.

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

Onunla ilgili her detayı biliyorum çünkü yıllardır onu inceliyorum. Üzgünken ve sakinken nasıl hareket ettiğini biliyorum. Çatal bıçak takımını tutuşundan nasıl bir gün geçirdiğini anlayabilirim. Kahvesini nasıl içtiğini ve yemekten hoşlanmadığı yiyecekleri bilirim. Sahte gülüşü ile gerçek gülüşü arasındaki farkı anlayabilirim. Televizyonda izlemeyi sevdiği programları ve çamaşırlarının nasıl katlanmasından hoşlandığını bilirim.

"Bugün onu gördün mü?" Blake yine sorular sormaya başladı.

Başımı salladım.

"Evden ayrıldı mı?"

"Evet, bir iş seyahati olmadığı sürece her sabah 7:30'da işe gitmek üzere yola çıkar."

"Ne giyyordu?"

"Takım elbise giyyor ve kravat takıyordu. Siyah bir takım elbise giyer, beyaz bir

gömlek ve her gün siyah kravat. Gucci deri mokasen ayakkabılar ve ipek diz üstü çoraplar giyyor."

Ve beyaz benekli kırmızı ipek boxer. "Ne tür bir işi olduğunu biliyor musun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Emin değilim. Bana hiç söylemedi. Ama önemli bir Şey yapmalı ve çok para kazanmalı. Sen de Evinin ne kadar büyük olduğunu görüyor musun?"

Ve sonra hatırladım, tabii ki evini görmediler. Ev gitmiş.

ELLA

(O

ZAMAN)

Bodrumdaki her şey ağır çekimde hareket ediyor. Zaman duruyor. Vücudum acıyla yayılıyor. Yanmayan yerlerim karıncalanıyor.

Cildim acıyor. Kendime sürekli kâbus gördüğümü ve her an gözlerimi açıp evimde, pembe yorganımın altında, kendi yatağında uyanacağımı söylüyorum. Ama bu bir kabus değil. Bu gerçek. Gerçekten oluyor. Bana oluyor. Gözyaşlarım tenimi ısıtıyor.

Başıma hiç kötü bir şey gelmedi. Pek sayılmaz. Babam ben bebekken gitmiş ve onunla hiç tanışmadım ama birçok insan Tek ebeveyn tarafından yetiştirildim ve bir insanın isteyebileceği en iyi anneye sahibim. O her zaman bir sabah insanı oldu, ihtiyacı olmadığı Cumartesi günleri bile saat beşte kalkardı. Işıklarımı yaktığında ve panjurları çektiğinde o kadar mutlu ve neşeliydi ki odamı ışıkla doldurur ve gözlerimi tiksintiyle kısmama neden olurdu.

"Kalk ve parla, tatlım," derdi.

İnlerdim ve yastığımı başımın üzerine çekerdim. Şimdi, onun sesini duymak için her şeyimi verirdim.

O benim en iyi arkadaşım. Gençlerin bunu itiraf etmemesi gerekir ama bu doğru. Ona herkesten daha çok güveniyorum. Belki de

Çünkü biz hep çok yakındık. Ben küçükken, çalışırken kreş masraflarını karşılayamadığı için beni bir Mobi şalının içinde taşımış.

Otel odalarını temizlerken beni göğsüne bastırırdı. Ben büyüdükçe, beni sırt çantasında taşımaya başladı.

çalıştım. Ondan nadiren uzak kalırdım. Ne kadar çok çalışırsa çalışsın asla şikayet etmezdi. Hiç. Sırf ben bir şeylere sahip olabileyim diye yokluk çekti ve onun mutluluğu ile benim mutluluğum arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında

Benimkini, beni ilk sıraya koydu.

Onun kahkahalarını severdim. O bulaşıcı kahkahalardan birine sahipti ve bir odayı onunla aydınlatabilirdi. Herkes onun hakkında yorum yapardı.

Öğretmenlerim hep "Annen çok güzel gülüyor" derdi.

Ne kadar kötü görünürlerse görünsünler her zaman durumların iyi taraflarını bulurdu, örneğin Noel'de ya da bayramlarda çalışacağı günler için program yaparlardı ve o bu konuda üzölmeyi reddederdi. O sadece Noel'i farklı bir gün haline getirdi. Ben gençken, Noel'in ne olduğunu bilmiyordum.

Farklıydı ve günü onunla kutlayarak geçirdiğim sürece benim için önemli değildi.

Onu geçmiş zamanda düşünmek canımı acıtıyor. Neden onu geçmiş zamanda düşünüyorum ki? O ölmedi ve ben de ölmeyeceğim. Ama ya öürsem? Ya buraya gelip beni öldürecekse? Peki ya diğer kızlar? Paige'i de kaçırdı ve onu öldürmedi. Sarah'ı kaçırdı mı bilmiyorum ama o da hâlâ hayatta. Derin bir nefes alıp sakinleşmek için kendimi zorluyorum.

Mesanem dolu. O kadar uzun süredir tutuyorum ki acıyor. Ya altımı ıslatacağım ya da tuvaleti kullanmak zorunda kalacağım. Bacaklarım bileklerimden bağılyken tuvalete gidemiyorum.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye anons ediyorum.

Paige yatağından fırlar, yapacak bir işi olduğı için mutlu görünmektedir.

Beni ayağı kaldırdı. "Sanırım oraya zıplaman gerekecek."

Sanki üçlü yapmak üzereymişiz gibi kolunu bana doladı.

ve ben de zıplamaya başlıyorum. Onun vücuduna yaslandığım için minnettarım.

Çünkü bacaklarım o kadar güçsüz ki beni tutamayacaklarmış gibi hissediyorum. Topallaya topallaya tuvalete gidiyoruz. Paige kıkırdıyor.

Ona bakıyorum. "Neye gülüyorsun?" "Sadece çok aptal görünüyoruz." Gülümsüyor.

Tüm bunlara nasıl gülebiliyor ve gülümseyebiliyor? Çok utanıyorum çünkü onun önünde işemem gerekiyor ve ben inanılmaz utangaç biriyim.

bir insanım. Hiçbir şey için ilgi odağı olmayı sevmem,

Özellikle de tuvalete gittiğimde, ama başka seçeneğim yok çünkü üzerime işemek daha da aşağılayıcı olurdu. Şortumu tek başıma indiremiyorum. Paige de aynı anda fark etti.

ve tek bir hareketle onları aşağı çekiyor.

Utançtan ölmek için tuvalete oturuyorum ama o kadar kötü işemem gerekiyor ki tutamıyorum. Çişim tuvaleti doldururken garip bir ses çıkıyor. Hemen bacaklarımın arasına bakıyorum. Tuvalette su yok. Çişim büyük bir kovaya akıyor. Paige'e bakıyorum. Gözlerimdeki şaşkınlığı okuyor.

"Bu gerçek bir tuvalet değil. Yani bir tuvalet ama borusu falan yok," diyor. "Bu yaşlı bir insanın lazımlığı."

"Bununla ne yapacağız?"

Tuvalet kullanımıyla ilgili kurallar listesini hızlıca sıralıyor. İlk olarak, tuvalete gitme süremizi sınırlamaya çalışıyoruz her gün. İkincisi, tuvalet kağıdını silmek için sadece iki yaprak kullanılıyor çünkü tuvalet kağıdı klozeti daha hızlı dolduruyor. Üç, kokuyu azaltmaya çalışmak için tuvaleti kullandığımız zamanlar dışında tuvaletin kapağı kapalı olmalı. Dördüncüsü, yeni kız ben olduğum için tuvaleti temizlemek artık benim işim.

"Ama bununla ne yapmam gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Sarah boşaltıyor. Onu üst kattaki gerçek banyoya götürüyor, ama geri getirdiğinde, sen şanslısın.

her gece temizleyin." Yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Üzgünüm, artık bunu yapan kişi olmak zorunda olmadığım için çok heyecanlıyım."

Başkasının önünde işemek ne kadar utanç verici olsa da Sanırım ben de onların önünde kaka yapmak zorunda kalacağım. Acil bir durum olmadığı sürece kendi evimin dışına bile kaka yapmam. ve onu tutmamın imkanı yok.

"Neden normal bir tuvaletimiz yok?"

Omuz silkiyor. "Kim bilir. Burada bir şeyleri anlamaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım."

Kaderine boyun eğmesini sevmiyorum. Bu hiç iyi olmayacak. başıma geldi. Burada ne kadar kalırsam kalayım buna alışamayacağım.

Gün uzuyor. Yatağıma uzanıp yastıklı tavana bakıyorum. Annemin beni aramaya çıktığını, Aurora sokaklarında yürüdüğünü ve diğer insanlara ona yardım etmeleri için yalvardığını hayal ediyorum. Eminim şimdiye kadar polisi aramıştır. Çaresizliğini neredeyse hissedebiliyorum. Ona iyi olduğuma, hayatta olduğuma ve bunu atlatacağıma dair telepatik mesajlar göndermeye çalışıyorum. Annemi düşünmek beni bütün gün ara ara ağlatıyor.

Paige sürekli bana yemek yedirmeye çalışıyor. Ben yemek istemiyorum. Bir daha asla yemek yemeyebilirim.

Sarah arşafının arkasında duruyor ve ben onun çarşafın arkasında ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Neden bir çarşafı var? Onu bizden bu kadar farklı kılan ne?

Gün içinde bir ara ya da belki de akşamdır - emin değilim, dışarıyı göremediğim zaman bunu söylemek imkansız - yüksek sesli bir zil çalıyor. Oda hemen canlanıyor. Paige yatağında doksan derecelik bir açıyla dik oturuyor. Bu olaydan beri ilk defa Sabah, Sarah peçesinin arkasından görünür. Merdivenin sonunda hazır olda durur.

"Sarah, artık yukarı çıkabilirsin," diye gürleyen bir erkek sesi dahili telefona benzeyen bir yerden sesleniyor. Tıpkı interkomlar gibi Okulumda her sabah anons yaparken kullanıyorlar.

Sarah arkasını dönmüyor. Merdivenlerden yukarı koşuyor. Üç kısa bip sesi ve ardından uzun bir bip sesi duyuyorum, ardından bir kapı açılıyor. Sonra tekrar bip sesi. Aynı şekilde. Paige'e doğru döndüm.

"Neler oluyor?"

"İşler böyle yürüyor," diyor sanki bu bir şeyi açıklayacakmış gibi.

"Ne nasıl çalıyor? Anlamıyorum. Ne oluyor? Buraya gelecek mi? Buraya gelirse ne olur?" Histeriyi sesimden uzak tutamıyorum.

"Acil bir durum olmadıkça buraya gelmez." Hemen ekliyor, "Ya da yeni bir kız getirmek için."

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Beş ay, sanırım? Biraz daha uzun da olabilir. Emin değilim. Eskiden günleri takip etmeye çalışırdım ama bir süre sonra saymayı unuttum. Bütün günler aynı, bu yüzden gerçekten önemli değil."

Annemin beni bulmasının beş ay sürmesine imkan yok. "Peki ya Sarah?"

"Yıllardır burada. Belki de sonsuza kadar." Daha yakına eğiliyor. "Onun kızı."

SARAH

(ŞİMDİ)

Memurlara John'un kızı olduğumu söylediğimde her şey değişti. Parmak izimi aldılar ve televizyonda gördüğüm gibi Q-ucu ile yanağımdan DNA örneği aldılar. Memur Malone birkaç dakikalığına odadan çıktı. Hepsinden daha çok şok olmuştu. Bunu hayal etmek onun için zor olmalı. Şimdi geri döndü, ama sanki yüzümde bir yerlerde gizli ipuçları varmış gibi bana bakmaya devam ediyor.

FBI ajanları gitti. Kısa süre içinde geri döneceklerine söz verdiler ve mağdur avukatı denilen birinin benimle konuşmak için yakında burada olacağını söylediler. Mağdur avukatının ne olduğunu bilmiyorum ama bir taneye ihtiyacım var. Tek bilmem gereken John'un nerede olduğu.

Bana öğrettiği gibi yaptım. Planların üzerinden o kadar çok geçmiştik ki her adımı ezberlemiştim ama bu planlamadığımız kısımdı ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Onu bekledim, bekledim ama hiç gelmedi ve benim için gelmesi gerekiyordu. Planımız buydu. Onun yerine polis geldi. İlk başta sadece bir ekip arabası vardı ama yangını fark ettikleri anda işler o kadar hızlı ilerledi ki yetişmekte zorlandım. Ama ben Tüm bu süre boyunca gözlerimi dört açtım, tüm acil durum araçlarının arasında onu aradım, bir anlığına da olsa görmeye çalıştım. Onlar bakmıyorken kaosun içinden çıkıp beni yakalamasını bekledim.

Burada olduğumu öğrenince ne yapacak? O değil. mutlu olacak. O kadarını biliyorum. Umarım Ella'ya daha çok kızgındır. Bunu yapan o. Ben yapmadım. Ona bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Herhangi birimiz kaçarsa ne olacağı konusunda onu uyardım. Beni dinlemedi ama yine de beni hiç dinlemez.

Onu eve getirdiğimiz andan itibaren çok inatçıydı. Yaptığımız her şeyi sorguladı. Paige'i sürekli sorularla deliyordu. Sürekli bir şeyler sorardı. Ona verdiğimiz her cevap

sadece daha fazla soruya yol açtı. Çok yorucuydu.

Ve yemek yemedi. Altı gün boyunca yemek yemeyi reddetti. Buna sabrım yoktu. Paige her şeyi denedi. Çok fazla şeyi yoktu. ama bodrumda tuttuğumuz her şeyi denedi. Ağzını bile açmadı. İşleri kendisi için kolaylaştırmaya bile çalışmadı.

Üçüncü gününde kelepçelerini çözebileceğimi söyledi ki bunun büyük bir hata olduğu ortaya çıktı. Peşimden gelirken gözlerimi oyacağını sandım. Yüzüne vurmak zorunda kaldım. Bana başka seçenek bırakmadı. Onu tekrar bağladım. Bundan sonra duracağına söz verdi ve ben de ona inanacak kadar aptal olduğum için tekrar dışarı çıkmasına izin verdim. Bu sefer, bir hayvan gibi çılgına döndü, merdivenlerden yukarı koşup kapıya vurdu. Üç saat boyunca hiç durmadan çığlık attı. Paige onun yanında yukarı çıkmaya devam etti, Onunla sakin, tatlı sesiyle konuşuyor, durması için ısrar ediyordu ama faydası yoktu. O kararlıydı. Sesini kaybedene kadar çığlık attı, ama orada durmadı.

Merdivenlerden aşağı koştu ve eşyaları parçalamaya başladı. Kendi karyolasını ters çevirdi ve aynısını Paige'inkine yaptı. Paige şaşkınlık içinde bir kenarda duruyordu. Daha önce kimsenin böyle davrandığını görmemişti ama ben görmüştüm. Paige'in komodinin üzerine koyduğu tüm yiyecekleri aldı ve fırlatmaya başladı. Tuvaleti yerden sökmeye çalıştı ve ben araya girmek zorunda kaldım çünkü evimizi kirletmesine izin veremezdim.

"Yeter!" Emrettim.

Bana bakmadı bile. Odanın içinde dönmeye devam etti, duvardaki köpük parçalarını koparıp fırlattı. Çarşafımı tavandan aşağı yırttı. İşte o zaman çok ileri gitti.

Onu kolundan yakaladım ve etrafımda döndürdüm. Onu duvara yapıştırdım ve yüzümü ona birkaç santim yaklaştırdım. "Beni dinle. Bu işi bitireceksin ve şimdi bitireceksin." Bana vahşi bir hayvanmış gibi baktı ama ben ondan daha güçlüydüm. Yemek yemediği için daha küçük ve zayıftı. "Eğer

Bana zarar verirsen, seni öldürür. Eğer Paige'e zarar verirsen, seni öldürür. Eğer doğru davranmazsan, seni öldürür. Bu bir oyun değil."

Sözlerim onun içindeki mücadeleyi emdi. Gömleğini bıraktım ve onu geriye doğru ittim. Hıçkırıklar içinde yere yığıldı. Paige yanına koştu ve dizlerinin üzerine çöktü. Kolunu ona doladı. "Lütfen, sakın ol. Sana zarar vermesini istemiyorum." Paige de onunla birlikte ağladı ve birbirlerine eski dostlar gibi sarıldılar.

Arkadaşlar.

Perdemi yeniden asmak için işe koyuldum.

ELLA

(O

ZAMAN)

Ondan nefret ediyorum. Alanımıza her girdiğinde onu bıçaklamak istiyorum. O nasıl bunun bir parçası olabilir? Belki de onunla savaşacak kadar güçlenebilmek için yemek yemeye başlamalıyım ama yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Yemek yemeyerek zor olmaya çalışmadığımı anlamıyor. Sadece yiyemiyorum.

Artık her gün yukarı çıkıyor. Onu dahili telefonda çağırıyor ve o da mutlu bir şekilde merdivenleri çıkıyor. Sadece onun sesini duyduğunda gülümsüyor. Onun sesini duyduğumda düşünebildiğim tek şey sesi, yanıma yanaştığında "Affedersiniz hanımefendi" deme şeklidir.

Birkaç dakika önce onu yukarı çağırdı ve bir süre sonra Paige'i de çağırdı. Adını söylediğinde Paige'in yüzünden bir korku bulutu geçti. Sahanlığa doğru yürüdü ve attığı her adımda tereddüt etti. Orada ne yapıyorlar?

İlk kez yalnız kalıyorum ve Sarah'nın odasında ne olduğunu görmek istiyorum. Sanki çarşaf bizi ondan ayıran gerçek bir duvarmış gibi orayı onun odası olarak düşünmeye başladım. Topallayarak oraya gittim. O henüz

Birkaç gün önce çıldırdığımdan beri beni tekrar çözdü. Yemek yemediğim için bacaklarımın küçüleceğini ve sonunda kıpırdayarak çıkabileceğimi umuyorum. Her gece onlar uyuduktan sonra gevşetmeye çalışıyorum. Başlamadan önce Paige'in uykuya dalma sesini dinliyorum. Ne zaman uyuduğunu anlamak kolay çünkü horluyor. Sarah'yı bilmiyorum. Onu duyamıyorum ama zaten beni göremediği için bunun bir önemi yok.

Sanırım ilerleme kaydediyorum. Ayak bileklerim şimdiden daha ince görünüyor ve bağlar daha fazla esiyor. Onlardan kurtulacağım.

ve bulduğumda, bu delikten çıkmanın bir yolunu bulacağım. Bir yolu olmalı.

Çarşafı geriye itip içeri atıyorum. Paige'le benim yattığımız tuhaf karyolalar gibi değil, duvara yaslanmış iki kişilik bir yatağı var. Üzerinde bir sürü yastık olan kabarık, sarı bir yorgan var, bizim aldığımız düz yastıklardan ve ince, beyaz battaniyelerden çok daha rahat. Odası Rubbermaid plastik kaplarla dolu.

kaplar, hatta içinde çekmeceleri olan birkaç tane büyük kap. Küçük bir buzdolabı ve üstünde küçük bir mikrodalga fırın var. Yanındaki kaplardaki yiyecekleri karıştırıyorum. Tonlarca çorba konservesi var ama onları paylaşmadı. Bunca zamandır bana kraker ve ekmek yedirmeye çalışıyorlardı, sıcak bir şeyler yiyebilirdim. Ondan daha çok nefret ediyorum.

Duvarlar dergilerden kopardığı resimlerle kaplı. Hepsi manzara. Güzel görünen egzotik yerler. Okyanuslar ve adalar. Şelaleler ve dağlar. Acaba bunlardan herhangi birine gitmiş midir? bu yerler. Evden çıkmasına hiç izin veriyor mu? Yukarı çıktığında bırakıyor mu? Ne tür bir baba kızını rehinelere yardım etmeye zorlar? Ve ne tür bir kız bu düzeni kabul eder? Hep burada mıydı? Bir annesi var mı? Yukarıda bir kadın mı var? Bunu Paige'e soracağım.

Bu gece aşağı indiğinde. Bana söyleyecektir. En azından yardımcı oluyor.

Üst katta ne kadar kalacaklarından emin değilim, bu yüzden elimden geldiğince hızlı bir şekilde tüm eşyalarını karıştırmaya başladım. Bir yığın siyah eşofman altı ve beyaz tişört var. Her gün giydikleri şeyler. Hâlâ koşu şortumu ve Nike tişörtümü giyiyorum. Onları neredeyse bir yıldır giyiyorum.

bir hafta oldu. Hiç bu kadar kötü kokmamıştım. Eminim ben de eşofman ve tişört giyene kadar çok geçmeyecek.

Nasıl temiz kalıyorlar? Hiç duş almıyorlar. Bildiğim kadarıyla burada akan su yok. Dişlerini bile fırçalamıyorlar. Paige dişlerini fırçalamıyor. Bildiğim kadarıyla Sarah da dişlerini fırçalıyor olabilir.

İçinde bir sürü boyama kitabı olan başka kutular da var. Yetişkinler için yeni tür boyama kitapları ama çocuk boyama kitapları da var.

kitaplar da var. Keçeli kalemler, boya kalemleri, yapıştırıcı ve sanat malzemeleriyle dolu başka bir kap daha var.

Her türlü güzelliğı ve şeyi buluyorum. Bir sürü kitap. Tüm Alacakaranlık serisi ve tüm Harry Potter kitapları. Onun kitaplarından birini aldım.

Alacakaranlık kitapları ve ben Alacakaranlık'ı sevmem bile. Hiçbir filmini izlemedim ama umurumda değil. Sadece ona ait bir şeye sahip olmak istiyorum. Onun her şeyi varken bizim hiçbir şeyimizin olmaması hiç adil değil.

Odanın kendi tarafına geçip kitabı karyolamın altına sıkıştırıyorum. Sandığı kadar güçlü değil. Küçük zaferimden memnun bir şekilde yatağıma uzandım ve işime geri döndüm
Her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Kaçışımı planlıyorum.

ELLA (ŞİMDİ)

Annemin yanımda olması iyi hissettiriyor. Hâlâ burada olduğundan emin olmak için ona bakıp duruyorum ve her seferinde rahatladığımı hissediyorum. Artık benimle garip konuşuyor ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Ben küçük bir kızken kullandığı sesin aynısı, sanki yeniden yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi, sanki bir şekilde geriye doğru büyümüşüm gibi.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Sana bir şey getireyim mi, tatlım?"

"Artık her şey yoluna girecek, Ayıcık Ella."

Ve her zaman fısıltının hemen üzerinde yumuşak, alçak bir sesle, sanki benimle çok yüksek sesle konuşursa, porselen camdan yapılmışım gibi korkunç bir şey olacakmış gibi. Ona durmasını söylemek istiyorum ama duygularını incitmek istemiyorum.

Kapım çalınıyor ve odadaki herkes dönüp bakıyor. Yabani, kıvrık saçları kafasının her tarafına yapışmış kısa boylu bir kadın kapıdan içeri giriyor. Ayak bileklerine kadar inen ve Birkenstock sandaletlerine kadar uzanan uzun, dökümlü bir etek giymişti. Blake ve Phil onu karşılamak için öne atılıyor ve etrafında yarı bir daire oluşturuyorlar. Fısıltıyla konuşuyorlar ve o da onların söylediklerine başıyla onay veriyor. Konuşmaları bittikten sonra yatağıma doğru yürüyor ve yanında duruyor. Elini uzatıyor ve bileğindeki bilezikleri şingırdatıyor.

"Ben Randy. FBI'da kurbanların avukatıyım." Gözleri koyu, neredeyse siyah ve neredeyse şakacı bir şekilde yukarı kalkan dolgun kaşlarla çerçevelenmiş.

Uzanıp elini sıkıyorum. Annem yatağın diğer tarafında onunla buluşmak için geliyor.

"Ben Jocelyn, Ella'nın annesiyim. Sizinle tanışmak bir zevk." Annem gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Eskisi gibi değil.

Randy annemin elini sıkar. "Sizinle bu şartlar altında tanıştığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Burada bize yardım edebilecek biri olduğu için mutluyum," diyor annem.

Randy dikkatini bana çevirdi. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiym," diyorum tıpkı her sorulduğunda söylediğim gibi.

"Ella, seninle yalnız konuşmamın bir sakıncası var mı?" Bana bakıyor. Bakışları o kadar yoğun ki sanki içimi görebiliyor.

Anneme döndüm. Panik üzerime çöktü. Gitmesini istemiyorum. Onu daha yeni geri aldım.

Annem sanki aklımı okuyormuş gibi, "Sen onunla konuşurken ben kalmayı tercih ederim," diyor.

Randy, "Nasıl hissettiğini anlıyorum, ama bazen çocuklar ebeveynleri olmadan benimle konuşmayı daha kolay buluyor," diyor.

Annem sertleşir. "Aramızda sır falan yok."

"Ella, bu konuda ne hissediyorsun? Annenin burada olması seni rahatlatıyor mu? Eğer değilsen sorun değil."

"Onu burada istiyorum," diyorum. Onu kendimden uzakta istediğimden hiç emin değilim.

"Tamam o zaman." Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve yatağımın ucunu işaret ediyor. "Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii, sorun değil," diyorum anneme gizlice bakarak. O da şaşkın görünüyor.

Sandaletlerini çıkarıp yatağa uzanıyor ve bağdaş kurup kenara yerleşiyor. Eteği etrafına yayılıyor. "Bunu kabul etmek çok zor. Size tüm bunlardaki rolümün ne olduğunu ve neler olup bittiğini biraz anlatabilir miyim?"

Başımı salladım.

"Temel olarak, ben sizin için buradayım. İşimin en basit tanımı bu. Travma yaşamış çocuklarla çalışıyorum. Tıpkı sizin gibi çocuklarla. Benim rolüm, travma sonrası dünyalarında yollarını bulmalarına yardımcı olmak. Bazen kötü bir şey olduktan sonra yaşananlar da yaşananlar kadar hatta daha fazla travmatik olabilir. Ben size yardımcı olmak duygularınızı yönetmek ve da olmamak için buradayım

Etrafınızda olup biten her şeyden bunalmışsınız. Ayrıca sorularınızı da yanıtlayabilirim." Konuşmam için bana bir şans vererek duraklıyor. Benim söyleyecek bir şeyim yok. En azından henüz. "Şu anda Simi Valley'deki Olive Memorial View Hastanesi'ndesiniz. Bunu size söyleyen oldu mu?"

Başımı sallıyorum. Biri bana söylediyse bile hatırlamıyorum. Tek hatırladığım dehşet. Sadece birkaç adım arkamda olduğu ve her an beni yakalayacağı korkusu. Ambulansı beklerken beni ekip arabasının arkasına kilitledikten sonra bile kalbim durmak bilmedi ve titremeyi durduramadım. Onun bütün memurları vurduğunu, sonra da ekip arabasının camlarını kırıp beni öldürdüğünü hayal edip duruyordum. İlk başta sadece birkaç polis vardı ve yolda tek başımızaydık. Her ses beni zıplatıyordu.

"Simi Vadisi'nin nerede olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Kaliforniya'da. San Fernando Vadisi'nin bir parçası. Eminim Los Angeles'ı daha önce duymuşsunuzdur, değil mi?"

Bu sefer başımı salladım. Los Angeles'ı herkes bilir.

"Simi Vadisi Los Angeles'ın otuz mil kadar dışında." Annem araya girdi. "Eve ne zaman gidebilir?"

Randy dönüp ona bakar. "Şu anda bir şey söylemek zor. Yaralarının tedavisi için birkaç gün hastanede kalacak. Odasında günün her saati nöbet tutan polisler olacak, bu yüzden burada olduğu sürece güvende olacağından emin olabilirsiniz. FBI olay yerinde ve reşit olmayan biriyle eyalet sınırlarını aşan bir kaçırma vakası olduğu için yerel yetkililer davayı onlara devredecek. Davaya yardım etmeye devam edecekler ama bundan sonra kontrol FBI'da olacak. Eve gitmesine izin verenler de onlar olacak."

"Onu kaçıran psikopatı buldular mı?" Annemin gözleri öfkeyle parlıyor.

"Ne yazık ki hayır."

Annemin yüzündeki renk solar. "Kim olduğunu biliyorlar mı? Nerede olduğuna dair bir fikirleri var mı? Nereye gittiğine dair? Kimi tanıyor? Biriyle bağlantısı var mı? Herhangi bir ipucu var mı?"

Randy sorularını durdurmak için elini kaldırır. "Derin bir nefes al. Bunun senin için de korkutucu olduğunu biliyorum ama Ella için sakın kalmanın faydası olur. Onun için yapabileceğin en iyi şey onunla ilgilenmek ve onu bulma işini kolluk kuvvetlerine bırakmak."

"Ama onu bulacaklar, değil mi? Onu bulacaklar mı?" diye sordum. "Yakında eve dönmek zorunda. Sonsuza kadar gidemez."

Bizi daha önce de terk etmişti ama hiçbiri birkaç günden uzun sürmemişti. Sarah her zaman onun ne kadar kalacağını biliyor gibiydi. Ona ne zaman gideceğini söyledi mi yoksa kendi mi anladı bilmiyorum ama geri döneceği konusunda hiç endişelenmedi.

"Sana neler olduğunu söyleyen oldu mu?" Randy soruyor.

Cevaplar için anneme baktım. Randy'yi dikkatle inceliyor, her sözünü dikkatle dinliyordu.

"Aradıklarında bana söyledikleri tek şey onu buldukları ve güvende olduğuydu. Ona ulaşmanın en hızlı yolu dışında başka bir soru sormadım." Gözleri yaşlarla doluyor. Çok kilo kaybetmiş. Kıyafetleri üzerine sarkıyor ve elmacık kemikleri dışarı çıkıyor. Gözlerinin altında torbalar var.

Randy bu kez derin bir nefes alır. "Memurlar olay yerine vardığında ev yanıyordu. Görünüşe göre evi ateşe vermiş."

Panik göğsümü tırmalıyor. "Kimse dışarı çıktı mı?"

"Evet, neyse ki diğer kız kurtulmayı başardı. Memurlar geldiğinde o da oradaydı. O da burada, hastanede."

"Paige miydi?"

Randy başını eğiyor. "Paige mi? Paige kim?"

"Kızlardan biri."

"Sarah dışında başka bir kız daha mı vardı?"

Midem bulanıyor. "Evet, Paige. O da oradaydı. Çıkmayı başardı mı?"

"Özür dilerim, başka bir kızdan haberim yoktu. Bunu memurlara söylediniz mi?"

"Polis memurlarına onu sordum."

"Buraya ilk geldiğinde odanda olanlar mı?" Başımı salladım, konuşamayacak kadar korkmuştum.

"Blake!" Randy sesleniyor.

Blake kapıyı kırıp kafasını içeri uzattı. "Ne var ne yok?
Her şey yolunda mı?"

"Başka bir kız daha var. Evde onlarla birlikte başka bir kız daha vardı."
Elini saçlarının arasında gezdiriyor.

"Onu bulmak zorundasın!" Ona bağıyorum. "Paige'i bulmalısın!
Yapmak zorundasın! Lütfen!"

Çığlık atmadan duramıyorum. Annem yanıma koşuyor ve kollarını bana doluyor. Kollarını üzerimden atıp ondan uzaklaşıyorum. Bana tekrar sarılmaya çalışıyor. Ellerini geri itiyorum.

Randy sessizce, "Ona dokunma," dedi.

Annem arkasını döner. "Bana kızımın ne yapacağını söyleme," diye çıkışır.

Ama onu dinliyor ve beni yalnız bırakıyor. Ellerini önünde kavuşturmuş duruyor. Gözyaşları yüzünü ıslatıyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı dizlerime doluyorum. Vücudum ileri geri sallanıyor.

"Tatlım, Ella, her şey yoluna girecek." Sesi ince ve çaresizdi. "Ben buradayım. Her şey yolunda."

Öyle değil. Paige öldüyse değil. Eğer onu öldüren ben değilsem.

ELLA

(O

ZAMAN)

Paige üst kattan döndüğünde farklıdır. Gözlerindeki ışıkla birlikte yüzündeki gülümseme de gitmişti. Bana bakmıyor bile. Yatağına doğru yürürken karnını tutuyor ve oraya vardığında sırt üstü yatıyor, elleri iki yanında, kıpırdamıyor. Vücudu bir tabutun içindeymiş gibi kaskatı.

"İyi misin?" Sanki duyabilecek biri varmış gibi fısıldıyorum.

Biz

· Cevap vermiyor. Sadece gözlerini kırpmadan tavana bakıyor. "Ne oldu?"

Yine bir şey yok.

Onun yanında hareketsiz duruyorum. Uzanıp ona sarılmak istiyorum, ama kravatlarımla yapamıyorum. Kravatlarıma alıştım ve onlardan korkmayı bıraktım. Şu ana kadar. Benden uzak durmalarını istiyorum. Gidemem.

Bedenimi özgürce hareket ettirmeden bir dakika daha geçiremezdim. Bir keresinde gripken bir kros yarışına katıldım ve her zaman yaptığım gibi koşarak

ama oraya varıp nefesimi tutmaya çalıştığımda, yapamadım. Ne hava alabiliyordum ne de hava kaçabiliyordu. Boğuluyormuşum gibi hissettim. Bana hiperventilasyon yaptığımı söylediler. Şimdi de aynı şekilde hissediyorum ama bu sefer koçum beni rahatlatmak için burada değil. ve annem koşup elimi tutmuyor ve bana sesine odaklanmamı söylemiyor. Bunun yerine, daha da kötüleşiyor. Daha da çılgına dönüyorum. Kaslarım sertleşiyor, vücuduma doğru sıkılıyor ve nöbet geçirecekmişim gibi titriyorum.

Paige'e bakıyorum. Hareket etmiyor. Neden orada öylece yatıyor? Nefes alamadığımı biliyor. Nefes alamazsam öleceğim. Mücadele etmeyi bırakıyorum. Sadece teslim ol ve rahatla karanlık.

Kendime geldiğimde, yüzüstü halıya uzanmıştım.
Benim karyolamla Paige'inki arasında. Yerinden kıpırdamadı. "Sarah?"
Bağırıyorum.

Neden onu çağırdığımdan emin değilim. Daha önce hiç yapmadım
ama Paige konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Belki daha önce de
böyle davranmıştır ve Sarah ne yapacağını biliyordur. Paige, benim
için

Kendimi normal hissetmemi sağlıyor ve eğer kendine gelmezse ne
yapacağımı bilmiyorum.

Cevap vermiyor. Odasına doğru ilerliyorum ve beni görmezden gelme
ihtimaline karşı çarşafının arkasına bakıyorum. Odası boştu. Paige'in
karyolasına geri dönüp yanına diz çöküyorum.

"Hey, iyi misin? Lütfen konuş benimle." Yanağını okşadım
ellerimin arkasına. "Neler oluyor? Bana anlatmak zorundasın. Belki sana
yardım edebilirim."

Sonunda konuştu. "Kimse bana yardım edemez." Sesi düz. "Lütfen, beni
korkutuyorsun. Sana ne yaptı? Ne yaptı sana?
Orada neler oluyor?"

"Yakında öğreneceksin."

"Paige, sana yalvarıyorum. Sadece otur. Konuş benimle. Lütfen."

Kendini oturma pozisyonuna sürükler. "İyi. Gerçekten bilmek istiyor
musun? O genç kızlardan hoşlanan pis bir ihtiyar. Hem de öyle sıradan genç
kızlardan değil. Özel olanlardan."

Özel olanlar mı? Ben özel değilim. Benim özel bir yanımda yok.
Ben tamamen sıradan biriyim. Havalı partilerin hiçbirine davet
edilmiyorum. Popüler çocukların hiçbirisi benimle konuşmuyor bile. Hafta
sonlarımı kitap okuyarak, eski filmleri izleyerek ve Pazar günleri kilisede
anneme yardım ederek geçiriyorum.

"Ne demek özel?"

"Bakireler. Bakireleri sever. Bütün olayı bu. Bu iş böyle yürüyor. İlkimiz
olabilmek için bizi alıyor. Bu ona kendini özel hissettiriyor. Önemli ya da
öyle bir şey. Gerçekten bilmiyorum. O bir ucube."

Tüm enerji odadan çekilir.

"Ama... ama istemiyorum. Bekaretimi kaybetmek istemiyorum. O
yapamaz. Yapamaz işte." Başımı sallıyorum.

Hayır. Onu almayacağım. Ona izin vermeyeceğim.

Gözlerindeki ölü bakış geri döndü. "Başka seçeneğin yok."

SARAH

(O

ZAMAN)

Bütün bulaşıkları kuruladım ve kaldırdım. Çaydanlık ısıkl çalışıyor. Ocaktan alıp suyu en sevdiği bardağa boşaltıyorum. Papatya çayı poşetini suya atıyorum ve balı kaşıyla koymadan önce demlenmesini bekliyorum. Yarım çorba kaşığı. Asla daha fazla değil Bundan daha fazlası. Çok fazla şeker sevmiyor ama çayını şekersiz içmeyi reddediyor ve uyumak için çayını içmesi gerekiyor.

Düşün kapanma sesini duyuyorum. Fazla uzun sürmez. Çayını masadaki yerine koyuyorum ve yerime oturup onu bekliyorum. Bugün erken saatlerde üst katta yatma konusunu tekrar açmaya karar vermiştim. Geçen sefer beni reddetmiş, bu konuda benimle konuşmayı bile reddetmişti. Ama bu gece keyfi yerinde olacak. Hiç bu kadar eve yeni bir kız getirdiğinde olduğundan daha canlıdır. Vücudu heyecanla uğulduyor ve yürürken neredeyse sıçırıyor. Kısa bir süre sonra bornozuyla gelir, saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktır.

"Teşekkür ederim sevgilim," diyor koltuğuna kayarken. "Bir şey değil." Gözlerimi aşağıda tutuyorum.

"O nasıl?" Çayına üflüyor. Hâlâ içilemeyecek kadar sıcak. "Bugün daha iyi sanırım. Hâlâ her gece uyuyana kadar ağlıyor, ama bu oldukça normal. Artık histerik değil ve bugün birkaç kraker yedi. Nihayet. Paige onu ikna etti."

Memnun görünüyor. "Paige için iyi oldu. Onunla gurur duyuyorum. Onu özleyeceğim."

Ben yapmadım. Eve ilk kez yeni bir kız getirdiğinde ona bağlanmak gibi bir hata yaptım. Adı Tiffany'ydi ve ben çok Heyecanlıydım. Benden büyük olmasına rağmen hep istediğim kız kardeşe sahip olmak gibiydi. En başından beri çok iyiydik. Saatlerimizi bodrumda birbirimize bir şeyler okuyarak ve uydurarak geçiriyorduk.

Hikayeler. Bazen televizyondaymışız gibi birbirimize gösteri yapardık. Birlikte ayrıntılı duvar resimleri yaptık ve bunları duvarların her yerine yapıştırdık. Ağaç ve çiçek resimleri. Kocaman bir güneş parlıyordu.

bir gülümsemeyle. Bir açık hava manzarası yarattık ve saatlerce ona bakarak hayatlarımızdan kimseye anlatmadığımız sırları paylaştık.

O gittikten sonra günlerce ağladım. Onun yokluğu bir boşluk bıraktı Kalbimdeki delik. Sonraki yıl boyunca ona mektuplar yazdım. Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama onu çok özlemiştim ve onunla konuşmaya alışmıştım. Mektuplar hala kutularımdan birinde saklı duruyor. Eskiden onları çıkarıp okurdum ama artık okumuyorum. artık.

Kızları umursamamak ya da bana yaklaşımlarına izin vermemek için kendimi eğittim. Böylesi daha kolay. Paige gittiğinde onu özlemeyeceğim. Düşüncelerimi böldü.

"Bir haftadan fazla oldu. Sanırım onu yukarı çıkarmanın zamanı geldi." Başımı salladım. "Onun için bir şeyler hazırlayacağım."

"Sanırım bu sefer kendim yapmak istiyorum. Bu sefer içimde bir his var."

Gizlice bir göz attım. Yüzüne geniş bir gülümseme yayılmış. Sanki başka bir dünyadaymış gibi hülyalı görünüyor. Neden her şeyi hazırlamak istiyor? Ben bunu yıllardır yapıyorum. Ama bazen kafasında kızlarla ilgili anlamadığım fikirler oluyor. Bianca gibi. İlk siyahi kızı olduğu için çok heyecanlıydı. Aramıştı.

uzun zamandır onu bekliyordu. Onu almaya gittiğinde başı dönmüştü ama ilk buluşmaları iyi gitmemişti. Bir şeyler oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ve bana söylemedi. Asla yapmaz. Bazen

Yatak odasında onlarla nasıl olduğuna dair merak beni yiyip bitiriyor ve bunu bastırmak için gerçekten çok çalışmam gerekiyor.

Ertesi gece onu üst kata çıkardığımda, onunla yemek yeme zahmetine bile girmedi. O öğleden sonra nasıl risotto yapacağımı bulmak için gerçekten çok çalışmışım ve deneme şansı bulamadığı için hayal kırıklığına uğradım. Hemen onunla gitti. Bianca'yı bir daha hiç görmedim. Bazen böyle oluyordu.

"Bir isteğim var." Onun iyi ruh halini yakalamak zorundayım.

Bir şey istemeyeli birkaç ay oldu, umarım bu sefer evet der. Ondan bir şey istemekten bilerek kaçındım.

Çünkü bodrumdan sonsuza dek çıkmak kadar istediğim bir şey yok. Bana ait bir yatak odasında uyumak istiyorum. Gerçek bir duvarlar ve arkamdan kapatabileceğim bir kapı.

"Evet?" Sesinden dikkatinin sadece yarısını verdiğini anlayabiliyorum.

"Üst katta uyumak istiyorum."

"Tatlım, bunu daha önce konuşmuştuk. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun." Başını sallıyor, çayını yudumluyor.

"Ama düşünmek için daha fazla zamanın olduktan sonra fikrini değiştirebileceğini umuyordum. Orası çok iç karartıcı." I

Son kısmı neredeyse atlıyorum çünkü kulağa biraz mızmızca geliyor ve mızmızlanmaktan nefret ediyor, ama depresyona girmemden daha da çok nefret ediyor.

Elimi tutmak için uzandı. Büyük eli benimkini çevreliyor. Tırnakları kısa kesilmiş, mükemmel manikürlü.

"Bunun olamayacağını biliyorsun. Sana orada ihtiyacım var. Benim gözlerim olmalısın." Parmak uçlarıyla elimin üstünde daireler çiziyor.

"Bilmiyorum. Artık pek değil. Kameralarımız var." "Hayır dedim." Elini geri çekti.

Masanın üstüne bakıyorum. Tartışmaya cesaret edemiyorum. İçim içimi yiyor. Bütün kuralları onun koymasından nefret ediyorum. Bu hiç adil değil. "Bana bir daha sorma." Sesi sert ve haşin. Ayağa kalktı. I İrkildi ama bana doğru gelmek yerine lavaboya doğru yürüdü ve çayından kalanları giderden aşağı döktü. "Yatma vakti geldi."

Ayağa kalktım ve sandalyemi ittim. Yanıma geldi ve başımı okşadı. "Şimdi uslu bir kız ol ve yatağına koş."

Merdivenlerden aşağı iniyorum. Arkamdan bip sesleri geliyor.

SARAH

(ŞİMDİ)

Kurbanın avukatına bakıyorum. Etrafta oturup sigara içen bir hippieye benzerken gerçekten FBI için çalıştığına inanamıyorum.

Buda heykeli olan bir bahçede boş zamanlarında ot topluyor. Varlığı o kadar sakın ki sinir bozucu ve bir şey yapmak için benden izin istiyor. Şimdiden ona sinir oluyorum ve odama gireli sadece beş dakika oldu.

"Ella ile görüşmemi yeni bitirdim ve bana Paige'den bahsetti. Ona da size söyleyeceğim şeyi söyledim - Paige'i bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bu konuda bize yardımcı olabilir misin?"

Ella benim hakkımda ne dedi? Sormak istiyorum ama onun benim hakkımda ne düşündüğünü önemsemişimi düşünmesini istemiyorum.

"Deneyeceğim ama gerçekten yardım edebileceğimi sanmıyorum. Yangın başladığında üst kattaydım."

"Peki o neredeydi?"

"Bodrumda."

Hayatımız hakkında ne biliyorlar? Ona ne kadarını anlattı? "Yangının başladığını ne zaman fark ettiniz?"

"Duman kokusu aldım, ama bunun hakkında gerçekten bir şey düşünmedim.

çünkü alarmların çalmasından çok korkuyordum. Sonra diğer alarmlar da çalmaya başlayınca, onların daha fazla ev alarmı olduğunu düşündüm."

"Ev alarmları mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Ev dinleniyordu. John her gittiğinde bunu ayarladı. Eğer birisi Kapılardan ya da pencerelerden herhangi birini açtığı anda alarmlar çalmaya başladı ve telefonuna sinyal gönderdi," diyorum, alarmların tetiklendiği diğer tek zamanı hatırlayarak - benim onları çalıştırdığım zamanı. Hafıza beni korkutuyor. "Gitmememiz gerekiyordu."

"Bu konuda konuşmak senin için zor mu?" Yüzünde endişe çizgileri var. Omuz silkiyorum. "Biraz. Her şey çok hızlı oldu."

"Peki, yangını ne zaman fark ettiniz?"

"Arkadan duman geldiğini gördüm. O zaman ben de evden dışarı koştum."

"Ama bahçede durdun? Polis seni orada bulmadı mı?"

Başımı salladım.

"Neden kaçmaya devam etmedin?" Gözlerini bana dikti.

Ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Ne yapacağımı bilemedim."

"Neden kapıdan geçmedin?"

Gülme isteğimi bastırıyorum. "Kapıyı gördün mü?" "Hayır, görmedim. Bana anlatmak ister misin?"

"Çok büyük." Çok büyüktü, sanki bir ortaçağ kalesinde yaşıyormuşuz gibi tüm araziye çevreliyordu.

"Ella bunu atlattı, değil mi? Bunu nasıl başardı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bunu da çözmeye çalışırken beynimi yormuştum. Ona tırmanmanın bir yolu yoktu çünkü şık alüminyumdan yapılmıştı. Üzerinden de atlayamazdınız. John bunu bilerek yaptı. O yapmıştı inşa edilirken bana tüm resimleri gösterdi. Sık sık komşuların bu konuda ne düşündüğünü merak ederdim.

"Paige için geri dönmeyi düşündün mü?" Başını hafifçe yana eğerek bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Öylece donup kaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Onun da kurtulacağını düşündüm."

"Yapmayacağından endişelenmiyor muydun?"

"Tabii ki endişelendim," diye çıkıştım.

"Ama onu kontrol etmek için geri dönmediniz?"

"Hayır, dönmedim. Bunu size zaten söyledim."

"Dışarı çıkıp çıkmadığını sormadığınızı fark ettim," diyor dikkatle. İfadesi havada asılı duruyor.

Omuz silktilim. "Ölmüş olsaydı biri bana söylerdi diye düşündüm." Paige hakkında konuşmak istemiyorum. Konuyu önemli olanla değiştiriyorum. "John'u buldun mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Hâlâ arıyoruz. Yakında daha fazlasını öğreneceğiz."

Keşke acele etseler. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

ELLA

(O

ZAMAN)

Öğleden sonra bir ara -en azından ben öğleden sonra olduğunu düşünüyorum- Sarah elinde makasla aşağı iniyor. Aynı makas. geçen sefer bağlarımı kesmek için kullandı. O kadar heyecanlıyım ki o keserken yerimde zor duruyorum ama onu üst kata kadar takip etmemi istediğinde heyecanım kısa sürüyor. Paige'le konuşmamdan beri farklı olabileceğimi umuyordum ama o beni aşağıda tutmaya karar verdi.

Bacaklarım ve bileklerim onları bağlayan bağlar olmadan garip hissediyor, ama birkaç gün önce yumrukladığım çelik kapıya giden merdivenleri çıkmamı zorlaştıran şey korkum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bu sefer kapıya yaklaştığımızda Sarah kapıyı itiyor ve kapı sallanıyor.

Açık. Arkamızdan kapandı ve ardından hayatımın müziği haline gelen bip sesleri duyuldu.

Uzun süre loş bodrumda kaldıktan sonra pencerelerden içeri süzülen güneş ışığının kör ettiği gözlerimi kısıyorum.

Geniş bir koridora açılan kısa bir giriş yolundayız. Ellerimi birbirine vurarak titreyerek duruyorum. Sarah beni koridorda ileriye doğru çekiyor ve ben şok içinde üst katı tarıyorum.

Hayalimde, üst katın yıkık dökük olduğunu ve Pis. İzlediğim tüm filmlerde, ürkütücü kötü adamların hep iğrenç evleri olur. Burası çok güzel, kireçtaşı müzesi gibi.

Her şey göz kamaştırıcı beyazlıkta. Duvarlar. Tavan. Mermer Zeminler. Her şey tertemiz ve mükemmel. Tavandan tabana pencereler açık alan. Hiç dokunulmamış gibi parlıyor ve ışıltıyor, uzaktaki dağların nefes kesici manzarasını gözler önüne seriyor. Bu Limon kokulu çamaşır suyu kokusu etrafımı sarıyor.

Sarah duruyor ve beni daha fazla açık alana götürmüyor. Sağ taraftaki geniş mutfaka bir göz atıyorum. Şık ve

Modern, o kadar temiz ki hiç kullanılmamış gibi görünüyor, granit tezgahlar ve paslanmaz çelik aletler. Dolaplarla çevrili büyük bir orta ada var. Bar tabureleri etrafında hazır bekliyor.

Evin içinde bir yerden ayak sesleri bize doğru ilerliyor. Kalp atışlarım kulaklarımda patlıyor. Yutkunamıyorum.

Sonra, o ortaya çıktı.

"Merhaba Ella. Seni özledim," diyor, yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor ve bembeyaz dişleri ortaya çıkıyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Dünya dönüyor. Kendimi duvara sabitlemek için elimi uzatıyorum, yapmazsam düşeceğimden korkuyorum. Soğuk terler döküyorum. Canavar gibi görünmüyor. Yakışıklı, kadınları baştan çıkaran türden bir adam.

Allık. Beklediğim gibi iğrenç değil. Bir iş dergisinden fırlamış gibi görünüyor. Boyu 1.80'in üzerinde ve siyah bir takım elbise giymiş, etrafındaki beyazlarla tam bir tezat oluşturuyor. Kısa siyah saçları özenle taranmış, her bir parçası yerli yerinde. Yüzü mükemmel

Simetrik. Belirgin elmacık kemikleri ve köşeli bir çene. Kemerli Kaşları, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş çelik mavisi gözlerinin üzerinde mükemmel bir ay oluşturuyor. Dudakları soluk ve ince. Cildi kusursuz. Evi kadar kusursuz.

Bana doğru adım atıyor ve attığı her adımda, sırtım bodrum kapısına çarpana ve daha fazla ilerleyemeyene kadar ondan uzaklaşıyorum.

"Korkacak bir şey yok," diyor. "Seni temizlemenin zamanı geldi."

Hareket etmiyorum. Olduğum yerde donup kaldım. Etrafıma kaçamak bakışlarla Sarah'yı arıyorum ama o gitmiş. Onu hiçbir yerde göremiyorum. Kolumu tuttu. Parmakları soğuktu. Sarsılarak uzaklaşıyorum.

"Lütfen, bırakın eve gideyim. Kimseye söylemem. Söz veriyorum. Kimsenin bilmesine gerek yok. Lütfen, bırak gideyim."

Başını sallar. "Seni temizlemenin zamanı geldi."

"Bunu bana neden yapıyorsun? Lütfen, bırak gideyim," diye inliyorum.

Bana tekrar uzanıyor ve ben elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Elim yakalıyor. Parmaklarımı sıkıca kavırıyor, eziyor.

Onları. Benim alanıma giriyor ve ön kolunu benimkine bastırıyor.

Göğüs. Vücudunu benimkine yapıştırıyor ve yüzü öfkeyle buruşuyor.

"Dediğimi yapacaksın. Beni anlıyor musun?" Sözleri damarlarımda dolaşan buzlu su gibi içime sızıyor.

Başımı sallıyorum, boğazımdan kaçmak üzere olan hıçkırıkları yutkunarak bastırıyorum.

Beni bırakıyor ve öne doğru çekiyor, sonra elini sırtıma koyuyor.
"Hareket et."

Beni evin içine doğru itiyor, bizi hızla oturma odasından geçirip başka bir koridora sokuyor. Gözlerim her şeyi enstantane fotoğraflar gibi çekiyor. Taş şöminenin önünde L şeklinde bir kanepeler. Daha fazla pencere. Koridorda üç kapı. Hepsisi de kapalı. Sağdaki kapıyı açıyor ve beni banyoya itiyor. Kapıyı arkamızdan kilitledi.

Tepeden tırnağa köpüklerle dolu, pençe şeklindeki küvete dehşet içinde bakıyorum. Makyaj masasının üzerinde yanan mumlar ve küvetin yanındaki şamdanların üzerinde uzun mumlar var. Alevleri beyaz badanalı duvarlara ürkütücü bir parlaklık veriyor. Oda lavanta kokusuyla doluyor. Makyaj masasını işaret ediyor ve o zaman onu görüyorum; küçük bir silah.

"Ben şiddet yanlısı bir adam değilim. Sana asla zarar verecek bir şey yapmam ama kontrolden çıkarsan gerekeni yaparım." Başparmağını yanağıma sürüyor.

Yaltaklanıyorum. "Lütfen, bana zarar verme."

"Sana zarar vermeyeceğim. Sadece seni tanımak istiyorum." Bana gülümsüyor. "Kıyafetlerini çıkar."

"Lütfen. Lütfen, istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum." O kadar çok ağlıyorum ki zar zor konuşabiliyorum.

"Kıyafetlerini çıkar." Sesi eşit tonunu kaybetmiş. Öfke ve tehditle doluydu.

Etrafından dolaşmaya çalışıyorum. Vücudu kapıyı kapatıyor. Onun Kristal mavisini gözleri artık soğuk. Buza dönüştüler. Gülümsemesi gitti ve yerini alaycı bir ifade aldı. Geri çekiliyor.

"Kıyafetlerini çıkar. Sana başka zaman söylemeyeceğim."

Onun önünde küçülüyorum. Ama hareket edemiyorum. Kıyafetlerimi çıkarmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Kollarım çalışmıyor. Onları kontrol edemiyorum ya da vücudumun titremesini durduramıyorum. Tüm kontrolümü kaybettim.

Beni yakaladı ve elinin tersiyle yüzüme bir tokat attı.

Kanın tadı ağzımı dolduruyor. Acıyı hissetmek için elimi uzattım.

Saçımdan bir tutam yakalıyor ve başımı geriye atıyor.

"Ne dersem onu yapacaksın ve kıyafetlerini çıkamamı söyledim," diyor dişlerini sıkarak.

Çılgınca başımı sallıyorum. Beni bırakıyor ve geriye doğru tökezliyorum. Kıyafetlerimi çıkarırken daha çok hıçkırıyorum. Durmaya çalıştıkça daha çok ağlıyorum. Şortumu çıkardım ve tişörtümü başımın üzerine çektim. Spor sütyenim ve beni aldığından beri giydiğim iç çamaşırlarımla önünde duruyorum.

"Her şeyi." Gözlerini yarıklara kadar daraltıyor.

Annemden başka hiç kimsenin önünde çıplak kalmamıştım. Spor sütyenimi zorlukla çıkarıyorum ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağıya doğru çekiyorum.

Kollarımı göğsümde birleştirerek önünde durdum. Hiç bu kadar teşhir edilmemiştim. Utanç yanaklarıma kadar yükseliyor. Başımı eğip ona bakmayı reddediyorum.

"Şimdi, banyoya gir."

Bana bakmasın diye aceleyle banyoya giriyorum. Su sıcak, tenimi haşlıyor ama umurumda değil. Altına kayıyorum, batıyorum baloncukların altında. Kaybolmak istiyorum. Kalbim güm güm atıyor. Ne yaptığını görmek için onunla göz teması kurmaktan korkarak saatlerce orada yatıyorum. Küvete doğru yürürken ayakları karo zeminde tıkırdıyor. Yanında diz çöküyor. Tüm kaslarım gerildi.

Ben daha ne olduğunu anlamadan eline bir bez alıyor ve sırtımı yıkamaya başlıyor, usulca aşağı yukarı okşuyor.

"Keşke bana bunu yaptırmasaydın," diyor sırtımı yıkamaya devam ederken. "Bütün gün bunu bekliyordum. İşteyken seni düşünmeden duramadım."

O bana dokunurken hareket etmemek için kendimi zor tutuyorum ama buna cesaret edemiyorum. "Hadi arkamıza yaslanalım ve şu saç üzerinde çalışalım. Çok güzel saçların var. uzun saçlar. Onu bu kadar kirli görmek utanç verici."

Başıma su döküp saçlarımı şampuanla köpürtmeye başlarken bedenimi geriye yaslanmaya zorluyorum ve tavana bakıyorum. Hafif bir nane kokusuyla birlikte çiçek gibi kokuyor. İki kez yıkadıktan sonra saç kremiyle dolduruyor ve saç kreminin emmesi için saçlarımı başımın üstüne yığıyor.

"Otur," diyor usulca.

Söylediğini yapıyorum.

Elinde bezle geri döndü. Bu sefer vücudumda çalışmaya başlıyor.

Bacaklarımın arasında hareket ederken utançtan yanıyorum. Bakıyorum

Önümdeki küçük taşları tek tek saymaya odaklanıyorum. İzimi

kaybediyorum ve baştan başlamak zorunda kalıyorum. Sayıları önce üçle,

sonra dörtle çarpıyorum. Fırçalarken tekrar tekrar. Duruluyor

Saç kremimi saçımdan çıkardı. Sonunda işi bitti ve tertemiz oldum ama

kendimi hiç bu kadar kirli hissetmemiştim.

ELLA (ŞİMDİ)

Annem onun için getirdikleri katlanabilir yatakta uyurken bile uyuyamıyorum. Bütün gün durmak bilmeyen sorgulama sırasında tek yapmak istediğim uyumaktı ama ışıkları söndürdükleri anda aniden uyandım. Yeni bir memur kapımın önünde duruyor ve Randy bütün gece yerinden ayrılmayacağına dair bana güvence verdi. O da Sabah ilk iş döneceğine söz verdi.

Etrafımdaki tüm güvenlik önlemlerine rağmen kendimi hala güvende hissetmiyorum. Bir daha güvende hissedebileceğimden emin değilim. Hala bulamadılar

John. Dışarıda bir yerlerde ve o olduğu sürece asla güvende olamayacağım.

Blake ve Phil'e onu anlatmak için elimden geleni yaptım. O kısım Kolay. Yüzü sonsuza dek beynime kazındı. Yarın hastaneye bir ressam getirecekler ve onun portresini çizecek. Sarah ve ben birlikte üzerinde çalışacağız. Buraya geldiğimizden beri onu ilk kez göreceğim.

Onun için üzülüyorum. Canavar bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Umarım artık özgür olduğumuza göre ihtiyacı olan yardımı alır. Belki şimdi bana daha iyi davranır.

Paige'i düşünmeden duramıyorum. Beni en çok neyin korkuttuğundan emin değilim - dışarı çıkmamış olması mı yoksa onunla birlikte olması mı? Ama neden

Sarah'yı değil de onu mu alacaktı? Onu asla geride bırakmazdı. O onun kızıydı. En sevdiği. Ona hazinem derdi. Ama eğer o değilse onunla, o zaman nerede?

Yangında öldüğüne inanmayı reddediyorum. Dışarı çıkmak zorundaydı. Arazide saklanacak o kadar çok yer vardı ki. Hatta belki de arkadaki kapıyı aşmış. Arazinin arka tarafı

tepelere doğru itilmiş. Tepelerde bir yerde saklanıyor olmalı. Bekliyor. Merak ediyordur. Tıpkı benim gibi.

Bölgeyi araştırmak için bir ekip oluşturdular bile. Annem bu gece haberleri izlemek istedi ama Randy bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi. Televizyondan ve medyadan uzak durmamız gerektiğini söyledi. Medya zaten hastanenin dışına kurulmuş durumda ve insanlar

içeri girmek için her türlü çılgınlığı yapıyorlarmış. Bize içeri girmek için doktor ve hemşire kılığına girdiklerini ya da ziyaretçi gibi davrandıklarını söyledi. Sırf bizi görebilmek için başka biriyle görüşüyorlar. İnsanları bizden uzak tutmak için tüm katımızı güvenlik altına almak zorunda kaldılar.

Yabancılar bütün gün bir şeyler bırakıp durdular. Onlar başladı bu öğleden sonra geliyor. Odam çiçekler, balonlar ve kartlarla dolu. Hiç tanımadığım insanlardan bir şeyler almak çok garip. Annem her kartı gözden geçiriyor ve herkesin adını ve iade adresini içeren bir liste tutmaya başladı. Herkese bir mektup yazmaya kararlı.

Teşekkür notu. En azından tüm bu eşyalar hastane odasını neşelendiriyor.

Hava karardıktan sonra bile panjurları kapatmasına izin vermedim çünkü çok klostrofobik hissettiriyordu. Tek görüş alanım hastanenin diğer tarafındaki başka bir koğuş olsa bile pencereden dışarıyı görebilmeyi seviyorum.

Gece yarısı olmasına rağmen hastane çok gürültülü. Her ses beni zıplatıyor. Battaniyemden nefret ediyorum. Bana bodrumdaki battaniyemi hatırlatıyor. İnce ve cızırtılı. Hiç rahat bir tarafı yok. Belki de John battaniyelerimizi hastaneden almıştır. Tekmeleyip duruyorum ama sonra üşüyorum. Burası buz gibi. John burayı hep soğuk tuttuğu için buna alışkın olmalıyım ama değilim. Tekrar sıcak olmak için her şeyimi verirdim.

Nereye uzanırsam uzanayım rahat edemiyorum. Vücudum tüm yaralarından dolayı ağrıyor ve bana verdikleri ağrı kesici ilaçlar kaşınmama neden oluyor. Vücudumun her yerinde binlerce böcek geziniyormuş gibi hissediyorum.

Yatağımdan gizlice çıkıp Sarah'yı gözetlemek istiyorum. Çünkü yakın olduğunu biliyorum. Sadece ne yaptığını görmek istiyorum. Uyuyabiliyor mu? Kendi başıma yürüyebilseydim bunu yapardım ama yapamıyorum. Henüz koltuk değneği vermediler ama verseler bile bacağım bu hantal bandajlar içindeyken nasıl yürüyeceğimi bilmiyorum. Isırıklar kırıktan daha çok acıtıyor.

Köpekler konusunda şaka yapmıyordu. Bunu hep bizi korkutmak ve kaçmaya çalışmamızı engellemek için söylediğini düşünmüştüm ama aynen söylediği gibi oradaydılar ve çok saldırgandılar. Baldırımı tekrar bir araya getirmek için altmış iki zımba gerekti. Kötü bir yara izi bırakacak. Yaşadıklarımı sonsuza dek hatırlatacak. Asla unutmayacağımdan değil.

Annem sürekli bunu geride bırakmamız gerektiğini söyleyip duruyor ama ne yaptığımı ya da neler yaşadığımı bilmiyor. Zihnimin unutabileceği bir gün gelebilir ama bedenim unutamaz. Bedenim her zaman hatırlayacak.

SARAH

(ŞİMDİ)

Bütün gece uyanıklık ve uyku arasında gidip gelerek uyudum. Uyumadım. Uyumak istedim ama bana ilaç verdiler ve tıpkı ambulanstaki gibi hissetmeme neden oldu. Herkese benden uzak durmaları için bağırırmaya başladıktan sonra bana verdiler. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Ne olduğunu ya da neden çıldırdığımı. Az önce yaptım. Kimse ve herkes benim alanıma girmeye devam etti. Bana dokunmaya çalışıp durdular ve ben dokunulmaktan nefret ederim.

Kahvaltı tepsim dokunulmadan önümde duruyor. Bir sürü şeyle dolu. çok yemek yerim ve asla kahvaltı etmem. Sadece planlanmış zamanlarda yemek yerim ve bu onlardan biri değil. John uzaktayken bile yemek programıma sadık kalıyorum. Koşulara çıkmaya başladığında bunu bir alışkanlık haline getirdim. Başlangıçta o koşuya çıktığında, ben de onun yediği tüm yiyecekleri yalayıp yutuyordum. İlk günün sonunda beni terk etti. Yemek yemeye alışık değildim, bu yüzden kontrolüm yoktu, ancak uzun günler süren açlığın getirdiği açlık beni kontrol etmeye zorladı. Şimdi bunu otomatik olarak yapıyorum. Her ihtimale karşı. Asla çok emin olamazsınız.

Randy çoktan dönmüş, dünkü gibi yine uçuşan bir etek giymişti. İyi uyumuş gibi dinlenmiş ve yenilenmiş görünüyordu. Ressamla çalışırken Ella ve benimle birlikte odada olacak. Yüz çizebilen insanlara her zaman hayran olmuşumdur çünkü yüzleri doğru çizmek çok zordur. Eskiz defterlerimde onları çizmeye çalışırdım ama hiç kimse istediğim gibi görünmezdi.

Keşke giyecek kıyafetlerim olsaydı ama hiç yok. Tüm kıyafetlerimi plastik bir torbaya koydular ve bu hastane önlüğünün içinde sıkışıp kaldım. Her tuvalete gittiğimde açılıyor ve yürürken ellerimle sıkıştırmak zorunda kalıyorum. Polis memurları bana

ama onlara güvenmiyorum. Umarım bugün bir ara dişlerimi fırçalamama izin verirler çünkü üzerlerinde tüyler çıkıyor gibi hissediyorum.

John'dan hâlâ haber yok. Onlara verebileceğim tüm bilgileri verdim. Şimdi her şey onlara bağlı.

Kapım çalındı. Herkes içeri girmeden önce kapıyı çalar. Sabahtan beri çiçek getiren bir hemşire olduğunu düşünerek başımı çeviriyorum ama gelen

Memur Malone. Elinde bir Starbucks bardağı var. Randy'nin aksine, yorgun görünüyor. Gözlerinin altında dün olmayan torbalar var ve üzerinde aynı kıyafetler var.

"Selam ufaklık," diyor gülümseyerek. "Bugün nasılsın?" Omuzlarımı silkiyorum. "Dünden daha iyiyim sanırım."

Saçımı okşuyor. "Güzel, bu gerçekten iyi. Seni kısa sürede normale döndüreceğiz."

Keşke ona inansaydım.

"Benimle küçük bir yürüyüşe çıkmaya ne dersin?" "Nereye gidiyoruz?"

"Ressam geldi. Siz kızlar onunla Ella'nın odasında buluşacaksınız."

Midem sıkışıyor. Hazırlanmak için daha uzun zamanım olacağını sanıyordum. Ella'yı göreceğim için gerginim. Umarım ona çıldırdığımı söylememişlerdir. Memur Malone bana kolunu uzattı.

yataktan kalkarken al. Ayağa kalktığımda dizlerim güçsüzleşiyor ve başım dönüyor. İlaçlar yüzünden olmalı.

"Sakin ol," diyor. "Seni tutuyorum."

Destek için ona yaslanıyorum. Göğsü geniş. Omuzları geniş. Kaslarını etrafımda hissedebiliyorum. Kapımızdan içeri adım atıyoruz ve hemşirelerin hepsi bakmıyormuş gibi yapıyor ama koridorda ilerlerken gözlerini üzerimizde hissediyorum. Başka bir kapının önünde durmadan önce fazla uzağa gitmemize gerek yok. Tıpkı benim kapımdan ayrılmayan memur gibi onun kapısının önünde de üniformalı bir memur duruyor. Kapıyı açıp bizi içeri almadan önce Memur Malone'a başıyla selam veriyor.

Ella'nın odası insanlarla ve hediyelerle doludur. Bir kadın var. yatağının yanında duran kişi annesi olmalı çünkü

Ella'nın daha yaşlı bir versiyonu gibi. Yüksek elmacık kemikleri ve sivri bir çene ile aynı yüz yapısına sahiptirler. Pembe dudakları yüzlerini tamamlıyor.

kalın kestane-kahverengi saçları var. Ella'nın uzun ve dalgalı saçlarının aksine annesinin saçları gri renkte ve omuz hizasında kesilmiş. Hatta Ella'nın Ella gibi.

Randy köşede bir sandalyede oturuyor ve elinde parlak balonlar var. Başının üzerinde süzülerek *eve hoş geldin ve geçmiş olsun* gibi şeyler söylüyor. Blake ve Phil onun yanında durmaktadır. Blake'in kolları göğsünde kavuşturulmuş, Phil ise telefonuna dokunmaktadır. İkisinin de yüzünde ciddi ifadeler var.

Dikkatimi Ella'ya veriyorum ve soluğumu tutamıyorum. Yüzünün sağ tarafı kızgın mor yaralar ve morluklarla kaplıydı. Sağ gözü yumruk yemiş gibi şişmiş. Saçları gelişigüzel bir şekilde kafasının her tarafına yapışmış ve onu vahşi gösteriyor. Sol kolu mor bir alçıda, diğer kolu ise kolunun üzerinde tırtıklı bir merdiven oluşturan dikişlerle kaplı. Gözleri benimkilerle buluştu. Şok geçirmiş gibi görünüyor.

Sonunda konuştum,

"Merhaba."

"Merhaba."

Annesi bana doğru koşuyor ve kollarını bana dolayıp sıkıca sararak beni şaşırtıyor. "Çok üzgünüm, Sarah."

Ben ona garip bir şekilde çarparken bunu tekrar tekrar söylüyor. Vücudu çelimsiz. Kemiklerini yanağımda hissedebiliyorum. Sonunda uzaklaştığında, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Neden benim için ağlıyor? Beni tanımıyor bile.

Beni Ella'nın yatağına götürüyor ve doktorların muayeneleri için kullandıkları tabureyi çıkarıyor. Herkes bize bakıyor. Kime bakacağımı ya da gözlerimi nereye dikeceğimi bilemediğim için muşamba zemine bakıyorum. Kirli ve lekeli.

"Bugün yağmur yağacakmış. Umarım yağar çünkü bahçemin suya ihtiyacı var," diye sesleniyor Randy odanın köşesinden.

"Evet, ben de öyle duydum," diyor Memur Malone. "Bu kuraklık hiç bitmeyecek gibi görünüyor. Tekrar çimlere kavuşacağım günü iple çekiyorum. Dışarıda çıplak ayakla yürüdüğümde ayaklarımın kesilmesinden bıktım."

Ella ve ben hariç herkes komik olmamasına rağmen gülüyor. İkimiz de gülümsemiyoruz. O da benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyor. Neyse ki, eskiz sanatçısı bize katılana kadar uzun süre beklemek zorunda değiliz.

Diğer tüm FBI ajanlarına benziyor. Hepsi mükemmel formda ve aynı üniformayı giyiyorlar - pantolonların içine sokulmuş elbise gömlekleri. onları ütölemek zorundalar. Hiçbiri gülümsemiyor ve hepsinin delici gözleri var. Kendinizi mikroskop altındaymış gibi hissediyorsunuz.

"Dükkânı nereye kurmalıyım?" diye soruyor.

Blake öne çıkıyor. Yetkili kişi o. Herkes emir ve yönlendirme için ona bakar. "Gerekli olmayan herkesi odadan çıkarmak istiyorum. Randy ve ben kalacağız. Geri kalanınızdan dışarıda beklemenizi rica ediyorum."

Ella'nın annesi onun elini tutuyor. "Gerçekten kalmak istiyorum."

"Onu yalnız bırakmaktan korkmanı anlıyorum ama sana ihtiyacı olursa hemen kapının önünde olacaksın. Onlara bakan bu kadar çok insan olmazsa çalışmaları daha kolay olabilir. Bu onlar üzerinde büyük bir baskı yaratıyor ve biz mümkün olduğunca rahat olmalarını istiyoruz," diye açıklıyor Randy.

Ella'nın annesi ikna olmuş görünmüyor ama diğerlerini kapıdan çıkarken takip ediyor. Kapı arkalarından tık diye kapanıyor.

"Bu Steve. Siz kızlarla bir proje üzerinde çalışacak.

Steve çantasından büyük bir eskiz defteri çıkarırken Blake, "John'un bir taslağını oluştuyorum," diyor. "Sen konuşurken biz not alıyor olabiliriz ama elinden geldiğince bizi görmezden gelmeni istiyorum. Biz burada yokmuşuz gibi davran."

Randy, "Ancak herhangi bir zamanda kendinizi rahatsız ya da bunalmış hissederseniz, bize haber verin, biz de duralım," diyor.

Blake ona onaylamayan bir bakış fırlatır.

Dünkü gibi bir sürü soru gelmesini bekliyordum ama çoğunlukla konuşmamıza izin verdi. Çok geçmeden Ella ve ben John'un farklı özelliklerini birbirimize anlatmaya başladık. Biz konuşurken kafasını kaldırmadan bir şeyler karalıyor. Arada bir, John'un ve yaptığı şey hakkında yorum yapmamızı istiyor. Bitirdiğinde, John'un kalemle çizilmiş bir versiyonunu ortaya çıkardı. Ona bu kadar benzemesi beni hayrete düşürdü.

"Vay canına," diyorum Ella'ya dönüp bakarak. "Bu gerçekten çok iyi."

Kağıda ve adamın yüzüne bakıyor. Başka tarafa bakamıyor. "Bu o," diye fısıldıyor. "Bu o."

Steve eşyalarını toplayıp gitmeden önce bize bakmıyor ya da teşekkür etmiyor. Neye benzediğini bildiklerine göre şimdi ne olacak? Bu nasıl işe yarayacak?

"Nasılsınız kızlar?" Randy soruyor.

"Affedersiniz ama bir saniyeliğine uzaklaşacağım," diye araya giriyor Blake, sorusuna cevap vermemize fırsat vermeden. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim. Harika bir iş çıkardınız." Hepimizin elini sıktı.

"Birini içeri göndermeden önce onlarla bir dakika yalnız kalabilir miyim?" Randy sorar.

"Elbette," diyor. "Kızlarla birkaç dakikaya daha ihtiyacın olduğunu söylerim."

"Teşekkürler," diyor Randy.

Sandalyesini Ella'nın yatağının ucuna doğru kaydırıyor. "Sarah, neden sandalyeni bu tarafa kaydırmıyorsun? Böylece hepimiz birbirimizi görebiliriz."

Sandalyemi Ella'nın yanına oturmak yerine yatağının diğer tarafına geçecek şekilde hareket ettiriyorum. Battaniyenin örttüğü bacaklarına bakıyorum ve altında neye benzediklerini merak ediyorum.

Randy öne doğru eğiliyor, bakışlarını ikimiz arasında bir ileri bir geri kaydırıyor. "Birbirinizle aynı odada olmak nasıl bir duygu?"

Ella bana doğru bakıyor. Tüm bunların nasıl bir his olduğunu anlatacak kelimeleri bulmamızı nasıl beklediğinden emin değilim.

"Bu çok garip," diyorum.

Ella başını sallayarak onaylıyor.

"İkinizin pek çok kişiyle konuştuğunuzu biliyorum ama birbirinizle konuşma fırsatınız olmadı. Birbirinize söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Ona yakın olmadığımızı söylemek istiyorum. Sohbet etmiyoruz. "Ben konuşuyorum," diyor Ella.

Midem boğazımda düğümleniyor. Randy başını sallayarak ona konuşma izni veriyor.

"Evi sen mi yaktın?" Gözleri öfkeyle parlıyor.

ELLA

(O

ZAMAN)

Banyodan sonra beni kuruluyor ve beyaz, kabarık bir bornoza sarıyor. Etrafımda sıkıca bağıyorum. Tuvalete oturmamı istiyor ve saçımdaki karışıklıkları taramaya başlıyor. Onun dokunuşuyla kaskatı kesiliyorum.

"Çok gür ve güzel saçların var," diyor, nefesinde ağır bir arzu.

Lütfen, Tanrım, bana tecavüz etmesine izin verme.

"Biri size iltifat ettiğinde, her zaman teşekkür etmelisiniz." Sözleri gerginlikle kıvrılıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum o tekrar sinirlenmeden önce.

Saçlarımdan iyice tarandığından emin olduktan sonra beni banyodan çıkarıp koridora, mutfığa ve yemek odasına götürüyor. Açık bir düzen olduğu için

İkisi arasında bir ayırım var. En az on kişinin sığabileceği büyüklükte maun bir masa var ama sadece iki kişilik. Bir masa

Karmaşık geometrik tasarımlı yolluk ortasından aşağıya doğru uzanır. Ortada iki uzun mum yanmaktadır. Her bir yer sofrasında eşleşen

katlanmış peçeteler ve parlatılmış gümüş takımlar. Süslü tepsiler içinde yiyeceklerle dolu. Beni masaya doğru götürdü ve

benim için püsküllü yemek sandalyeleri.

"Buradayım canım," diyor.

Karşımdaki koltuğa oturuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Banyodaki öfkeli adam gitmiş ve yerine mükemmel bir beyefendi gelmişti.

"Susamış olmalısın," diyor. Masanın ortasındaki kaseye uzanıyor ve bir şişe şarap çıkarıyor. Önce benim kadehimi, sonra da kendi kadehini tıpkı eskiden içtiğim şarap gibi kırmızı bir sıvıyla dolduruyor.

komünnyonda içki. "Normalde reşit olmayanların içki içmesine karşıyım ama bu gece o kadar özel bir gece ki, kadeh kaldırmadan geçip gitmesine izin veremezdik."

Kadehini kaldırıyor. Ben de benimkini onunla birlikte kaldırıyorum. "Bize," diyor.

Kadehini tokuşturuyorum. Bardağı aldı ve şarabı döndürdü. önce dudaklarına götürüyor. Derin bir nefes alır gibi bir yudum alıyor, bardağını yerine koymadan önce bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor aşağı. "Lezzetli. Sen ne düşünüyorsun?"

Ben hâlâ bardağımı tutuyorum.

"Devam et," diye ısrar ediyor.

Bana söyleneni yapıyorum. Şarabın tadı hiçbir şeye benzemiyor. Komünyon şarabı. Acı ve ekşi. Yemek odasının diğer tarafını kaplayan tavandan tabana pencerelere bakıyorum.

Dışarısı karardığı için hiçbir şey göremiyorum.

"Ev tam bir dönümlük arazi üzerinde. Kapıya ulaşmak için epey yürümek gerekiyor. Size bir güvenlik kapım olduğunu söylemiş miydim?" diye soruyor dikkatle. "Özel olarak yaptırdım çünkü mahremiyetimi seviyorum. İnsanların gelip gitmesini istemiyorum. Biliyorsun, harika evler yapıyorlar.

ama en iyi güvenlik sistemlerinde bile asla çok dikkatli olamazsınız."

Bakışlarımı pencereden dışarı takip ediyor, gözlerini kısıyor. "Eğer bakarsanız, iki pitbulum Rocky ve Rambo'yu seçebilirsiniz. Pek yaratıcı isimler değil, biliyorum ama

İsimlerle aram hiç iyi olmadı. Çok hırçınlar. Onları iyi eğittim, böylece sadece bana cevap veriyorlar. Vahşi bir canavarı evcilleştirmekten daha çok sevdiğim bir şey yok." Başını arkaya atar ve güler. "Yapamam insanların onları evcil hayvan olarak beslediğine inanıyor. Benimkiler evcil değil. Araziye adım atan herkesi paramparça ederler.

Ben." Sözlerindeki anlamı okuduğumdan emin olmak için bana bakmaya devam ediyor.

O yemek yerken hiçbir şeye odaklanamıyorum. Yemek bittiğinde olacaklardan çok korkuyorum. Sürekli tavuğun tadına bakmamı sağlamaya çalışıyor, hatta bana servis yapmayı teklif ediyor ama ben yapmayacağımı söyleyip duruyorum.

Açım. Boğazım yutkunamayacak kadar gergin. Midem bulandı. O

Yemek yerken gevezelik ediyor, her lokmada ağzını siliyor. Ne zaman

Şarap kadehinin geri kalanını boşalttı. Sandalyemi sıkıca kavradım.

"Sarah?" diye sesleniyor.

Evin başka bir yerinden bir hayalet gibi beliriyor ve aniden masanın önüne geliyor.

"Ella'yı aşağıya götür."

O kadar rahatladım ki neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktım. Sonraki üç gece boyunca beni yukarı çağırırdı. Her gece bir öncekinin aynısı. Kirlenmeme imkan olmamasına rağmen banyo yaptırarak başlıyor.

Bütün gün bodrumda kilitli kalıyorum, sonra saçımı tarıyor ve bana bornoz giydiriyor. Her gece beni aşağıya gönderdiğinde diğer kızların giydiği siyah eşofman altı ve beyaz tişörtleri giyerler.

Yemeği reddediyordum ama bu gece özellikle güzel kokuyor. Yemek istemiyorum ama bedenim bana ihanet ediyor ve ağır ateşte kızartılmış tavuğu ısırır ısırmaz kendime engel olamıyorum. Olabildiğince hızlı bir şekilde ağzıma atıyorum. Ne olduğunu anlamadan patates püresini de mideye indiriyorum. Bunlar kutudan çıkanlardan değil. Onlar Gerçek bir anlaşma. Sadece Şükran Günü'nde yapılan türden. Sos daha da lezzetli ve çalı fasulyesi neredeyse ağzımda eriyor. Hasta olacağımı düşünene kadar yiyorum ve bitirdiğimde suçluluk duygusu üzerime çöküyor.

Yemek yerken konuşmayı seviyor ve bu akşam da durum farklı değil. İşe giderken gördüğü geyik hakkında gevezelik ediyor. Çok geçmeden vites değiştirip haberlerde ve siyasette neler olup bittiğini anlatmaya başlıyor. Politika konuşmaya bayılır ve benim politikadan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Sadece dinliyormuş ve ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

"Seni ölümüne sıkıyor muyum?" Devam etmeden önce bir cevap beklemiyor. "İlgilendiğin bir konu hakkında konuşmaya ne dersin? Tüm okul çalışmalarına ara verdiğin için mutlu musun?"

Omuz silkiyorum.

"Tarih projeni bitirmek için endişelenmek zorunda olmamak güzel olmalı. O konuda gerçekten zor zamanlar geçiriyordun, değil mi?"

Tarih projem mi? Tarih projemi nereden biliyor? Yine omuz silkiyorum.

"Tatlım, biri sana bir soru sorduğunda ona cevap vermemek kabalıktır."
İlk geceden beri bana kızmadı ve ben de ona tekrar kızması için bir sebep vermiyorum.

"Sanırım," diyorum.

"Peki ya Jaycee? Onu özleyiyor musun?"

Az önce yediğim tüm yiyecekler geri gelmekle tehdit ediyor. Bunun olduğunu görüyor.

"Ella, hayatım, Jaycee'yi özleyiyor musun?"

"Evet, evet biliyorum," diye cevap vermek için kendimi zorluyorum.

"En azından birincilik için endişelenmesine gerek kalmayacak.
gelecek ayki eyalet finallerinde ikinci olacak. Bir kez olsun birinci olması onun için iyi olacak. İkinizin arasında çok şiddetli bir rekabet, arkadaş kalmayı zorlaştırıyor olmalı." Mükemmel, düz, beyaz dişleriyle bana gülümsüyor.

Bağırsaklarıma yumruk yemiş gibi oldum. Ben fırsatını bulduğunda kaptığı bir genç değilim. Beni bilerek seçti. Bir şekilde rastgele olmaması durumu daha da kötüleştiriyor.

Beni takip ediyor olmalı. Bu şekilde orada olacağımı biliyordu.
O akşam koşarken ve neredeyse dört milimin sonuna geldiğimde, son mili koşabilmek için kulaklıklarımı çıkardığım noktada Sessizlik. Her seferinde aynı rotayı izliyorum.

Beni fidye için mi kaçırdı?

Yapamazdı. Eğer beni tanıyorsa ailemi de tanıyordur ve hiç paramız yok.
Annem faturaları zar zor ödeyebiliyor.

Her ay. Kendimi bildim bileli iki işte çalışıyor. "Bunu bana neden yapıyorsun?" Sesim titriyor.

Masaya doğru eğildi ve elimi tuttu. "Bunu yapıyorum çünkü sana değer veriyorum."

ELLA (ŞİMDİ)

Blake ve Phil saatlerdir beni soru yağmuruna tutuyorlar. Onlara yardımcı olabilecek aklıma gelen her şeyi söyledim.

Onları. John'un beni almadan önce hakkımdaki her şeyi nasıl bildiğini -ailemi, arkadaşlarımı, nerede yaşadığımı, yatak odamın duvarlarının rengini, benim

öğretmenlerim ve en sevdiğim kitaplar. Beni tanımakla gerçekten ilgileniyormuş gibi akşam yemeğinde bana sorular sormayı severdi.

"Ve seni kaçırdığı geceden önce onu hiç görmediğine emin misin?"

Blake soruyu zaten bana sormuş olmasına rağmen soruyor.

"Hayır," dedim tekrar. "Onu daha önce hiç görmemiştim."

"Sadece geçerken bile mi? Bazen hatırlamak zordur. Bundan önceki aylarda ya da haftalarda yaşadığınız herhangi bir garip karşılaşmayı düşünün" diye bastırıyor.

O beni almadan önce normal bir gençtim. Mutluydum ve hayatım sıradandı, ama sanki derin, karanlık bir sırrım varmış gibi davranıyorlar. saklamaya çalışıyorlar. O zamanlar birlikte olduğum çocuklara kafayı takmış durumdalar ve bunu açıkça söylemeseler de biliyorum ki Anneme söylemediğim bir erkek arkadaşım olduğunu düşünüyorlar. Düşünmüyorlar.

erkek arkadaşım olsa söyleyeceğim ilk kişi o olurdu.

Aynı çemberde dönüp duruyoruz. Kaybolduğum gece olağandışı bir şey fark etmiş miydim? Beni takip eden birini fark etmiş miydim? John'u ne zaman gördüm? Arabanın rengi neydi? Markası? Modeli? Plakadaki numaralardan herhangi birini seçebiliyor muydum? Arabanın içinde gittiğimiz yönü hissedebiliyor muydum? Yalnız mıydı? Yalnız olduğundan emin miydim? Hiç başka birini gördüm mü? Bana zarar vermek isteyebilecek birini düşünebiliyor muydum?

Paige'i de sorup duruyorlar. Onun hakkında konuşmak çok acı veriyor ama kendimi zorluyorum. Onu hala bulamadılar ve her

Odama geldiklerinde nefesimi tutuyorum ve onunla ilgili iyi haberler vermelerini umuyorum ama asla vermiyorlar.

O evdeki tek parlak noktaydı. Beni güldürüyor ve içime kapanıp bir daha çıkmamamı sağlıyordu. Onu görmezden gelmek imkansızdı çünkü sürekli ve aralıksız konuşuyordu. Sessizlik onun için çok bunaltıcıydı ve saatleri kelimelerle doldurmak zorundaydı, sanki konuşmaya devam ederse bize olanları görmezden gelebilirdi.

Ailesi hakkında hikayeler anlatmayı çok severdi. Onlar hakkında neredeyse kendi ailem kadar çok şey biliyorum. Çok ortak noktamız vardı. Onun

Babası da o daha bebekken gitmiş. Ben doğduktan iki hafta sonra asla baba olmak istemediği için ortadan kaybolan benimkinin aksine, onunki annesinin hamileliği boyunca ilişki yaşadığı başka bir kadınla birlikte olmak için gitmiş. En azından babası hâlâ çocuk parası ödüyordu. onu hiç görmemiş olsa bile. Babam anneme bir kuruş bile vermedi. Doğum belgemi zar zor imzaladı ve bir paket sigara almak için çıktı ve bir daha geri dönmedi.

Her iki annemiz de dini bulmuştu çünkü trajedinin bir yolu vardı İnsanları Tanrı'ya götürmek. Paige'in annesi yerel kiliselerindeki bir papazla yeniden evlendi. Çok geçmeden çok sevdiği iki ikiz erkek kardeşi oldu. Onlarla ilgili komik hikayeler anlatmaktan hiç bıkmazdı. Geçen yıl ailesi bir karavan kiralamış ve tüm yılı seyahat ederek geçirmişti, Dünyanın çeşitli ülkelerinde çalışmış ve gönüllü olmuş. Bunun hayatını değiştirdiğini söyledi. Evde eğitiminin bir parçası olarak, yolda öğrendiği şeyler hakkında denemeler yazdı - Romanya'da gittiği yetimhaneler, ekilmesine yardım ettiği tarlalar hakkında Tanzanya'da ve İngilizce öğretmenliği yaptığı okullarda. Avustralya'daki bir hayvanat bahçesinde koalaları beslemek, Jellystone Park'ta aile kampı yapmak ve Avustralya için sebze toplamak gibi pek çok ilginç şey yapmıştı. Pike's Peak'teki bir pazar yerinde satış. Yılın yarısında seyahat etmeye ve insanlara hizmet etmeye aşık olmuştu. Yeterince büyüdüğünde misyoner hemşire olmak istiyordu.

"Kocamın doktor, benim de onun hemşiresi olacağıma dair bir hayalim vardı. Dünyanın kimsenin gitmek istemediği yerlerine hizmet eden güçlü bir çift olurduk." Gözleri hüznle doldu.

konuştu. "Artık her şey bitti. Artık kimse beni karısı olarak istemeyecek."

O gün onu neşelendirmeye çalıştım, müstakbel kocasının kendi isteğiyle evinden vazgeçmediğini anlayacağını söyledim. ama ikimiz de bunun hsnkuruntu olduğunu biliyorduk. Bir kez kirlendin mi, bir daha asla temizlenemezsin ve ikimiz de kirletilmiştik.

"nemli olabilecek bir şey var," diyorum.

Hemen canlanıyorlar. Soru döngüsünden onlar da benim kadar sıkıldılar.

"İkimiz de bakireydik," diyorum. Yanaklarım utanç ve aşağılanmayla yanıyor.

"Nereden biliyorsun?" Phil sorar.

Boğazımı temizliyorum. "nk bakire olduğumu biliyorum ve Paige de bana bakire olduğunu söylemişti. Bana götürdüğü tüm kızların öyle olduğunu söyledi. Sanırım bizi bu yüzden kaçırmış olabilir."

Phil çoğu zaman nötr bir yüz ifadesi takınarak ve duygularını belli etmeyerek harika bir iş çıkartıyor ama yüzünü bir hüzün bulutu kaplıyor ve tiksintiyle başını sallıyor.

SARAH

(O

ZAMAN)

Ella uzun zamandır üst katta onunla birlikte. Dün gece bana bu gece ona kendisinin yemek yapmak istediğini söyledi. Benim yapmama ihtiyacı yoktu. Bu. Çok kızgınım. Eskiden benim için yemek yapardı ama en son yaptığı yemeği hatırlamıyorum. Artık birlikte yemek bile yiyemiyoruz. Hep onlardan biriyle yiyor.

O yukarıda Paige ile birlikteyken ben aşağıda Paige ile olmaktan hoşlanmıyorum. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bu bana hala onlardan biriymişim gibi hissettiriyor ama değilim. Ben farklıyım. Ben özelim. Bunu bana her zaman söyler. Bana hazinem diyor ama bazen onlara da aynı şeyi söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

İçeri girdiklerinde yatak odasının kapısını dinlemeyi düşündüm ama bunu öğrenir ve beni cezalandırır. Güvenlik kamerası görüntülerini ne sıklıkla incelediğini bilmiyorum, bu yüzden riske atmaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, ben bulaşıkları yıkar ve mutfakı temizlerim. Ertesi gün için kıyafetlerini hazırlıyorum ve işi bittiğinde içmesi için çayını hazırlıyorum. En azından gece için her kimse onu aşağıya gönderdikten sonra çay içmek için benimle oturuyor.

"Sarah?" Paige sesleniyor.

"Ne?"

"Gelip seninle konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Oraya geleceğim." Alanıma girmelerinden hoşlanmıyorum. Onların etrafında olmaktan bile nefret ediyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturarak çarşafın önünde duruyorum. "Ne?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor. "Ama gerçekten sadece konuşmak istedim."

Gözlerimi devirmek için kendimi zor tutuyorum. Paige muhtemelen büyüyünce terapist olacaktı. Buraya ilk geldiğinde sürekli benimle konuşmak isterdi. Önemli bir meselesi olduğunu söylerdi.

ama her zaman önemsiz bir şeydi. Sadece konuşmak ve yalnız kalmamak için bir bahaneydi. Ama bu gece farklı ve gergin görünüyor. Kelimeleri çıkarmakta ve cümle kurmakta zorlanıyor.

"Ben sadece... Ben sadece... Ben..." Ağlamamaya çalışıyor. Ağlamamaya çalışırken her zaman yanağını çiğner ve şimdi bunu yaptığını görebiliyorum. "Rachel'a ne oldu?"

Paige Birinci Aşama'dayken Rachel buradaydı.

"Bilmiyorum," diyorum.

Bana inanmıyor. Bunu söyleyebilirim. İlk kez sormuyor.

"Gerçekten mi?" Gözleri cevaplar için bana yalvarıyor.

"Paige, bunu sana daha önce de söyledim. Ona ne olduğunu bilmiyorum."

"Peki ya Erin?"

Erin'i bildiğini bilmiyordum. Rachel ona söylemiş olmalı.

Rachel, Erin'in yerine geçen kişiydi.

Omuzlarımı silkiyorum. "Ona soru sormuyorum." "Lütfen, Sarah."

"Seninle bu konuşmayı bir daha yapmayacağım. Bilmiyorum, tamam mı? Bilmiyorum. Şimdi, konuşmak istediğin yeni bir şey yoksa, odama geri dönüyorum."

Gitmek için döndüm.

"Bekle," diye sesleniyor.

Duruyorum.

"Bizimle işi bittiğinde ne yapıyor?" diye çok hızlı bir şekilde soruyor, her kelimesi bir diğerine takılıyor.

Bunun olacağını bilmeliydim. Sadece an meselesiydi.

Her zaman bir yolunu bulurlar. Her biri. Tek olduğumda ve John eve Tiffany'yi getirdiğinde ben de aynı şeyi yapmıştım. Onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu ve o anı hatırlıyorum.

"Eve gidebileceğimizi düşünmek hoşuma gidiyor," diyorum.

Ona umut veriyorum çünkü yapılacak en iyi şey bu. Bağlanmamış olmam zalim olduğum anlamına gelmez.

SARAH

(ŞİMDİ)

Memur Malone bütün gün bana eşlik etti ama Blake ve Phil daha fazla soru sormak için geldiklerinde beni yalnız bıraktı. Belki John'u aramak için daha çok zaman harcayıp bana daha az soru sorsalardı onu bulabilirler. Yatağımın önünde duruyorlar, önümde korkunç bir duvar.

Blake, "Dünkü sorularımızdan bazılarını takip etmek istiyoruz," diyor. "Sizin için sorun olur mu?"

Evet diyorum ama bunu bir soruymuş gibi sunmalarına rağmen hayır diyemediğim için.

Blake bir dosya taşıyor. Açıyor ve karıştırıyor. Sonunda aradığını buluyor ve bana bir fotoğraf uzatıyor. "Bu adamı tanıyor musun?"

Ondan alıyorum. Sabıka fotoğrafına benziyor. Fotoğraftaki adam kameraya vahşi gözlerle bakıyor. Saçları yağlı ve Dağınık. Dudakları düz bir çizgi oluşturuyor ve kameraya saldırmak ister gibi bakıyor.

"Hayır," diyorum ve resmi ona geri veriyorum. "Onu daha önce hiç görmedim."

Blake onu benden geri almıyor. "Bir daha bak."

Bu kez resme daha uzun süre bakarak ona şaka yapıyorum. Hâlâ bir tanıma titreşimi yok.

"Üzgünüm. Keşke bilseydim, ama bilmiyorum."

Blake fotoğrafı benden aldı. Dosyaya geri koymuyor. Bir sandalye kapıyor, yatağımın yanına kaydırıyor ve oturuyor. Resmi yatağımın üzerine koydu ve dramatik bir şekilde işaret etti. "Şuradaki adam, Sarah? O adam senin baban."

Başımı salladım. "O adam benim babam değil."

"O senin baban. Adı Enrique Manuel." Gözleri benimkilere kilitlendi.

Başımı daha sert sallıyorum. "Hayır, değil. John benim babam. Bunu sana zaten söyledim."

Dosyasından başka bir resim çıkarır. Onu da adamın resminin üstüne koyar. "Şuna bir bakın."

Kollarını önünde kavuşturmuş, ellerini gergin bir şekilde birbirine kenetlemiş bir kız çocuğunun resmi. Yaklaşık on yaşında görünüyor. Kırmızı elbisesinin altından incecik bacakları görünüyor.

baskılı kelebekler. Gözleri siyah saçları tarafından kısmen gizlenmiş. Kameraya gönülsüzce gülümsüyor. Arkasında beyaz bir tahta var. Elbisesinde tanıdık bir şeyler var ama yüzünü çıkaramıyorum. John'un eve getirdiği kızlardan biri olabilir ama emin olamıyorum.

"Biraz tanıdık geliyor ama nereden olduğunu söyleyemem."

"Bana doğruyu söylemeni istiyorum. Sana gerçeği söylemen için bir fırsat veriyorum." Parmaklarını resimlerin üzerine vuruyor.

"Özür dilerim. Keşke size yardım edebilseydim ama yapamam."

Dosyasından bir resim daha çıkarıyor. Bu kez onu diğerlerinin üzerine atıyor. "Peki ya bu? Ne olmuş ona?"

Aynı kız olabilir ama anlayamıyorum. Başı aşağı sarkıyor, saçları yüzünün tamamını kapatıyor. İki elini de uzatıyor.

Kollar. Koyu morluklar boylu boyunca uzanıyor. Bazıları yeni, parlak mor ve kırmızı görünüyor. Diğerleri soluk ve eski, sessiz sarılar ve Yeşiller.

"Hayır. Ben de onu tanımıyorum."

Desteyi alır ve adamın resmini önünde tutar. "Bu adam senin baban." Kızın ilk resmine doğru çevirir. "Peki bu kız? Bu da sensin. Şimdi bana gerçek adının ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Sarah. Benim adım Sarah Smith." Yumruklarımı sıktım.

"Sarah Smith?" Sesi yükseliyor. "Ve baban John Smith mi? Hadi ama, gerçekten o kadar aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun? Bizimle oynamayı bırak."

"Seninle oynamıyorum!" İsteddiğimden daha yüksek sesle çıktı. için.

"Gerçekten öğrenmeyeceğimizi mi sandın? Sanki bir şekilde Dünyadaki milyonlarca Sarah ve John Smith'in peşinde kuyruklarımızı döndürerek mi koşalım? Neden bu insanlara yardım etmeye çalışıyorsun? onu?" Bana yaklaşıyor. Nefesi bayat kahve gibi kokuyor.

Battaniyelerimi göğsüme kadar çekerek olabildiğince geriye çekiliyorum. "Beni yalnız bırak. Sadece beni yalnız bırak. Git başımdan. Gitmeni istiyorum."

Hareket etmiyor. İrkilmiyor bile. "Bize adının bu olduğunu söylemeni istedi mi? Gerçek adını biliyor musun?"

"Adı John," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Hayır, hayır. Onun adının John olduğuna, senin adının Sarah olduğuna inandığım kadar inanmıyorum." Gözlerini bana dikti.

Çenesini kapatması lazım. Kalp atışlarım kulaklarımda patlıyor.

"Aslında, adınızın ne olduğunu zaten biliyorum. Bunu görüyorsun

Resim?" Çürükler içindeki kızın resmini kaldırıyor. "Bu sizsiniz-Petra Manuel. Belmont Çocuk Hizmetleri'nde çekildi. Evinden üçüncü kez alınışı. O zaman seni babandan neden aldıklarını hatırlıyor musun?"

Ona ters ters bakıyorum. Fotoğrafları boğazına tıkmak istiyorum.

"Seni dövdü. Yine dövdü. Dördüncü sınıf öğretmenin bu sefer sosyal hizmetleri arayan kişiydi."

Ona doğru hamle yaptım ve elindeki resimleri kaptım. Onları parçalara ayırıp üzerine fırlatıyorum. "Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!"

Hareket etmiyor.

"Yardım edin! Lütfen, biri bana yardım etsin!" Çığlık atıyorum.

Memur Malone kapıdan içeri daldı. Parmaklarımı sallayarak Blake. "Bu adam deli. Çıldırılmış! Onu benden uzak tutun! Lütfen! Bana zarar vermeye çalışıyor! Lütfen!"

Memur Malone yanıma koştu. Onu tutup kendime doğru çektim. Rozetinin metali koluma batıyor. Gömleğini çekiştiriyorum. Tekrar ve tekrar, "Lütfen, durdur onu. Durdur onu."

Şimdi ağlıyorum. Hayvan sesleri bedenimden kaçıyor. Çırpınıyorum göğsüne vuruyor ve bana yardım etmesi için bağıriyorum. Işıklar etrafımda dönüyor. Çok parlaklar. Göremiyorum. Etrafımda bir sürü hareket var. Her şey çok hızlı hareket ediyor. Hemşire önümde, beni ondan ayırıyor. Ona vuruyorum. Yaklaşıyor.

ve onu ısırmaa çalışıyorum, dişlerimi bir köpek gibi koluna geçiriyorum. şimdi hareket edemiyorum. Etrafım sarıldı. Beni tutuyorlar. Keskin bir sızı bacağımı sıkıştırıyor. Her şey gevşiyor ve hareketsizleşiyor.

ELLA (O ZAMAN)

Şansımın yaver gideceğini ve onun sadece çarpık yemeklerimizle ilgilendiğini düşünmeye başlıyorum. Paige şimdiye kadar denemiş olması gerektiğini söylüyor, ama hala denemedi. Umarım bende hoşlanmadığı bir şey vardır.

Belki de onun tipi değilimdir. Umut etmekten korkuyorum ama günler geçtikçe ve o bir hamle yapmadıkça, bunun mümkün olabileceğine kendimi inandırmaya başlıyorum.

Akşam yemeklerimiz o kadar da kötü geçmiyor. Bana kendim hakkında bir sürü soru soruyor ve gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor. ne söyleyeceğimi gerçekten önemsiyor. Onunla birlikte oynamak giderek kolaylaşıyor. Bana dokunmasını engellemek için her şeyi yaparım.

Banyolardan nefret ediyorum ama onlarla savaşıyorum çünkü savaşırsam daha çabuk bitiyorlar. Aklımı başka bir yere koymayı öğrendim.

Bu işte iyiye gidiyorum. Taşları yukarıdan aşağıya doğru sistematik bir şekilde sayarak başlıyorum. Sonra onları üçlü olarak gruplandırıyorum ve kafamda kaç kez dörtle çarpabileceğime bakıyorum. Mahrem yerlerime doğru ilerlediğinde, kendimi bedenimden ayrılacakmışım gibi hayal ediyorum. Mesela

Gerçek ben, beynimin içindeki, dışarı çıkıp başka bir yere gidebilen bu minicik kişiyim. Bazen baloncukların üzerinde yürüyorum.

Diğer zamanlarda suyun altına dalar ve giderin yanında yüzerim. Küvetin uzunluğu boyunca ileri geri turlar atıyorum. Genellikle hala beni temiz ilan edene kadar yüzmek.

Gecenin geri kalanı kolaydı. Yemekler lezzetli ve ben Kendime bile itiraf etmeme rağmen, istemesem de bunu dört gözle beklemeye başladım. Gün boyunca, kendimi yakalıyorum O gece ne yiyeceğimi hayal ediyorum. Dün gece benim yerime Paige'i yukarı getirdiğinde bir an için hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yerken

Sarah'nın yarattığı muhteşem karışımı yemek için. En kısa sürede Hayal kırıklığına uğradığımı, inançsızlığa boğulduğumu ve ruhumun bir parçasını şeytana satmış gibi hissettiğimi fark ettim.

Buraya adapte olduğuma inanamıyorum ve bu beni korkutuyor. Buraya alışmak istemiyorum. O götürüldüğünden beri on dokuz gün oldu.

Ben. Neredeyse tam üç hafta. Eski hayatımın parçaları elimden kayıp gidiyor. Geçen gece rüyamda annemi gördüğüm için uyandım ve soğuk terler döktüm çünkü bir an için onun sesini hatırlayamadım.

Eskiden her gün, gün boyu onu düşünürdüm. Tek düşündüğüm düşündü. Nasıl hissettiğini. Nerede olduğunu. Öldüğümü mü düşünüyordu? Beni nerede arıyordu? Bunu nasıl atlatıyordu? Ona ulaşmak için çok fazla enerji harcadım.

ve iyi olduğumu bilmesini istedim. Paige bana aynı şeyi annesine de yaptığını söyledi.

Geçen gün hayatlarımızla ilgili hikayelerimizi paylaşıırken, Sarah bazen onu kızdırdığımızda yaptığı gibi hışımla odasından çıktı.

Her birimizi işaret etti. "Eskiden nasıl olduğu hakkında konuşmayı bırakın. Önceden olan hiçbir şeyin önemi yok. Hepsini unutun. Bu işi daha da zorlaştırıyor. Cidden, kendinize bir iyilik yapın."

Onu tokatlamak ve susması için bağırmak istedim. Anıları tekrarlamak onları canlı tutmamın tek yolu. Kim olduğumu ve nereden geldiğimi unutmayacağım. Annemi. Tüm arkadaşlarımı. Yapmaktan hoşlandığım şeyleri. Evimizin kokusu. Beni korkutan şey de bu.

en çok. Ondan daha fazla. Üst katta olanlardan daha fazla. Unutmaktan.

ELLA (ŞİMDİ)

Sorularını John'a odaklamaktan vazgeçip Sarah hakkında sorular sormaya yöneldiler. Nedenini anlamıyorum. Randy ile bir saat daha geçirdim ve onun da tek konuşmak istediği buydu. Ressamla buluştuğumuzdan beri Sarah'yı görmedim. Sorulardan ve hastanede olmaktan bıktım. Bodrum kadar hapsedici gelmeye başladı.

"Anne, dışarı çıkıp biraz yürüyebilir miyiz?" Ben soruyorum. Onlar Daha kolay hareket edebilmem için bana bir tekerlekli sandalye getireceklerine söz verdiler ama iki gün oldu ve henüz kimse bir tane getirmedi. Sanırım onlar Beni bu yatakta tutmak hoşuma gidiyor ama bir dakika daha kalırsam kafam patlayabilir.

"Neden olmasın, anlamıyorum" diyor.

O da benim kadar sıkılmış olmalı. Odamın dışındaki koridordan öteye gitmiyor. Sürekli hastane kafeteryasına inip yemek yemesi için ikna etmeye çalışıyorlar ama o reddediyor. Tıpkı benim için yaptıkları gibi onun için de odaya bir tepsi getirmelerini istiyor.

Randy, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor.

"Bence biraz temiz hava almak ona iyi gelebilir," diyor annem.

Randy'nin her zaman benim için en iyisini ya da benimle konuşmanın doğru yolunu biliyormuş gibi davranmasından yorulduğunu söyleyebilirim.

"Dışarıda paparazziler kaynıyor. Her yerdeler ve polis onun medyaya herhangi bir açıklama yapmasını istemiyor."

"Öyleyse ona kılık değiştirteceğiz," diyor annem, kesin bir ifadeyle.

Bana iyi bir fikir gibi geldi.

"Lütfen, gidebilir miyiz, Randy?" Ben soruyorum.

"Ondan izin almana gerek yok," diye tersliyor annem. "Senden o sorumlu değil ve ayrıca tutuklanmadın ya da

Bir şeyler. Seni sonsuza kadar bu odada tutamazlar." "I-"

Annesi sözünü kesiyor, "Dışarı çıkıyoruz. Daha önce bu tür durumlarla karşılaşmış olabilirsin ama ben kızımı tanıyorum."

Gülümsüyorum. Annem ufak tefek olabilir ama kimsenin lafına bakmaz, özellikle de konu ben olduğumda. Hiçbir zaman da olmadı.

"Tatlım." Bana baktı. "Geri geleceğim."

İlk defa odadan çıkıyor ve koridorda durup beklemiyor. Tüm bunlardan uzakta olduğum için çok heyecanlıyım.

O gittikten sonra odayı gerginlik kaplar. Randy pencereden dışarı bakar.

"Annen seni gerçekten seviyor ve o sadece doğru olanı yapmaya çalışıyor."

Senin için en iyisi," diyor arkasını dönmeden. "Ama benim bu konularda tecrübeli olduğumu anlamıyor."

"Hiç çocuğunuz var mı?" Ben soruyorum.

"Var," diyor. "İki tane. Şimdi ikisi de büyüdü. Aslında geçen ay büyükanne oldum."

"Belki de her zaman bir terapist gibi değil de bir anne gibi düşünmeye başlamalısın."

Söylediklerim karşısında şok oldum. Yetişkinlere karşı asla kaba olmam. Asla.

"Eğer bir anne gibi düşünseydim, işimi yapamazdım ve benim işim sana yardım etmek." Hâlâ arkasını dönmedi.

"Bunun annemden ne farkı var? Onun da tek yapmaya çalıştığı yardım etmek."

"Anlıyorum-"

Sözünü kestim. "Lütfen anladığınızı söylemeyi bırak. Bunu söylediğini duymaktan bıktım. Artık bununla başa çıkamıyorum. Sen anlamıyorsun. anlıyorum."

"Böyle hissetmeniz çok mantıklı."

"Aman Tanrım, bu anladığınızı söylemek gibi bir şey. Hiç bir ucube tarafından kaçırıldın mı? Sen kaçırıldın mı?"

Başını sallıyor. Hala her zamanki gibi sakin. Nedense bu beni daha da sinirlendiriyor.

"O zaman bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatma. Nasıl hissettiğimi anladığınızı söyleme. Kapa çeneni!"

Neden bu kadar kızgın olduğumu bile bilmiyorum. O kadar da büyük bir mesele değil, ama öfkeyle doluyum ve bağırarak iyi hissettiriyor

Birini. Onu incitmek istiyorum. Onu ağlatmak. Onu sarsacak ve her şey yolundaymış gibi davranmayı bırakmasını sağlayacak bir şey yapmak istiyorum. Hiçbir şey yolunda değil. Bununla ilgili hiçbir şey normal değil.

"Artık seninle konuşmak istemiyorum. Sadece odamdan çık. Git Sarah ile konuş. Belki ona yardım edebilirsin," diye çıktım.

SARAH

(O

ZAMAN)

Paige günlerdir gergin. Zar zor konuşuyor ve konuştuğunda da sesinde alttan alta bir endişe var. Sesindeki korkudan kurtulamıyor.

Anlıyorum. Bodrumda tek başıma olmam dışında tam olarak onun bulunduğu yerdeydim. Benden başka kimse yoktu ve ev kesinlikle şimdiki gibi görünmüyordu. Tuvalet yoktu. Sadece bir kova vardı. Bunun kötü koktuğundan şikayet ediyorlar ama hiçbir fikirleri yok. Eskiden pis bir portatif tuvalet gibi kokuyordu. Yatağım yoktu, sadece yere serilmiş bir sürü battaniyem vardı ve kimse bana yemek getirmiyordu. John'un bana yiyecek bir şeyler getirmesini beklerken günlerce aç kaldım. Konuşacak kimsem yoktu. Yapacak bir şey yok. Birbirlerine sahipler. ve üzerinde çalışabilecekleri kitaplar, oyunlar ve sanat eserleri. Bunları kazanmak benim için uzun zaman aldı ama şimdi onlara veriyor.

Bir gece eve daha önce hiç görmediğim bir kızla geldiğinde, yanımda biri olduğu için çok sevindim. Onun yanından ayrılmadım. Başboş bir köpek yavrusuymuşum gibi ona sarıldım. Bütün gece onunla birlikte oturdum, onu çözmeme izin verilmemesine rağmen onu yatıştırmaya çalıştım. I

O hıçkırarak ağlarken sırtını okşadım ve her şeyin yoluna gireceğine söz verdim. Ona buna alışacağını ve bir süre sonra o kadar da kötü görünmeyeceğini söyledim.

Bana güvenmesi ve hikayesini anlatması uzun sürmedi. Onun Adı Tiffany'ydi ve on dört yaşındaydı. Minnesota'lıydı ve Mall of America'da bir mağazada çalışıyordu. İşten sonra otobüs durağına doğru yürürken bir adam durmuş ve ona havaalanına nasıl gideceğini sormuş. Bodrumda benimle birlikte uyanmadan önce hatırladığı son şey buydu.

Babası Güneyli bir Baptist papazdı ve ben onunla hiç tanışmamıştım. çok dindar biriydi. Sürekli dua ederdi. Tanrı hakkında gerçek bir insanmış gibi konuşur ve onunla konuştuğunu düşünürdü.

Geri. "Bugün dua ederken Tanrı bana bunu atlatacağımı söyledi" gibi şeyler söylüyordu.

John'dan istediği tek şey bir İncil'di. Ondan bunu istemem için bana yalvardı. Sorduğumda bana deliymişim gibi baktı ama bir sonraki akşam yemeğimizde bana verdi. Sanki bir şeymiş gibi sırttı.

Noel'de ona verdiğimde göğsüne sarıldı. Her gün saatlerce yüksek sesle okudu. İfadeler çok tuhaftı. Daha önce hiç duymadığım pek çok kelime vardı ama hikayeleri seviyordum, özellikle de bir gemi inşa edip tüm hayvanları içine koyan adamlarla ilgili olanı. Bana tekrar tekrar okumasını istedim.

O da harika bir şarkıcıydı. Kilise korosunda şarkı söyleyerek büyümüşü ve beni ürperten bir sesi vardı. Bana en sevdiği ilahileri öğretti ve inanılmaz derecede sağır olmamı umursamadı. Sadece gospel müziği söylemiyorduk. Normal müziği de severdi ve popüler şeyler de söylerdik, Twenty-One Pilots'un mu yoksa One Direction'ın mı daha iyi bir grup olduğunu tartışırdık.

Haftalarca sadece biz vardık. Ben John'la yukarı çıktım, ama o hiç yapmadı. Onu oraya benimle arkadaş olması için getirmiş olabileceğini düşünmeye başladım, böylece yalnız kalmak zorunda kalmayacaktım, ama bir gece benim yerime onu çağırdı. İkimiz de donup kaldık.

Ondan sonra aramızdaki şeyler değişti. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalıştık ama bir şeyler değişmişti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Bir süre sırayla yaptı. Bir gece oydu. Sonraki gece bendim. Ama sonra o daha çok yukarı çıkmaya başladı ve ben bodrumda kaldım. Benim yerime geçtiğini anlamam uzun sürmedi ve öfkeden kudurdum. Onun nasıl

Yaşadıklarımızdan ve bana yaptığı onca şeyden sonra bunu bana yapabiliirdi. Ona en mahrem yanımı vermiştim ve o da bunu aldığına göre artık beni istemiyordu ve başka bir kız için beni bir kenara atacaktı. Bunu nasıl yapabiliirdi?

Sorularla boğuşuyordum. Sonra ne olacaktı? Acaba Beni bodrumda ölüp gitmeye mi terk etti? Ya bana

Beni babama geri mi götürecektir? Dönemezdi. Yapamazdı. Beni bir bedel karşılığında satın almıştı, nasıl olur da kullanılmış bir hediyeymişim gibi geri verebilirdi?

Babamla geri dönmeyecektim. Asla. John beni incitmiş olabilirdi ama bu babamın bana yaptığı gibi bir şey değildi. John'un acısının bir amacı vardı ama babam bir canavardı. Oraya asla geri dönmeyecektim ve kalan günlerimi bir bodrum katında yaşayarak geçirmeyecektim. Başka bir yol bulacaktım.

Ve yaptım da. Çünkü ben zekiyim. Öğretmenlerimin yavaş öğrenen biri olduğumu ve dikkatimi toplamakta zorlandığımı söylemeleri umurumda değil. Öyle değildi.

Doğru. Önemli olan şeylere çok dikkat ettim.

ELLA (ŞİMDİ)

Güneş yüzümde harika bir his bırakıyor. Her gözeneğime işlesin istiyorum. Temiz havanın kokusunu açlıkla içime çekiyorum. Annem bir dahi. Hediyelik eşya dükkanından bana büyük boy bir şapka ve bir güneş gözlüğü aldı. O Uzun saçlarımı şapkamın altına sıkıştırdım ve gözlüklerimi taktım. O da aynısını yaptı.

Görevlilerden biri, bizi, bir sonraki adımda kafeteryadaki servis bölümü ve mutfak aracılığıyla Böylece görünmeyecektik. Mutfağın arkasında bakım işçilerinin mola verdiği bir dış alan vardı ve kimse bizi arıyor olabilirler. Çöp bidonlarını ve geri dönüşüm kutularını çevreleyen gri bir çitle çevrili ama umurumda değil. Dışarıda olmak çok iyi hissettiriyor. Bu hissin tadını çıkarıyorum, ruhuma sızmasına ve karanlığı silmesine izin vermeye çalışıyorum.

"Keşke seni Baby Bjorn'una sokabilsem ve tıpkı küçük bir kız olduğun zamanlardaki gibi gittiğim her yere yanımda götürebilsem," diyor annem. "Geri döndüğün için çok mutluyum. Seni geri alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bana zaman geçtikçe seni asla bulamayacaklarını söylediler. Çok korkunçtu. Bir süre sonra seni aramayı bırakıp bir ceset aramaya başladılar. Hiçbir zaman açıkça söylemediler ama ben biliyordum." Gözleri ıslak. "Yine de umudumu hiç yitirmedim. Asla. Burada olman büyük bir mucize."

Gökyüzüne bakıyor ve Tanrı'ya sessizce teşekkür ettiğini biliyorum. Döndüğüm ilk gece benimle dua etmeye çalıştı ama ben etmemesini istedim. Şimdiye kadar isteklerime saygı gösterdi. Tanrı'ya dua etmekten bıktım.

"Ben de eve hiç dönemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım," diyorum. Dün, dört aydır kayıp olduğumu öğrendim. Bu arada

Başlangıçta her gün saydım. Saymaya devam ettim çünkü geçen her gün bulunmaya bir gün daha yaklaştığım anlamına geliyordu ama günler arttıkça saymayı bıraktım. Çok iç karartıcıydı.

Önümde çömeliyor ve ellerini iki dizimin üzerine koyuyor. "O evde her ne olduysa, ki öyle olduğunu biliyorum.

korkunç, bu seni mahvetmek zorunda değil. Güçlüsün ve bunu atlatacaksın. Şu anda muhtemelen öyle hissetmediğini biliyorum ama her şey normale dönebilir. Gerçekten dönebilir. İkimiz de bunu hayatta sahip olduğumuz her şey için minnettar olmak için bir fırsat olarak kullanabiliriz." Yüzü umut saçıyor. "Her şeyi yoluna koymak için ne gerekiyorsa yapacağız.

arkamızda. Ne gerekiyorsa yapacağız."

Sözleri bana ulaşmıyor. Umudun nüfuz etmiyor. John benden asla geri alamayacağımı parçalarımı aldı.

"Ne yaptığımı bilmiyorsun." Boğazımdaki duygu yumağını yutuyorum.

Hâlâ aynı kişi olduğumu düşünüyor. Sanki hiçbir şey değişmemiş ama tanıdığı Ella bodrumda ölmüş gibi.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Yaptığın hiçbir şey senin hakkında hissettiklerimi değiştiremez. Beni duyuyor musun? Hiçbir şey." Yüzü ciddi, endişe alınını gerginleştiriyor.

Sırlarım içimi kemiriyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama bu çok kaba. Taklit. Kendini yukarı çekiyor ve yanımda durup elini omzuma koyuyor.

Sessizce oturup hastaneden çıkmanın tadını çıkarıyoruz. Bu bir rahatlama.

Konuşmak zorunda kalmamak için, ama yine de gergin ve tedirgin hissediyorum. Her seste sığıyorum ve kendime sürekli polis olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Ben onları göremesem de memurlar kapı aralığından bizi izliyor.

John ortaya çıkarsa saldıracaklar, ama orada olduklarını bilsem bile, bu beni sürekli ondan bir iz aramaktan alıkoymuyor.

SARAH

(ŞİMDİ)

Kendime geldiğimde sırtüstü yatıyordum, cansızdım. Vücudum uyuşmuş. Kollarımı hareket ettiremiyorum. Bir şeye bağlanmışlar. Mücadele ediyorum.

Onları. Kayışlar tenimi ısıtıyor.

Hayır! Hayır! Hayır! Yine mi? Dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

Memur Malone'un karanlık yüzü önümde belirliyor. Gözleri koyu kahverengi ve çok yumuşak. "Şşş, şşş," diyor elini saçlarımda gezdirerek. "Hastanedesin. Korkma."

Ama ben öyleyim. Bağlandım. Tekmelemeye çalışıyorum ama onu da yapamıyorum. Daha önce olduğu gibi sırtımı kamburlaştırıp kendimi kurtarmaya çalışıyorum.

"Sadece derin bir nefes al. Ben buradayım." Randy onun yanında belirir. Çok zor nefes alıyorum, başım dönüyor. Başım boynumun üzerinde dönüyor. "Kayışları çıkarabiliriz, ama bir şey yapmayacağına söz vermelisin."

kendine zarar verdin. Doktorlar güvenliğiniz için bunları takmak zorunda kaldı."

Kollarıma bakıyorum. Kızgın bir kedi tarafından saldırıya uğramışım gibi karmakarışık kırmızı çiziklerle kaplanmışlar. Bunu kendime ben mi yaptım? Hatırlamıyorum.

"Lütfen, çıkar şunları üzerimden" diye inliyorum.

İkisi birbirlerine bakarlar. Memur Malone ona başıyla onay veriyor ve Malone bir tarafta çalışırken o da diğer tarafta çalışmaya başlıyor. Saniyeler içinde özgürüm. Rahatladım. Yapabilirim

Tekrar nefes al. Yatağımda doğrulup dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

"Bu sabah Blake ve Phil konuşurken burada olmadığım için üzgünüm. sana. Keşke olsaydım. Yanına oturabilir miyim?" Randy sordu.

Kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Başımı sallıyorum. O yerinde kalıyor.

"Ne hakkında konuştuğunuzu hatırlıyor musun?" diye soruyor. Sessiz kalıyorum. Onlarla konuşmayı bıraktım.

"Çocuklar travma yaşadıklarında, içinde bulundukları durumdan kurtulmak için inanılmaz şeyler yaparlar. Bazen bu, beyinlerinin Başa çıkmalarına yardımcı olacak farklı hikayeler ve başka gerçeklikler, korkunç bir şeyi mantıklı kılmak için ayrıntılı fanteziler." Öne doğru eğiliyor, eteği etrafında uçuşuyor. "John seni kaçırdığında sadece on iki yaşındaydın. Gençtin. Etkileyici. Sanırım seni korkutmuş ve her şey için yüzde yüz ona bağımlı hale getirmiş. çünkü onun gibi insanlar böyle yapar. Muhtemelen su ve yiyeceği alıyordu ve bunları iyiliğin ödülü olarak sundu. davranış. Bu, sizi kontrol etmek isteyen insanların yaptığı bir şey ve John da sizi kontrol etmeyi çok istiyordu."

O hiçbir şey bilmiyor. Ben özeldim. John beni severdi.

"Başına gelenler konusunda yalnız değilsin. Yırtıcılar tarafından alıkonulan ve manipüle edilen pek çok kızla çalıştım. Mindy Steward'ı hatırlıyor musun?"

Tabii ki biliyorum. Herkes Mindy Steward'ı bilir. Evsiz bir adam tarafından kaçırılan ve dokuz ay boyunca onunla birlikte evinin yakınında yaşayan kızdı. Kaçabilecekken bile kaçmaya çalışmadı. Ben onun gibi değilim.

"O öldükten sonra onunla çalışan ekibin bir parçasıydım. ailesine geri döndü. Onun gibi yüzlerce kız daha var. Ve sen. John gibi insanlar sistematik istismar yöntemlerini kullanarak gerçekliğimize zarar verirler, ta ki siz artık öyle olduğunuza inanmayı bırakana kadar. kaçırıldı ve onların yalanlarına inanmaya başladı." Yüzü de sesi kadar rahat.

Sözünü kesip onu yola getirmemek büyük bir kontrol gerektiriyor. Tamamen yanılıyor. John bana hiç yalan söylemedi. Bana her zaman doğruyu söylerdi.

"Muhtemelen sizin için çok kafa karıştırıcı olduğunu ve mantıklı gelmediğini biliyorum, ancak kızlar genellikle kendilerini kaçıranlara karşı duygular geliştirir ve onlarla bir bağ kurarlar. Bu bağ, tutsak kaldıkları süre uzadıkça daha da güçlenir. Bu senin deli ya da kötü biri olduğun anlamına gelmez. Blake tüm bunları sana bu sabah açıklamalıydı ve açıklamadığı için üzgünüm." Kaşlarını çatıyor. "Eğer açıklasaydı

ne söylediğini anlamanızı kolaylaştırabilir ve duygusal etkiyi azaltabilirdi. Ne yazık ki, dedektifler davaya ve kötü adamı yakalamaya o kadar odaklanabiliyorlar ki

kurbanlara nasıl davranılacağını unutun."

Daha dik oturuyorum. Ben kurban değilim. Ben özelim. Bunu bana birçok kez söyledi.

Memur Malone sessizliğini korudu, ama o konuşmaya başladığında Bitti. "O haklı, biliyorsun. Ona güvenmelisin. Tüm bunların üstesinden gelmene yardımcı olabilir. Başka kızlarla da harika işler yaptı. Dün bütün geceyi onu araştırarak geçirdiğim için ona kefil olabilirim."

Randy omzunun üzerinden ona bakar ve güler. "Neyse ki Facebook ayarlarım özel."

O da gülümsüyor. "Sana yardım etmesine izin verecek misin?" Gözleri bana yalvarıyor.

Başka tarafa bakıyorum. Yardıma ihtiyacım yok. Benim hiçbir sorunum yok.

ELLA

(O

ZAMAN)

Sarah tabaklarımızı topladıktan sonra, "Bu gece farklı bir şey yapacağız," diyor.

Buzlu su damarlarımdan fışkırıyor.

Parmaklarını şıklatır ve Sarah mutfaktan çıkar. Her aradığında yaptığı gibi önünde hazır olda durur.

"Sarah, canım, aşağıya inmeni istiyorum." "Peki efendim," dedi.

Elinin bir hareketiyle onu kovuyor.

Hayır, çılgılık atmak istiyorum. Beni onunla yalnız bırakma.

Onunla hiç yalnız kalmadım. Sarah ve ben üst katta hiç konuşmasak da, onu göremesem bile her zaman evin içinde bir yerlerde olduğunu biliyorum. Koşarak uzaklaşıyor ve bodrum kapısı arkasından kapanırken bip sesini duyuyorum. Bana baktığını hissediyorum. Kafamı kaldırıp bakmıyorum. Ellerime bakıyorum, onları kucağımda birleştiriyorum.

"Gel canım," diyor ayağa kalkarak ve sandalyesini iterek.

"İstemiyorum," diye sızlanıyorum. Ona ilk kez hayır diyorum.

Banyodaki ilk buluşmamızdan beri. Tehlikeli bir şey ama tokat yemekten çok başıma geleceklerden korkuyorum.

Sandalyeme doğru yürüyor ve kolumu tutuyor. Parmakları her zaman çok soğuktur. Sandalyemi geri itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Bacaklarım titriyor. Kolunu bana doluyor ve beni oturma odasından geçirip banyo koridoruna götürüyor. Tuvalete gitmek yerine diğer taraftaki başka bir kapıyı açıyor. Burası bir yatak odası. Korku kafamdaki tüm düşünceleri siliyor.

"Korkma," diyor.

Beni kapıya doğru çekiyor. Bacaklarım hareket ediyor ama onları hissedemiyorum.

Kapı arkamızdan kapanıyor. Kilitliyor.

Evdeki diğer tüm odalar gibi, bir tarafı pencerelerle kaplı. Uzun perdeler kapalı. Kral boy yatak

Püsküllü yatak başlığı arka duvara yaslanmış. Pelüş beyaz yorgan, pencerelerden sarkan kumaşla uyumludur.

"Lütfen bunu yapmayın. Lütfen yapma." Ağlamaya başladım.

Kollarını bana doluyor, beni sıkıca tutuyor ve sırtıma daireler çiziyor. "Sorun değil. Herkes ilk seferinde korkar. Bu son derece normal."

Daha çok hıçkırıyorum. Tüm vücudum ona karşı sarsılıyor.

Fısıltıyla konuşuyor, dudakları başımın üstünde geziniyor. "Çok nazik olacağım. Göreceksin. Seninle her şeyi konuşacağım."

Bacaklarımı onu tekmelemek, koşmak, bir şeyler yapmak, herhangi bir şey yapmak için kullanıyorum ama onları hareket ettiremiyorum. Her şey ağır çekimde hareket ediyor.

"Lütfen bana zarar verme," diye hıçkırıyorum.

"Ben şiddet yanlısı bir adam değilim. Bunu size daha önce de söyledim. Ben sadece yapılması gerekeni yaparım." Mesele onun sözleri değil. Onları nasıl söylediği. midemi kıvrandırıyor.

Dişlerim üşüyormuşum gibi gıcırıyor ama üşümüyorum. Yanıyorum. Kızarmış, ter damlıyor. Her şey bulanık. Kabarık beyaz yorgan ve dantel yastıklar önümde sallanıyor. Beni bırakıyor.

"Devam et," diye yatağa doğru işaret ediyor. "Korkma."

Hareket edemiyorum. Beni döndürüyor ve arkamda duruyor. Kollarım yanımda. Donmuştum. Nefesini boynumda hissedebiliyorum. Parmakları etrafıma uzanıyor. Bornozumun kravatıyla oynuyor.

Bu gerçek değil. Gerçek olamaz.

Bornozum düştü. Çıplağım. Teşhir ediliyorum. Titriyorum.

"Gördün mü, sana o kadar da kötü olmadığını söylemiştim." Sesi derindi. Daha önce hiç duymadığım bir ses. "Şimdiden heyecanlanmaya başladığını görebiliyorum."

Kusmak istiyorum. Çılgılık at. Arkanı dön ve kafasını parçala. Silahı yatağın yanındaki komodinin üzerinde, tehditleri beynime kazınmış durumda. Hiçbir şey yapmadım. Titremekten ve ağlamaktan başka bir şey.

"Neden ben soyunurken sen de yatağa oturmuyorsun?"

Bu bir soru değil. Bu bir emir ve bana söyleneni yapıyorum. Titremelerini önlemek için ellerimin üzerine oturuyorum. Önümde durdu, Gözleriyle bedenimi yiyip bitiriyor. Bana ne yapmak istediğini görebiliyorum. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Düğme düğme. Yavaş yavaş, Metodik. Daha önce hiç çıplak bir adam görmemiştim. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Gözlerini aç," diye tersledi.

Gömleğini çıkarmış. Pantolonuna doğru ilerliyor. Bir çift kırmızı ipek boxer ile orada duruyor.

"Yatağa uzan."

"Lütfen, hayır. Lütfen, hayır." Tekrar tekrar söyleyebildiğim tek şey bu.

Nöbet geçiriyormuşum gibi titriyorum. O kadar çok hıçkırıyorum ki sümüğüm yüzümden ağızıma damlıyor. Kalın topaklar halinde. Hıçkırıklarımı yutmaya çalışıyorum ama bu sadece daha çok ağlamama ve nefes almamın zorlaşmasına neden oluyor.

Yüzü tiksintiye dönüşür. Öfke gözlerini bulandırıyor. Akşam yemeğindeki beyefendi gitmiş. Yerden bornozumu aldı ve bana fırlattı. Artık bana bakamıyor bile.

"Giy şu lanet elbiselerini," diye alay ediyor.

Yataktan fırladım, bornozumu kaptım ve üzerime geçirdim. Kravatı çekebildiğim kadar sıkıyorum. şimdi bana ne yapacaktı? Onu kızdırmak istemedim ama yaptım.

Yatak odasındaki dahili telefon düğmesine bastı. Daha önce fark etmemiştim. Kapının hemen yanında.

"Sarah, gel onu al ve aşağıya götür."

ELLA (ŞİMDİ)

Dışarıdan döndüğümüzde Randy bizi odada bekliyor. Daha önce ona nasıl bağırdığımdan bahsetmedi bile.

"Nasıldı?" diye soruyor.

"Harika," diyor annem. Dışarıda olduğu için yüzüne renk gelmişti.

Phil burada tek başına. Onu Blake olmadan görmek nadirdir. Her zaman izliyor ve çalışıyor, ama çoğunlukla Blake'in yolundan çekiliyor ve tüm konuşmayı onun yapmasına izin veriyor. Bazen onun orada olduğunu unutuyorum. Annem beni yatağa yatırana kadar konuşmak için bekliyor.

"Davada geldiğimiz nokta hakkında sizi bilgilendirmek istedim," diyor.

"Onu buldunuz mu?" Ben sordum.

Bu davada önemsemişim tek şey John'u bulmak.

Geri kalan her şey önemsiz. O yakalanana kadar rahatlayamayacağım.

Başını sallıyor. "Henüz yerini tespit edemedik ama bazı ipuçlarını takip ediyoruz. Birincisi, John onun adı değil-"

"Adı John değil mi?" Aklım karıştı. "Hayır."

"Neden sahte bir isim uydursun ki?" Ben soruyorum.

"Tanımlanamaz olmak. John Smith mümkün olduğunca tanımlayıcı olmayan ve genel bir isim olarak tasarlanmıştır. Eğer John Smith'i ararsanız, milyonlarca profile ulaşırsınız. Aradığınız John Smith'i bulmak sonsuza kadar sürer. Muhtemelen pek çok farklı isim kullanıyordur ve hiçbirini dikkat çekmez." Bir isimlik çıkarır

Not defteri. Blake'in her zaman yazdıklarının aynısı. "Yine de mülkle ilgili bazı ipuçlarımız var. Bu ev

Spaulding Caddesi Eric Sorenson'a ait. Aradığımız kişi olup olmadığını anlamak için Eric Sorenson'ın geçmişini araştırıyoruz, ancak eşleşme olmayacağından oldukça eminiz. Siz kızların yaptığı eskizleri topluluk içinde gösteriyoruz. Eric Sorenson'ın

İyi haber şu ki onu tanıyan birçok insan var. Markette ve Target'ta birçok kez görülmüş. Biz

onunla teması olan herkesle görüşüyor. Kötü haber şu ki, çoğu Eric Sorenson'ı tanıdığını ve aynı kişi olmadığını bildirdi."

"Ama insanların onu görmesi iyi bir şey, değil mi?" Annem soruyor.

"Evet." Başını sallıyor, memnun görünüyor. "Bu bize devam edebileceğimiz bir şey veriyor ve günlük aktivitelerini ve yaşam tarzını anlamamıza yardımcı oluyor. Ayrıca toplum içine çıkmaktan korkmuyordu, bu da demek oluyor ki

hala toplum içinde bir yerlerde olabilir. Çoğu zaman bu tür faillerin Tanrı kompleksi vardır ve yakalanmaktan daha üstün olduklarını düşünürler. Kendilerini göstermeyi severler. Ayrıca kurban tipine ilişkin bir profil geliştirmeye başladık ve bu profile uyan diğer açık kayıp vakalarını araştırıyoruz."

"Profili nedir?" Annemin yüzü geriliyor, alnında kırısklıklar oluşuyor.

O da benimle aynı şeyi merak ediyor. Neden beni seçti? "Görünüşe bakılırsa biyolojik eşi olmayan genç kızları hedef alıyor.

hayatlarında baba. Babaları ölmüş ya da hayatlarında hiçbir rol oynamamış olanlar. Muhtemelen kendisini babalık rolünü yerine getiriyor olarak görüyor. Buna ek olarak, kızlar dindar ailelerden gelme eğilimindedir. Kendisini dindar bir adam olarak görüyor olabilir ya da dinle ilgili onu bir şekilde inciten bir geçmişi var. Her iki şekilde de, karışmış olabileceğini düşündüğümüz birkaç davayı takip ediyoruz. Hala çok

Bunu söylemek için erken ama ilerleme kaydediyoruz. Petra en güçlü ipucumuz." "Petra kim?" Ben soruyorum.

Paige ya da Sarah'nın ondan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. Bazen Paige, onu ilk kaçırdığında bodrumda olan Rachel adlı kızdan söz ediyordu. Rachel'in konuştuğu birkaç isimden daha bahsetti. ama Petra adında kimse yoktu.

"Petra, Sarah'nın gerçek adı. Petra Manuel. Babası Enrique Manual ve Middleton Islah Tesisinde hapsedildi.

Güney Kaliforniya."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin sen? Yani John onun babası değil mi?"

"Evet, John onun babası değil. En azından biyolojik babası değil. Onun babası olduğunu iddia ediyor ama değil. Petra Güney Kaliforniya'da Destiny ve Enrique'nin oğlu olarak dünyaya geldi. Annesi o doğduktan birkaç hafta sonra aşırı dozda uyuşturucudan ölmüştür. Petra babası tarafından büyütüldü ancak yıllar boyunca ihmal ve fiziksel istismar nedeniyle birçok kez çocuk hizmetlerinin soruşturması altına girdi. Birçok kez evinden alınmış ve koruyucu ailelere yerleştirilmiş, ancak tekrar tekrar Enrique'ye geri verilmiş." Derin bir nefes alıyor

Devam etmeden önce. "Ne yazık ki, sistemin başarısız olduğu çocuklardan biri ve çatlaklardan düştü. Evrakları on iki yaşındayken bitmiş. Onu hatırlayan altıncı sınıf öğretmeniyle konuştuk. Ona özel bir ilgi göstermiş ve her zaman

ona yardım etmeye çalışıyordu. Petra işi bıraktığında hiçbir şey düşünmedi. sık sık okuldan kaçtığı için okula gelmediğini ve birkaç ay geçtikten sonra taşındıklarını düşündüğünü söyledi. Şüpheleniyoruz. John onu o zaman kaçırdı çünkü kısa bir süre sonra Enrique tutuklandı ve yargılanmayı bekliyordu, bu yüzden onunla birlikte olamazdı. Petra terk edilmiş ve sokaklarda yaşıyor olabilir. Onu o zaman yakalamış olabilir."

Annem, "Bu az önce bahsettiğiniz profile uymuyor," diye belirtiyor.

"Haklısınız, ama şimdilik Petra'nın onun ilk kurbanı olabileceği teorisiyle hareket ediyoruz. Onu bir tür deneme tahtası olarak kullanmış olabilir. Bu gibi vakalarda bunu sık sık görüyoruz. Adamlar istismar eden çocuklar genellikle becerilerini geliştirir ve zaman içinde tercihlerini geliştirirler. Ancak yine de soruşturmanın henüz çok başındayız. Sadece ne durumda olduğumuzu bildiğinizden emin olmak istiyorum."

"Sarah için çok üzüldüm. Petra'yı kastediyorum," diyor annem.

Ağlayacak gibi görünüyor.

"Ella, Petra seni onun tarafından da kaçırılmış olabileceğine inandıracak herhangi bir şeyden bahsetti mi?" diye soruyor. "Hiç bir şey John'suz bir hayatı ima eden geçmiş hakkında?"

Hafızamı yokluyorum. Onu Petra olarak düşünemiyorum. Çok garip geliyor. Benim için o Sarah. Onunla bir şeyler konuşmayı hiç denemedim değil, ama her zaman bana kızgınmış gibi davranırdı ve benimle konuşmaktan ya da sorularıma cevap vermekten başka yapacak çok daha önemli işleri vardı. Aynı yaşta olmamıza rağmen bana sinir bozucu küçük kız kardeşiymişim gibi davrandı.

Paige ve ben onu bir şeylere dahil etmeye çalıştık. Ne zaman Scrabble ya da Spades oynasak bize katılmasını istedik ama o hep hayır dedi. Yukarıda bizimle hiç konuşmadı. Sanki bizi tanımıyormuş gibiydi. Sessizce bizi bekler, yemeğimizi getirir ve dikkatlice masaya koyar, bizim için yemeklerimizi hazırlar ve bitirdiğimizde onları temizlerdi. Sadece John'la konuşurdu. Biz asla. I

Paige'e üst kattayken de aynı şekilde olup olmadığını sordum, o da evet dedi.

Bizimle pek konuşmasa da Paige ve ben sürekli onun hakkında konuşurduk.

"Sence onunla da seks yapıyor mudur?" Paige'e sordum.

Burnunu yukarı kaldırdı. "Bilmiyorum. Eğer yapıyorsa bu çok iğrenç."

"Onu hiç yatak odasına girerken gördün mü?"

Başını salladı ve benimle birlikte yatağıma oturmak için yanıma geldi. Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve Sarah üst katta olmasına ve bizi duymasına imkân olmamasına rağmen fısıldadı. "Ama Rachel Birlikte kilitli kaldığı kızın ona Lyla'dan bir şeyler duyduğunu söylediğini anlattı. Ve eğer duyduysa... duyduysa ne olduğunu biliyorsunuz."

"Ondan hep korkardı," diyorum Phil'e. "Öyle değilmiş gibi davransa da öyleydi. Bunu söyleyebilirim."

"Ondan kızı olarak bahsetti mi?" diye soruyor.

Şimdi bahsettiğine göre, ona hiç kızım demediğini fark ettim. Ona sadece ismiyle hitap ederdi. Başka bir şey demedi. O da hiçbir zaman gerçekten kızı olduğunu söylemedi. Ona baba yerine John demesini hep tuhaf bulmuştum ama durumumuzla ilgili hiçbir şey normal değildi. Onun kızı olduğu hikayesi, kızdan kıza aktarılan pek çok hikayeden biriydi.

"Hayır, hiç yapmadı ve ona hiç baba demedi," diyorum. "O zaman öyle olduğunu nereden çıkardın?" diye soruyor.

"Paige bana tıpkı Rachel'in ona ve ondan önceki kızın ona söylediği gibi söyledi. İşler böyle yürüyordu."

Başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturuyor. "Blake, Enrique ile buluşmak için yola çıktı ve umuyoruz ki bize bazı değerli bilgilerle. Bu soruşturmayı açan anahtar o olabilir."

"Sarah'nın ailesine haber verdin mi?" Annem kendini düzeltir. "Petra'yı kastediyorum. İşleri çözmeye çalışırken muhtemelen çok yardımcı olacaklardır."

"Ne yazık ki kimse ortaya çıkmadı. Kayıp olduğu hiç bildirilmedi."

"Kimse kayıp ihbarında bulunmadı mı?" Annem dehşete kapıldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bunu nazıkçe nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Petra kaybolmadan önce de ailesi tarafından aranan bir çocuk değildi. Bu sabah temas kurmayı başardık. Beklediğimiz kadar iyi gitti." Boğazındaki duyguyu temizliyor. "Annesi,

Destiny, uyuşturucu kullanımı yüzünden ailesinden uzaklaşmıştı. Yıllarca rehabilitasyona girip çıkmış. Aile ile temasa geçtik ancak Destiny ölmeden önce on yıl boyunca onunla konuşmamışlardı ve hiçbir şey yapmak istemiyor. Enrique'nin annesi dört yıl önce vefat etti ve kocası da Alzheimer'ın son evresinde bir huzurevinde. Ailesinin geri kalanı Meksika'nın dört bir yanına dağılmış durumda. Hâlâ onlara ulaşmaya çalışıyoruz ama orada da sıcak bir karşılama olacağını sanmıyorum."

Annem gözyaşlarını siler. "O zavallı kız için çok üzülüyorum."

Onun için de üzölmeliyim ama üzölmüyorum. Her zaman bizden çok daha iyiymiş gibi dolaşırdı. Bize sanki acınacak haldeydik, sanki içinde bulunduğumuz durumun suçlusu bizmişiz gibi. John'un onun babası olduğunu düşündüğümde onun haklı olduğunu düşünmek kolaydı çünkü o bunun içinde doğmuştu ve başka seçeneği yoktu. Ayrıca, ben Çalındığı için kendimi de suçladım. Yabancı erkeklerle konuşulmaması gerektiğini biliyordum. Annem küçüklüğümde beri bunu kafama kazımişti. Ama yanıılmışım. O da bizim gibiydi.

SARAH

(ŞİMDİ)

Kapım alındı. Randy olmasını bekliyordum ama Ella'nın annesiymiş. Ella'nın annesinin odamda ne işi var? Kapıda tereddüt ediyor, içeri girmeye korkuyor.

"Merhaba Sarah," diyor. "Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Ella'nın annesi Jocelyn."

"Merhaba," dedim.

Hâlâ kapı aralığında duruyor. "Nasılsın?" "İyiyim."

"Güzel. Bu çok iyi. ılgın birkaç gün oldu, değil mi?" Başımı salladım. Çılgınlık bunu tarif etmeye yetmez bile.

"Ella tüm bunlarla oldukça zor zamanlar geçiriyor. Senin de öyle olabileceğini düşündüm."

"Zor bir durum."

Bunu itiraf ettiğim ilk kişi o. Ona neden gerçeği söylediğimi bilmiyorum. Sadece söylüyorum. Doğru hissettiriyor.

"Bir dakikalığına içeri girmemin sakıncası var mı?" "Tabii."

Yavaşça odama girdi. Bütün hediyelerime baktı.

-Ella'nın aldığı hediyelerin aynısı. Gelmeyi bırakmadılar. Yakında, onlar için yeterli yer kalmayacak. Odamda sandalyeler var ama o hiçbirine oturmuyor. Yatağımın yanında duruyor, ağırlığını ileri geri kaydırıyor. Gözlerini temizleyip duruyor.

Boğaz.

"Dinle, kişisel işlerine karışmak istemiyorum. Özel hayatınıza saygı duyuyorum. Saygı duyuyorum. Gitmemi istersen giderim ama bu odada tek başına olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Tam olarak yalnız değilim," diyorum, memurların nöbet tuttuğu kapımı işaret ederek.

Gülüyor. Odadaki gerginliğin bir kısmını ortadan kaldırıyor.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ailenizden birinin yanınızda olmaması zor olmalı." Sesi titriyor. "Kendini çok korkmuş ve yalnız hissediyor olmalısın. Sadece burada olduğumu bilmeni istiyorum. Biliyorum, ben bir Tamamen yabancıyım ama konuşmak istersen buradayım. Gerçi muhtemelen sen de Ella kadar konuşmayı bırakmışsındır. Sanki siz kızlara tek yaptırdıkları şey konuşmakmış gibi geliyor. Sessizce oturmak istesen bile seninle otururum. Yalnız kalmak zorunda değilsin."

Bu, birinin bana söylediği en nazik şeydi. Göğsümün içinde hüznün kabarıyor.

"Sana sarılısam çok mu garip olur?" diye soruyor.

Konuşamadığım için başımı sallıyorum. Yaklaşmasını işaret ediyorum. Kollarını bana doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Sırtımı nazikçe ovuyor. Gözyaşlarına boğuluyorum. Kendime engel olamıyorum. O kadar çok oldu ki

Uzun zamandır kimse bana böyle sarılmamıştı.

İstemesem de bana John'u düşündürüyor. Geri

Her şey değişmeden önce, ben ağlarken bana sarılır ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz verirdi. O her birinden geçerdi

Beni her yıkadığında vücudumdaki yara izlerini öpüyor ve "Sana yapılan her kötü şeyi öpüp yok ediyorum" diyordu.

Gömleğinin içine sessizce ağlıyorum. Vücut kokusu çok güzel. Değil.

Bir erkeğinki gibi keskin ve ben onu içime çekiyorum. Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Beni tutmaya devam ediyor. Sonunda bir adım geri çekildi.

Biraz. Ellerini yanaklarıma koyuyor. Çok yumuşaklar. Hiç bu kadar yumuşak bir ten hissetmemiştim. Saçlarımı kulaklarımin arkasına sıkıştırıyor.

"Sen hayatta kalan birisin," diyor. "Cehennemin içinden geçtin ve başardın. Tek başına. Ama tek başına yürümeye devam etmek zorunda değilsin.

artık kendin. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

ELLA (O ZAMAN)

Paige'e "Bitti," dedim.

"Ne bitti?" diye soruyor kitabından başını kaldırarak. "Bana iyi davranması ve hiçbir şey istememesi."

"Oh." Yavaşça nefes veriyor ve kitabını kapatıyor. "Özür dilerim."

Hıçkırmaya başladım. Henüz bana tecavüz etmedi, ama geliyor. Her gece yemekten sonra deniyor. Beni soyunduruyor ve yatağa yatırıyor. Beni öpmeye ve dokunmaya başlıyor. Ağlamamaya çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum. Her ağladığımda sinirleniyor ve susuyor. Ağlamam bana dokunmak istememesine ve ereksiyonunu kaybetmesine neden oluyor. Ondan kaçmaya devam ettiğim için mutlu hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Onu kızdırmaktan korkuyorum ve bunu yapamadığım her seferinde daha da öfkeleniyor. duygularımı kontrol altında tutmak. Beni elde edemezse bana ne yapacağından korkuyorum.

Bu yüzden buradayım. Artık bunu biliyorum. Birlikte yemek yemeyi sevdiği bir mahkummuşum gibi davrandığım günler geride kaldı. Onun tek bir amacı var. Hep vardı.

Ağlamaya başladım. "Yapamazsa ne yapacak... yapamazsa..."

Kelimeleri söyleyemem ama söylememe gerek yok. Paige ne olduğunu biliyor

Ben de bundan bahsediyorum.

Yatağımın yanına geldi ve elimi tuttu. "Bilmiyorum ama öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum."

Ölmek, gözlerimi kapatmak ve asla uyanmamak istiyorum.

"İşte yapman gereken şey." Yaklaşmamı işaret ediyor. "Başka bir yerdeymişsin gibi davranacaksın. Beyninin gitmesini sağlamalısın. Onu kapat ve mutlu bir şeyler düşün."

"İşe yarıyor mu?"

"Bazen. Her zaman değil."

"Acıyor mu?"

Her zaman nazik olacağını söyler. Yavaş olacağına söz verir.

"Evet." Sesi ancak bir fısıltı.

Her gün her zamankinden, hatta ilk haftamdan bile daha fazla korkmaya başladım. Dahili telefondan her seslenişinde içim burkuluyor ve benim yerime Paige'i aradığında içimi bir rahatlama kaplıyor ama sonra onu incittiğini bildiğim için suçluluk duygusuna kapılıyorum. Ağlıyorum. tekrar aşağı inene kadar onun için. Yatağında yanına uzanıp onu rahatlatmaya çalışıyorum ama beni itiyor, yapmamamı söylüyor. Dokun ona.

Ne zaman adımı söylese, yukarı çıkmadan önce tuvalete kusmaya başladım. Sarah buna çok sinirleniyor. Beklemeyi sevmediğini söylüyor. Midem bulandığı için zar zor yemek yiyebiliyorum ama şarabın boş mide üzerindeki etkisini keşfettim. Bu

Duyularımı köreltiyor. Tüm kenarları bulanıklaştırıyor.

Akşam yemeklerinde daha fazla içmeye başladım. Eğer yeterince içersem, uyurgezer gibi oluyorum. Bardağımı dolduran o olduğu için ne kadar içtiğimi fark ediyor ama bir şey söylemiyor. Yatak odasına geçmeye hazır olduğunda, başım dönüyor ve ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum.

Bu gece çok içtiğim için beni oraya taşımak zorunda kaldı. Bomozum indirirken titremiyorum. Ellerim sabit. Korkum hâlâ orada ama kendimin dışında, dokunamadığım bir yerde. Arkama yaslanıyorum.

Başka bir yerdeymişsin gibi *davran*, diye tekrar tekrar söylüyorum kendime. Kendimi evdeki yatak odamda hayal ediyorum, ama ne olacağını biliyorum ve odamın, sadece hayalimde bile olsa, onun pisliğiyle lekelenmesini istemiyorum. Kendimi sahilde hayal etmeye geçiyorum ama bu da işe yaramıyor. Ellerini hala vücudumda hissedebiliyorum, çimdikliyor, çekiyor ve dürtüyor. Gittikçe daha da heyecanlanırken kulağıma gelen inlemelerini hâlâ duyabiliyorum. Boynumdaki sıcak nefesini. Salyalı öpücükleri her yerimde.

Başım dönüyor. Oda yan yattı. Ne olduğunu anlamadan kusmuk boğazıma doluyor ve ağzımdan dışarı fışkırıyor. kontrolsüzce. Başımı yana çeviriyorum, öğürüyorum ve kabarıyorum. I

duramaz. Gelmeye devam ediyor. Başımın arkasına tokat atıp saçlarımdan tutarak beni yukarı çekiyor.

"İşte şimdi yaptın," diye tıslıyor dişlerini sıkarak. "Beni kızdırdın."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Kelimelerim bulanıklaştı.

"Deniyordum. Bu sefer gerçekten deniyordum."

"Sana karşı ne kadar sabırlı olduğumu anlamıyorsun," diyor. Kırmızı kusmuğumu gömleğiyle siliyor. Yüzü iğrenme ve tiksintiyle dolu. "Bunların hiçbirini kabul edemem. Bu işler böyle yürümez.

Bir deneme hakkın daha var."

Dehşet vücuduma hücum ediyor. "Yapamazsam ne olur?"

Cevap vermiyor.

SARAH

(O

ZAMAN)

Ella'dan umudunu kesti. Bunun olduğunu daha önce de gördüm. Bazen kızlar kendilerini toparlayamazlar. Yapmaları gerekeni yapamazlar. onu mutlu etmek için. Yapamadıklarında, onlardan kurtulur. Masumiyete karşı bir iştahı ve çok kısa bir dikkat süresi var. Bu iyi bir kombinasyon değil.

Benim için fark etmez zaten. İşler yolunda gitmezse onun yerine başkasını bulur. En azından onun sonu diğerleri kadar acı verici olmaz. Ona istediğini vermekten korkan kızlara, ona yalan söyleyenlerden daha çok merhamet ediyor.

Saf olmadıklarını fark ederse öfkeden deliye döner. O zaman hiç acıması yoktur.

Bu iş yürümezse bir sonrakini planlamaya başladı bile. Bu yüzden onun için sonun yaklaştığını biliyorum. İki kızı da yemeğe çıkarmıyor ve mükemmel kızı bulmak için internette sosyal medya profillerini tarayarak geçiriyor. Kızların neden bu kadar

Aptal. Sürekli check-in yaparak, dünyaya nerede olduklarını söyleyerek ve özel hayatlarını herkese açarak sırtlarına bir hedef koyuyorlar.

Herkes görsün.

Ama baş başa geçirdiğimiz gecelere değer veriyorum. Fotoğrafları hakkında fikirlerimi soruyor ve ben de dürüst oluyorum. Yalan söylediğimi anlıyor zaten, o yüzden bir anlamı yok. Ayrıca, neye benzediklerini önemseyen o. Ben değil.

Akşam yemeğini birlikte yiyoruz. Ona hizmet etmek yerine onunla oturan ben oluyorum. Böylesi çok daha iyi. Onunla günüm hakkında konuşuyorum. Evde yaptığım şeyler. İzlediğim programlardan. televizyonda izledim.

Evde yalnız olmayı seviyorum. Sadece ben olduğumda, her şey benimmiş gibi davranıyorum. İş seyahatlerinden getirdiği pahalı çikolatalarla kanepeye uzanıyorum ve kanallar arasında gezinerek istediğim programı seçiyorum. Bazen yatak odalarından birinde kestiriyorum. Asla onun odasında ya da kızlar için kullandığı odada değil. Her zaman yedeklerden biri. Benim favorim kırmızı oda. Kontrast oluşturan beyaza karşı sadece bir kırmızı duvar. Yatak cennete dalmak gibi. Pencereler yıl boyunca küçük turuncu çiçekler açan ağaçların yanında. İlkbaharda arılarla kaplanıyor ve her yıl aynı kızılgerdan ailesi geri geliyor. Burası benim en sevdiğim oda.

ve eğer üst kata kalıcı olarak taşınmama izin verseydi benim seçeceğim kişi.

Bir gün olacak. Onunla her şey çok uzun sürer.

Şu an sahip olduğum özgürlüğe kavuşmam yıllar aldı. Kanıtlamak zorundaydım.

önce kendim, ama onu asla hayal kırıklığına uğratmadım. Bir kere bile. Her zaman yapacağımı söylediğim şeyi yaparım ve onun talimatlarına uyarım. Her zaman kolay değildir. O

seçici ve titiz olabiliyor. Mesela bir gün ısrarla

Siyah kupalar ikinci rafa konur, ama ertesi gün üçüncü rafa ait oldukları için kızar. Her banyodaki havlular

mükemmel bir şekilde sıralanması gerekiyor. Bu onun ne kadar titiz olduğuna dair ilk dersimdi.

Bir gün düzensizdiler, sadece birazcık ama fark etmesine yetecek kadar. Üç gün boyunca yemeğimi elimden aldı ve Dışarı.

Yine de onu uzun süre inceledim ve ruh halini en sevdiğim kitapları okur gibi okumayı öğrendim. En ufak bir şeyde Sinirlendiğinde kaşını oynatıyor ya da kötü bir gün geçirdiğinde adımlarını birbirinden ne kadar ayırdığına bakıyor ve ona göre plan yapıyorum. Her hareketini tahmin ediyorum. Her ihtiyacını. O daha sormadan bunları karşılamaya çalışıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diyecek, sanki aklını okumuşum gibi sormasına bile gerek kalmadan istediği şeyle onu şaşırttıgımda.

Her zaman ışıldarım. Benimle gurur duyduğunu söylemesine bayılıyorum.

Yemeğe oturduğumuzda zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı.

"Ella'nın işe yarayacağını sanmıyorum. Bence o Bunlar," diyor.

Şarabımdan bir yudum alıyorum, ardından bana öğrettiği gibi ağzımı peçeteyle siliyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sadece korkusunu yenemiyor."

"Bu çok kötü. Tavuğu denedin mi?" Bir ısırik aldı.

"Harika olmuş. Gerçekten sulu."

Işınılıyorum. "Yeni bir tarif denedim. Geçen gün Rachael Ray'in yaptığını gördüm."

"Ona bir şans daha vereceğim ama sanırım artık onun gitmesi için hazırlanmaya başlamamız gerekecek."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Eşyaları hazırlayabilmem için bana haber verir misin?"

Bana gülümsüyor. "Tabii ki."

ELLA

(O

ZAMAN)

Beni öldürmesine izin vermeliyim. Bu iş bitsin. Tüm bunlara bir son vermeliyim çünkü ne için yaşamalıyım? Tutsağı olarak kalayım diye bir adamın beni acımasızca öldürmesine izin mi vereyim? Beni öldürme düşüncesinden nefret ediyorum. Sadece öldürmeyi tercih ederim. kendim. Belki de yapmalıyım. Peki ya annem? Hâlâ dışarıda bir yerlerde beni aradığını biliyorum ama iki aydan fazla oldu ve ben Beni bulacaklarına dair umudumu kaybediyorum. Dayanmak aptalca geliyor ama onun asla vazgeçmeyeceğini biliyorum. Asla. Beni aramaktan asla vazgeçmeyecek, o yüzden hayatta kalmayı ona borçlu değil miyim?

Bu şekilde yaşadığımı bilseydi hayatta kalmamı ister miydi? Ve benimle işi bittiğinde, doyduğunda, o zaman ne olacak? Diğer kızlara ne oldu? Gitmelerine izin mi verdi?

Kimsenin bilmediği soru bu. Anlatılan tüm hikayelere rağmen kimsenin sonunu bilmediği bir hikaye. Ya beni serbest bırakırsa tüm bunlar bittiğinde? Ya bu benim özgürlüğe geçiş törenimse?

Kafamdaki sorular dönüp duruyor. Cevaplanması gereken sorular çünkü her halükarda yakında her şey bitecek. Bana bir zaman çizelgesi verdi. Ya kararı kendim vereceğim ya da kaderimi onun ellerine bırakacağım.

Dua etmeyi düşünüyorum. Hayatımda verdiğim diğer tüm kararlar için yaptığım şey buydu. Her zaman bilgelik ve rehberlik istedim. Ya da güç. O durum için neye ihtiyacım varsa. Eskiden Tanrı'nın bunu sağladığını düşünürdüm ama artık öyle düşünmüyorum. Eğer Tanrı bir şeye izin verirse

Böyle bir şey olursa, Tanrı korkunç bir insandır ve ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Ertesi gece dahili telefonda benim adımlı söylediğinde midem bulanıyor. Boğazımdaki safra tadını geri yutuyorum. Bacaklarım

Sarah'yı merdivenlerden çıkarken takip ediyorum. Banyo bu gece çok hızlı. ve bana neredeyse hiç dikkat etmiyor. Düşünceleri başka bir yerde.

Sonra aklıma geldi. Gitmemize izin vermedi. Eğer bıraksaydı, haberlerde bununla ilgili sayısız hikaye duyardım ama hiçbir şey olmadı. Kızların bodrumlarda tutulduğu ve onlarla işi bitince serbest bırakıldığına dair hikayeler yok. Medya bunun üzerine giderdi. Bunu sadece birkaç kez yapmış değil. Hepimiz bir seri katil için alarmda olurduk.

tecavüzcü, ama biz değiliz, bu da kimsenin onu bilmediği anlamına geliyor ve eğer kimse onu bilmiyorsa, o zaman kimse bizi bilmiyor demektir.

Bizi öldürüyor. Yaptığı şey bu.

Yemek sırasında konuşmaz. Biz yemek yerken hiç sessiz olmazdı. Telefonuyla uğraşıyor. Sanki ben onun için artık yokmuşum gibi.

"Günün iyi geçti mi?" Şarap kadehimi tutuyorum.

Omuzlarını silkiyor. Göz teması bile kurmuyor.

"Ne okuyorsun?" Ben soruyorum. Onu benimle konuşturmaya kafayı takmış durumdayım. Bana bakmasını. Herhangi bir şey.

"Özel bir şey yok."

Ellerim o kadar titriyor ki çatalı ağzıma götürmekte zorlanıyorum ama şarabın etkisini azaltmak için bir şeyler yemeliyim. Şarap olmadan bu geceyi atlatamam ve geçen sefer yaptığım gibi onun üzerine kusamam.

Çok fazla sessizlik var. Doldurmaya çalışırken kelimelerimde tökezliyorum. Sinirlenmiş. Kızgınlık, öfkeden bir adım ötede. Ben Bunu yapmak için. Pes edip burada ölemem. Eğer burada ölürsem, bu onun yanına kalır. Bundan kurtulamaz. Yapamaz.

"Daha bitirmedin mi?" Sesi kırılmış. Gözleri karanlık.

"Evet." Çatalımı bıraktım ve şarabımdan son bir yudum daha aldım.

Beni yatak odasına itmesine gerek yok. Onunla birlikte arkamda ilerliyorum, her adımda kaçınılmaz olana biraz daha yaklaşıyorum. Üzerime gelen panik dalgalarıyla savaşıyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve her zamanki gibi kilitliyor.

Bornozumu önüne bırakırken gözlerinin içine bakıyorum. Zorluyorum Göz teması kurmak, insanların filmlerde aşık olduklarında yaptıkları gibi gözlerinin derinliklerine bakmak için kendimi zorluyorum. İrkilmiyorum. Başka tarafa bakmıyorum. I

Bedenimi örtme. Gözlerinde gümüş ışıltılar parlıyor. Bir gülümseme yavaşça ağzının köşesini çekiştiriyor.

Yatağa geri döndüm ve uzandım. Gözleri beni yutuyor. Hareket etmeyi o kadar çok istiyorum ki kaslarım seğiriyor, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Ve sonra üstüme çıktı. Hareketsiz yatıyorum ama Ağlıyorum. Gözyaşlarımı içimde tutmak için yanağımı ısıyorum. Kanın tadı ağzımı dolduruyor. Yutuyorum. Isırmaya devam ediyorum. Başımı yana çeviriyorum.

Kapının üzerindeki kameranın yanıp sönen kırmızı ışığına bakın bana bakıyor. Daha sonra bunu izlediğinde gözlerimde ne görecek?

Ve sonra oluyor. Tekmeleme dürtüsüyle savaşıyorum. Çığlık atmak için. Vurmak. Isırmak, tırmalamak. Pençe. Beyaz sıcak bir acı beni bıçak gibi kesiyor. İçim parçalanıyor. Çığlık atmak istiyorum. Onun yerine inliyorum. Sadece

onu daha da heyecanlandırıyor.

Öldüğünü farz et, kafamın içinde zikrediyorum. Ölmüş gibi davran.

Bittiğinde, beni yan yatırdı ve başımı onunkine yasladı.

Kucak. Saçlarımı okşuyor, beni bir kedi yavrusuyum gibi usulca okşuyor. "Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

ELLA (ŞİMDİ)

Buradaki bayat havadan bıktım. Floresan ışıklardan. Tepsilerdeki yemeklerden. Sadece eve gitmek istiyorum. Hâlâ uyuyamıyorum. Bana kaç tane hap verdiklerinin bir önemi yok. Yorgunum ama tamamen uyanıkım ve bu çok acımasız.

"Anne, hiç gidecek miyiz?" İkimize de çay getirdiğinde sordum. Benim için kafeinsiz. Onun için kafeinli.

"Bu sabah Blake'le bu konuyu konuştum. Doktorlar izin verdiği sürece yarın ya da ertesi gün gidebileceğimizi söyledi. Yine de bizi eve yalnız göndermeyecekler. Görünüşe göre memurlardan biri bizimle gelecek ve muhtemelen Randy de." Kaşlarını çatıyor. Randy'ye olan kızgınlığı her geçen gün artıyor. Onu suçlayamam. Annemin yaptığı her şey hakkında söyleyecek bir şeyi var ve nadiren onunla aynı fikirde oluyor.

"Ugh," diye inliyorum. "Bize başka birini bulamazlar mı?" Annem, "Görünüşe göre en iyisi o," diyor.

Randy tecavüzler hakkında konuşmam için beni ikna etmeye çalışıyor. Bunun geçmişe dönmeme yardımcı olacağını söylüyor ama ben istemiyorum. Ben

Bana yaptıklarının detaylarını ona söylemeyeceğim. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Anneme de söylemedim ve söylemeyeceğim. Bu onu yıkar. Bana tecavüz ettiğini biliyor. Bu kadar yeter.

"Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var," diyor annem. "Ne hakkında?" diye soruyorum.

"Sarah."

Gerçek adı Petra olsa da biz ona hâlâ Sarah diyoruz. Annem o zamandan beri iki odamız arasında gidip geliyor. Sarah'nın gerçek hikayesini anlattı.

"Peki ya o?" Ben soruyorum.

"Onu eve getirip getiremeyeceğimizi sormayı düşünüyorum."

Yatakta dik oturuyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Hayatta olmaz!"

O kızı evime getirmeyeceğim. Yaptığı onca şeyden sonra olmaz. Son birkaç gündür annemi onunla paylaşmak zorunda kalmam yeterince kötü. Evimi paylaşmayacağım. Orayı kirletecek. Tüm bunları arkamda bırakmaya çalışıyorum, yanımda getirmeye değil.

"Tatlım-"

"Bana tatlım deme!" Şak diye söyledim. Bunu ona zaten söylemiştim. Bana Ayı Ella diyebilir ama başka sevgi sözcükleri kullanamaz. Tatlım yok. Tatlım yok. Sevgilim yok. Hiçbir şey yok. O kelimeleri çaldı. Ben asla onları geri almak.

"Özür dilerim, unutmuşum. Ama sinirlenmeden önce beni bir dinle. O zavallı kızın hiçbir şeyi yok. Hiç kimse. Phil'le konuşurken Sabah buradan sonra nereye gideceği konusunda ne dedi biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum. Kulaklarımı kapatmak istiyorum. Nereye gittiği umurumda değil. O benim sorunum değil. Onunla ilgili her şeyi unutmak istiyorum.

"Onu tekrar koruyucu aileye vermek zorunda kalacaklar. Muhtemelen 18 yaşına kadar sistemde yüzecek. Ben sadece onu koruyucu aileye göndermeyi doğru bulmuyorum. O yerler çok korkunç olabiliyor. Onu sevecek birine ihtiyacı var. Ona güvenli bir Yaşadığı her şeyi atlatabileceği bir yer." Sesi ağlamaya yakın geliyor.

Eğer Paige olsaydı, hiç düşünmeden evet derdim, ama Sarah? Mümkün değil.

"Lütfen sadece düşünür müsün?" Gözleri yalvarıyor. Kararını çoktan verdiğini görebiliyorum. "İkinizin bazı şeyleri birlikte çözmesi iyi olabilir. Birbirinize destek olabilirsiniz.

destek ağı."

"Randy ne dedi?" Ben sordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor."

"O zaman Randy'yi dinlemelisin. Uzman olan o," diye çıkıştım.

Kaşlarını çattı. "Bu konuda daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm. Hep bir kız kardeşin olsun istemiştin."

Bu kısmı doğruydu. Evet, bir kız kardeş istiyordum ama bir psikopatın kızı gibi davranan birini değil. İstediği zaman kaçmamıza yardım edebilecek ama bunu yapmamayı seçen biri değil. Değil. Sırf deneyebilmek için savaşmak zorunda kaldığım biri. Hayatta olmaz. Böyle bir şey olmayacak.

SARAH

(ŞİMDİ)

Resimlere bakmaya korkuyorum. En son resimlerine baktığımda bana başka biri olduğumu söylediler. Blake ve Phil, onlara adımın Sarah olduğunu kaç kez söylesem de bana Petra demeye devam ediyorlar. Umurlarında değil. Ben buyum diye ısrar ediyorlar. En azından Randy bana çağrılmak istediğim şekilde sesleniyor.

Bu sefer resimler genç kızlara ait. Yüzlercesi var.

"Kim bu kızlar?" Ben soruyorum.

"Hepsi kayıp çocuklar," diyor Blake.

Artık bana karşı nazik değil. Bana bir suçlu gibi davranıyor. Bunun için onu suçlamıyorum. Ağza alınmayacak şeyler yaptım. Kimseye söylemeyeceğim şeyler, ama ben hep böyle değildim. Böyle olmak için yola çıkmadım.

ne hale geldiğimi. Başka seçeneğim yoktu. Tiffany'den sonra her şey değişti.

Onu bana tercih ettiğinde yıkılmıştım. Ben yapmadım.

Bana tüm o güzel şeyleri söyleyip sonra da onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni nasıl bir kenara atabildiğini anlayamıyorum. Farklı bir insana dönüştüğüm o geceyi asla unutmayacağım.

Tiffany geleli üç ay, beni yukarı çağırılı da bir hafta olmuştu. Üç gündür yemek yememiştim. O zamanlar alt katta yiyecek bulundurmamıza izin vermiyordu. Tiffany'nin her gece o çıktıktan sonra aşağıya getirmesine izin verdiği artıklara güveniyordum.

onunla işim bitti. Leş gibi kokuyordum. Uzun zamandır yıkanmamıştım.

Tiffany yerine beni yukarı çağırdığında ve banyo yaptırmadığında sonumun yaklaştığını anlamıştım. Beni her zaman banyodan önce yıkardı. Bana dokunarak. Bunun yerine bodrum kapısının dışındaki koridorda durduk ve bana bir su şişesi uzattı.

"Bunu iç," dedi.

Şişeyi aldım. Mühür çoktan açılmıştı. "Hadi Petra. İç," dedi.

Başımı salladım. Titriyordum.

"Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırmayın" diye alay etti.

Benden kurtulmasını bu kadar kolaylaştırmayacaktım. Yaşadığımız onca şeyden ve verdiği sözlerden sonra olmaz.

"Hayır." Ona hiç karşı gelmemiştim. Bir kez bile. İsteddiği her şeyi yaptım, her isteğine uydum.

Şokunu ya da küçümsemesini gizleyemedi. Kolumu bükte. Acıyla haykırdım. "Yap şunu." Yumruğunu yüzüme doğru kaldırdı.

"Gitmek istemiyorum!" Ağzımdan kaçırđım.

Dondu kaldı. Yenilgi içinde kolunu indirdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kelimeleri olabildiğince hızlı tükürdüm. "Gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum. Benden kurtulmaya çalıştığını biliyorum. Muhtemelen bu suyun içinde bir şey var ve içersem uykuya dalıp başka bir yerde uyanacağımı biliyorum. Eve dönmek istemiyorum. Lütfen beni zorlama. Burada seninle kalmak istiyorum. Her şeyi yaparım.

Herhangi bir şey." *Herhangi bir şey* kelimesinin altını çizdim ve karanlık bodrumda tek başıma yatarken bütün hafta boyunca düşündüğüm planı açıkladım. "Sana yardım edecek birine ihtiyacın var. I-"

Sözümü kesti. "Kimsenin bana yardım etmesine ihtiyacım yok. Sadece ihtiyacın olan-"

Bu sefer önünü kestim. Sadece küçük bir fırsat penceresi vardı. Kendimi kaybetmiyordum. Aynı hızla konuşmaya devam ettim. "Hayatını çok daha kolaylaştırabilirim. Sen ve kızlar için daha kolay. Onları hazırlayabilirim. Onları senin için hazırlayabilirim. Onları daha erken almanı sağlayabilirim. Uzun süre beklemek zorunda kalmazsın. Yemek ve temizlik de yapabilirim.

Sadece bodrumda değil, burada da. Yemek yapmayı öğrenirim. Senin kişisel asistanın gibi olabilirim. Bir düşünsene. Bu kadar çok detayla uğraşmak zorunda olmasaydın hayatın ne kadar kolaylaşırđı?

Benden hiçbir şey saklamana gerek yok çünkü ben zaten ne yaptığını biliyorum. Ben sadece bunu daha iyi yapmana yardımcı olmak istiyorum."

Mücadele vücudunu terk etti. Uzun bir süre bana baktı. "Bunu düşüneneğim." Banyo kapısını işaret etti. "Git bir duş al. Kokuyorsun."

Kaldığım için çok mutluydum ve onunla konuşmam için beni aramaya başladı, ama geceleri değil. Akşamları sadece Tiffany ama beni gün içinde aradı. Gündüzleri buralarda olduğunu bile bilmiyordum. Her zaman önemli bir işi olduğunu düşünmüştüm. Kendimi özel hissettim çünkü onun gündüz saatleri.

Anlaşmamız ve ne olacağı hakkında konuşmaya başladık. gerektiriyor. Denemeyi kabul etti. İşler yolunda gitmezse beni bırakmak zorunda kalacağını ama bana bir şans vereceğini söyledi. Tek istediğim buydu. Sadece bir şans. Tek bir şartı vardı.

"Sana tamamen güvenilebileceğimi kanıtlamalısın," dedi.

"Elbette," dedim. Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Göreceksin," dedi. "Yaptığın her şeyi izliyor olacağım. Her şeyi. Üst kattaki her odaya kamera koyduracağım. Eğer ihaneti ima eden bir şey bile olursa, gidersin. Anladın mı?"

"Evet."

"Seni incitmek istemiyorum. Gerçekten, istemiyorum." Yanındaki masanın üzerinde duran silahı işaret etti. "Bunu kullanmak istemiyorum ama mecbur kalırsam kullanırım. Anlaştık mı?"

Başımı salladım.

"Yüksek sesle konuş. Seni duyamıyorum."

"Anlıyorum." Sesim çatallaştı.

"Güzel." Kendine bir kadeh şarap daha doldurdu.

Kucağımdaki fotoğraf yığınları arasında gezinirken o ilk konuşmaları düşündüm. Çok farklı gülümseyen yüzler var. Çoğu okul fotoğraflarına benziyor. Birkaçını tanıyorum

Kızlar, Tiffany, Erin ve Michelle. Bitirdiğimde yığını Blake'e geri verdim.

"Özür dilerim," dedim. "Keşke size yardımcı olabilseydim ama bu resimlerdeki kızların hiçbirini tanımıyorum. Onları daha önce hiç görmedim."

ELLA

(O

ZAMAN)

O kadar çok acı çekiyorum ki gözlerimi açmak bile acı veriyor. Uykumda ölmediğim için hayal kırıklığına uğradım. Çok acı çektiğim için beni rahat bırakacağını ve vücudumun dinlenmesine izin vereceğini düşünmüştüm ama yapmadı. Onun yerine gündüz ve gece beni aramaya başladı. Bana tecavüz etti

Her gün defalarca, sanki içmeye doyamadığı yeni bir ilaçmışım gibi. "Her zaman böyle olmayacak," diyor Paige. "Bir süre sonra yavaşlıyor bir süre."

Yüzümü ona dönmemi sağlamaya çalışıyor ama ben yatağımda daha uzağa kayıyorum. Bana dokunmasını istemiyorum. Onun aralıksız Genelde yalnız hissetmememe yardımcı olan iyi bir dikkat dağıtıcı olan gevezelik beni rahatsız ediyor. Tek istediğim onun sessiz olması ve beni yalnız bırakması. Günlerimi uyuyarak geçirmek istiyorum. Onun ahlaksızlığı içime sızdı ve damarlarımda dolaşıyor. Derimden sürünerek çıkmak istiyorum.

Uyurken rüya görmeyi bıraktım. Dış dünya yokmuş gibi hissetmeye başladım. Uyanık olduğum anlar onu ya da kendimi öldürme fantezileriyle dolu. Tahta kesme bloklarından uzun bıçaklardan birini kaptığımı hayal ediyorum.

kesip içini açıyor, sonra kalbini söküyor ve

Bembeyaz, tertemiz zeminde parçalayıp toz haline gelene kadar üzerinde tepiniyorum. Kendimi öldürmeyi düşündüğümde, hayal ediyorum Bıçağı karnıma saplaması ve içime koyduğu şeytanı dışarı çıkarırken bana vereceği tatlı rahatlama. Senaryoları tekrar tekrar oynuyorum.

Dört gözle beklediğim tek şey her gece kadehime doldurduğu şarap. Ne kadar içtiğimi umursamıyor ve ben de içkiyle nasıl başa çıkacağımı gayet iyi öğrendim. Artık kusmuyorum.

Her zaman ağlıyorum, uykumda bile. Yastığım gözyaşlarımdan nemli kalıyor. Paige beni teselli etmeye çalışıyor ama ben teselli edilmeyi reddediyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yok.

Dün gece beni Katolik bir okul kızı gibi giydirdi ve saçlarımı atkuyruğu yaptı. Saçımı tamamen düz ve iki tarafını da eşit yapana kadar tatmin olmadı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi bitirdiğinde.

Yaptığı işe hayran kalabilmem için bana bir ayna tuttu. Aynı görünmeme rağmen yüzümü tanıyamadım. Hiçbir şey değişti, ama ben artık o değilim. Bana bakan o kız değilim. Kim olduğumu bilmiyorum.

Eski moda bir fotoğraf makinesi çıkardı ve fotoğraflar çekti. Fotoğraf çekerken bana saatlerce poz verdirdi. Bir robot gibi hareket ettim. Bir o yana bir bu yana döndüm. Eğildim. Bacaklarımı açtım ki eteğime bakabilsin. Sonunda bittiğinde ve beni tekrar aldığında, beni yanına çekti.

"Sen çok özelsin," dedi saçlarımı okşarken. "Bu gece eğlendiğini görmek güzeldi."

Konuşmadım. Beni kucaklarken ve benimle sevgiyle konuşurken yanında yatmak zorunda kalmak, bana sarıldığı anlardan daha zordur. Bana tecavüz ediyorsun.

Yanlış seçim yaptım. Beni öldürmesine izin vermeliydim.

SARAH

(O

ZAMAN)

O kadar heyecanlıyım ki ne yapacağımı bilemiyorum. O günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Dün sabah işe gitmek için hazırlanırken konuşmak için beni yukarı çağırdığında fikrini değiştirdiğini ve üst kata taşınabileceğimi söyledi. Fikrini değiştirdiğine inanamıyorum. Nadiren değiştirir.

Bodrumdan temelli kurtulacağım ve sonunda gerçek bir aile olacağız. Hatta bana nasıl kullanılacağını bile öğretecek. Böylece kızları kendim çağırabilirim. Bu gece uyuduğumda prenses yatağında uyuyacağım. ve benim olacak. Tamamen benim olacak. Dört duvarı ve bir kapısı olan bir oda. İstersem geceleri kilitleyebileceğimi söyledi. benim yapmamı tercih ediyor.

Bodrumdaki eşyalarımı karıştırmaya başladım. Pek çoğunu yanımda götürmüyorum. Bana buradaki karanlığı hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum. Sadece değer verdiğim şeyleri. Yiyecek ve mutfak eşyaları kalacak çünkü kızların bunlara ihtiyacı olacak. Artık bu benim sorunum olmadığı için nasıl pay edeceklerini kendileri bulmak zorunda kalacaklar. Yakında ne olacağını öğrenecekler.

Tüm yiyeceklerini bir günde yiyorlar ve su durumunu anlamaları uzun sürmüyor - suyunuzu çok fazla içiyorsunuz ve tuvalet için suyunuz bitiyor. Gerçi Paige bunu bilir. O zeki biri.

Boyama kitapları ve boya kalemleriyle dolu bir kutu taşıyorum. Paige kitap okuyor ve Ella yatağında kıvrılmış yatıyor. Uzun zamandır bu şekilde. Haftalarca. Neredeyse katatonik. Bunun bazen olduğunu gördüm. Şimdiye kadar her şeyi en az bir kez görmüşüm gibi hissediyorum.

"Hey," dedim. "İkinizden biri bunları istiyor mu?"

Paige kafasını kaldırır, anında şüphelenir. Ella kımıldamıyor. "Ne oldu?" diye sorar.

Yatağının üzerine koydum ve kapağını açarak içinekilere hızlıca göz attım. "Bunlar benim boyama malzemelerim."

Bana inanamayarak bakıyor. Asla paylaşmadığımı biliyor.

"Neden?" diye soruyor.

"Artık onlara ihtiyacım yok," diyorum. Yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Neden onlara ihtiyacın yok?"

"Üst kata taşıyorum," diyorum. Heyecanımı gizlemeye bile çalışmıyorum.

"Ciddi misin sen?" diye sorar. "Ella, duydun mu? Sarah üst kata taşıyor."

Cevap yok. Kız ölmüş de olabilir, ama ölmedi. John bu gece onu aradığında, ölümden dirilecek ve onunla buluşmaya gidecek.

"Onları istiyor musun, istemiyor musun?"

"Elbette." Paige sanki onları geri almamı bekliyormuş gibi tereddütle elimden alıyor.

Çarşafımın arkasına geçtim ve öğleden sonranın geri kalanını eşyaları düzenleyerek geçirdim. Bir ara Paige benim odama gelip gelemeyeceğini sordu.

Oda. Normalde hayır derdim ama bugün umursamayacak kadar mutluyum. Ayrıca, bu oda artık benim kutsal alanım değil.

"Ne var ne yok?" Ben soruyorum.

"Sen yukarı çıktıktan sonra odanı kullanabilir miyim?"

ELLA (ŞİMDİ)

Sonunda hastaneden çıkabileceğim için mutlu olmalıyım ama Sarah da bizimle geleceği için eve gitmenin hiçbir keyfi yok. Anneme o kadar kızgınım ki yüzüne bile bakamıyorum. Buna alışacağıma inanıyor ve ama kabusu eve getirmenin iyi bir yanı yok. Bunu engellemek için aklıma gelen her şeyi yaptım. Yalvardım, ağladım, tekmeledim ve çığlık attım. Kendimi öldürmekle tehdit etmeyi bile düşündüm ama ona ne kadar kızgın olursam olayım bunu anneme yapamazdım.

İlk defa Randy'nin tarafındayım. Onu da vazgeçirmeye çalıştı ama annem fikrini değiştirmede.

"O kızı sistemin dışında tutma ve ona sevgi dolu bir yuva verme gücüne sahip olduğumu bilerek yaşayamazdım, ama yapmamayı seçtim," dedi, çenesi kararlılıkla dikilmişti.

Bu Randy'yi susturdu. Böyle bir mantıkla nasıl tartışabilirdi ki? Bugün Sarah ile seansını bitirdikten hemen sonra benimle bu konu hakkında tekrar konuşmaya gelecek.

En azından bugün duş alabileceğim. Gerçek bir duş. Onlar Dikişlerim yüzünden bana sünger banyosu yaptırıyorlardı ama bugün doktor duş alabileceğimi söyledi. Dün nihayet bana getirdikleri koltuk değnekleriyle banyoya doğru topallayarak ilerliyorum. Koltuk altlarımı acıtmadan onları nasıl kullanacağımı hâlâ çözmeye çalışıyorum.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım," diye sesleniyor annem kapıyı arkamdan kapatırken.

Şimdiye kadar banyoyu kullandığımda aynada kendime bakmamıştım ama bugün baktım. Yüzüm grotesk ve kendimi zar zor tanıyabiliyorum. Sol tarafımdaki çürükleri izliyorum, Betona ne kadar sert vurduğumu, çıkardığı gürültüyü hatırlıyorum. I

Yüzümün ne kadar acıdığını düşünecek zamanım bile olmadı çünkü saniyeler içinde köpeklerden biri dişlerini bacağıma geçirdi. Anılardan ürperiyorum ve onları itiyorum.

Dişlerimi fırçalıyorum ve tükürürken saçlarım öne düşüyor. Saçıma dağınık bir topuz yaparak başımın üstünde topluyorum. I aynadaki yansımamı tekrar yakalıyorum ve görüntüler yuvarlanıyor beynimde dolaşıyordu. John topuzumu çekip çıkarıyor ve parmaklarıyla tarayarak yastığın üzerine seriyor. Görmek istemiyorum. Hatırlamak istemiyorum ama resimler durmuyor. Ben O fırçalarken tuvalette oturmak. Bana tecavüz ettikten sonra yatakta döndürmesi. Saçımdan nefret ediyorum. Her santiminden.

"Anne?" Seslendim.

"Evet?" Hemen kapıya geldi. Bana kırılgan bir bebekmişim gibi davranıyor. Tek başıma duş almamı bile istemedi.

"Bir makas alabilir miyim?"

O bunu düşünürken uzun bir sessizlik oluyor. "Neden bir makas istiyorsun?"

"Saçıma keseceğim."

Kapıyı fırlatıp açtı. "Ella, saçını kesemezsin. Saçına seviyorsun. Saçlarını hep sevdin."

"Sana buradan uzak durmanı söylemişim. Bunu yalnız yapmak istiyorum ve bir makas istiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Randy şimdi onun arkasında.

"Kendine zarar vermek mi istiyorsun?" diye sorar.

"Hayır! Saçıma kesmek istiyorum, lanet olsun!"

Annem ona tokat atmışım gibi bakıyor. Küfür ettiğimi hiç duymadı. Bu Eskiden yaptığım bir şey değildi ama şimdi yaptığım ve daha önce hiç yapmadığım pek çok şey var.

Randy elini annemin koluna koydu. "Bence saçını kesmek istiyorsa, belki de ona izin vermeliyiz."

"Ona makas vermeyeceğim," diyor annem. "Asla olmaz. O çok kırılgan."

"Kırılgan mı? Sence ben çok mu kırılganım?" Acı acı gülüyorum. "Kendimi öldürecek olsaydım, bunu uzun zaman önce yapardım."

Annem Randy'ye ters ters bakıyor. Bana kızamadığı için öfkesini ona yöneltiyor. Randy gözleriyle savaşı kazanır. Annem

odadan çıktı ve elinde bir makasla döndü. Onları bana uzattı. "Burada duracağız ve seni bunlarla izleyeceğiz. Sadece davası. Bu annenin kendini daha iyi hissetmesini sağlar," diyor Randy. "Peki," diye homurdanarak elindekileri ondan aldım.

Saçımdan bir tutam aldım ve kestim. Muşamba zemine düşüyor. Bir tane daha ve bir tane daha kesiyorum. Harika hissettiriyor. Duramıyorum. Ne olduğunu anlamadan önce, parçaları kapıp çılgınca kesiyorum. Yığınlar yere diziliyor.

"Ella, bu iyi. Belki durmak istersin," diye uyarıyor annem.

Onu görmezden geliyorum. Kafamdan yeterince hızlı çıkaramıyorum. Kafama en yakın noktaya gelene kadar kesiyorum ve artık kesemiyorum. İçeri bakıyorum.

Aynada. Kafamda hâlâ saç var. "Tıraş bıçağı istiyorum," diye ilan ediyorum.

Annem nefesini içine çeker. "Ella, hayır." Arkasından Randy'ye bakar.

"Randy, ona hayır de. Kafasını tıraş edemez."

Randy omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

Annem ona uyuşturucu satmamı kabul etmiş gibi bakıyor. "Neden olmasın?"

Çünkü sadece kanser hastaları ve deliler kafalarını kazıtır." "Ya da belki sadece saçlarından kurtulmak istiyordur," diyor Randy, her zaman yaptığı gibi öfkelenmeyi reddediyor.

Ona bakmak için döndüm. Anladı. Bu sefer anladı. İçimi bir rahatlama kapladı.

"Bunu izleyemem. İzleyemem," diyor annem.

Gülmeye başlıyorum. O kadar çok gülüyorum ki gözlerim yaşıyor ve sonra birden ağlamaya başlıyorum.

"Lütfen, bana bir jilet getir." Kontrolsüzce hıçkırdım.

Annem ne yapacağını bilmiyor. Bana öyle bir bakıyor ki beni daha önce hiç görmemişti. "Tamam, tatlım, tamam. Sana bir jilet getireyim." Sesi titriyor, belirsizlikle dolu.

"Bana tatlım demeyi kes!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki Sarah'nın koridorun sonunda beni duyduğundan eminim.

Şimdi o da ağlıyor ve koşarak uzaklaşıyor. Hıçkırıklar bedenimi sarsarken Randy orada öylece hareketsiz duruyor. Odamdaki sandalyelerden birini alıp banyoya getirdi. O arkamdan kaydırır.

Bana dokunmadan, "Düşecek gibi hissedersen bunun üzerine otur," diye talimat veriyor.

İçine çöküyorum. Top gibi kıvrılmak istiyorum ama bacağımdaki bandajlar buna engel oluyor.

"Saçlarımı severdi," diyorum hıçkırıklarımın arasından, gözyaşlarımın arasından beni anlayabildiğinden bile emin değilim. "Bayıldı. Saçlarımdan kurtulmak zorundayım.

o."

Başını sallıyor. Bu sefer anladığını söylemiyor. Annem elektrikli tıraş makinesiyle gelene kadar ben ağlarken arkamda duruyor. Elinden kaptım. Fişe takıyorum ve saçlarımın son parçaları da dökülürken nefes veriyorum.

SARAH

(ŞİMDİ)

Ella ve Jocelyn ile eve gidiyorum. Çok garip hissettiriyor. Ne zaman Jocelyn bu fikri ilk bana sundu, ben de hemen reddettim. Ella ile yaşamaya hiç niyetim yok ve eminim o da aynı şekilde düşünüyordur. benim hakkımda. Ama o gittikten sonra bu konuyu daha çok düşündüm. Onlarla birlikte yaşamazsam ayrıldığımda nereye gideceğim? Randy bana koruyucu ailelerden ya da gençler için grup evlerinden bahsetti. Korkunç. Hayatlarının yarısını ıslahevlerine girip çıkarak geçirmiş bir grup gençle yaşamaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum. gözaltı merkezleri.

Ve gerçekten, eğer birlikte olursak John'un beni bulması çok daha kolay olacak. Biliyorum, onlar onu aradığı kadar o da beni arıyor. Bazen beni izlediğini hissediyorum. Eminim ki bir gece Arkamı döndüğümde odama süzülüyor olacak ya da böyle zamanlarda kapım çalınacak ve parmaklarını dudaklarına götürüp sessiz olmamı hatırlatarak başını içeri sokacak. Ama tüm bu polisler etrafımı sarmışken hiçbir şey denemeyecek. Onlar gevşeyene kadar bekleyecek ve sonra beni yakalayacak. Yapmak zorunda. Söz verdi.

ELLA (O ZAMAN)

Sarah gitti. Onunla birlikte üst kata taşınmış. Paige çok sevindi çünkü onun yatağına taşındı. Çarşafı yırttı, böylece aramızda bir ayrım kalmadı. Onun yatağını aldığı için kızacağımdan korkuyordu. ve Sarah'ya dönüşmeyeceğine söz verdi. Tek yaptığı gerçek bir yatakta uyumak istiyordu. Onu suçlamıyorum. Sırayla uyumayı teklif etti ama umurumda değil.

Hiçbir şeyin önemi yok. Umutsuzluğum içimi kemiren bir kanser gibi, her geçen gün daha fazla parçamı yok ediyor. Ben Kendimden başka suçlayacak kimse yok. Hepsi benim hatam. Arabasıyla yanıma geldiğinde tek yapmam gereken onu görmezden gelmekti. Beni ilk kaçırdığında yaptığım gibi sahneyi tekrar tekrar oynadım.

Dört millik rotamı koşuyordum. Uzun bir koşuya hazırlandığım zamanlar hariç çoğu gün aynı rotayı koşuyorum, o zaman mesafemi artırıyorum. Ama annem ve benim başka bir maraton programımız yoktu, bu yüzden her gece sadece dört mil koşuyordum. Rotayı o kadar çok koştum ki gözlerim kapalı bile koşabilirdim.

Konu koşmak olduğunda alışkanlıklarımın esiri oluyorum. Uzun mesafe koşucularının çoğu öyledir. Nasıl koşacağımıza dair sistematik ritüellerimiz var.

şeyler. Su içtiğimiz zaman. Nasıl içtiğimiz. Giydiğimiz kıyafetler. Bazılarımız müzik dinlerken bazılarımız dinlemez. Ben müzik dinleyen biriyim. Çalma listelerim özenle tasarlanır ve hazırlanır.

İlk birkaç mil boyunca her zaman müzik dinlerim ve şarkılarımı ruh halime göre değiştiririm. Ancak nasıl hissedersen hissedeyim, bitime yaklaşık bir mil kala kulaklıklarımı çıkarır ve sessizlik içinde koşarım. Sadece bedenimle birlikte olmayı ve kaslarımın nasıl çalıştığını hissetmeyi seviyorum. Zihnimin ne kadar açık ve özgür olduğunu seviyorum. Bazen koşuyorum çünkü beynim sadece o zaman

Temiz. Kafamda hiçbir düşünce yok. Sadece kaldırıma vuran ayaklarımın sesini dinliyorum. Günüm ne kadar kötü geçmiş olursa olsun, koştuktan sonra kendimi hep daha iyi hissederim. Beni gevşetir.

Koşumun sonuna yaklaşıyordum, bu yüzden kulaklıklarımı çıkarmıştım ve berraklığın ilk nefeslerini içime çekiyordum. Sesi karanlığın içinden bana seslendi.

"Hey, bayan, affedersiniz."

Yanımda bir araba yavaşladı. Siyah bir araba olabilirdi. Belki de değildi. Karanlıktı. Ne olacağını bilseydim daha dikkatli olurdum. Beni durduran neydi bilmiyorum. I

asla durmam. Koşarken insanlar bana hiç seslenmiyor değil. Bu her zaman oluyor. Teşvik etmek için bağırsalar bile onları görmezden geliyorum çünkü yapman gereken bu. Ama ben durdum. Tek yaptığım koşmaya devam etmeliydi. İşte bu kadar. İki saniyelik bir duraklama tüm hayatımı değiştirdi.

Dönüp ona baktım. Yüzünü pek seçemiyordum ama gülümsüyordu. Güzel bir gülümsemeydi. Beklediğiniz gibi bir gülümseme değildi. Bir canavarı görmek.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama eşim ve ben yan blokta oturuyoruz ve köpeğimiz Cricket az önce dışarı çıktı. Küçük siyah bir kaniş. Onu gördünüz mü?"

Telefonunda tuttuğu fotoğrafa bakmak için bir adım daha yaklaştım. Bunu neden yaptım ki? Hiç köpek görmemiştim. Neden resme bakmak zorundaydım ki? Penceresine bir kol mesafesi kadar yakındım.

Bir şey beni şok etti. Felç edici bir acıyla sarsıldığımı hatırlıyorum.

Sonra her şey kararmadan önce başımın arkasına sert bir acı daha saplandı.

Gözlerimi açtığımda bir sandığın içinde kilitliydim. Alan bir tabut gibi dar ve küçüktü, metal tavan yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Ellerim arkamdan bağlıydı ve ayaklarım bileklerimden birbirine bağlıydı. Başım zonkluyordu. Vücudum karıncalanıyordu. Klasik müziğin orkestralanmış kaosu kulaklarımı doldurdu. Dehşetin seviyesi tarif edilemezdi. Kelimeler yoktu. Düşünce yoktu. Sadece çığlık atarken, bükülürken, tekmelerken ve kıvranırken yaşadığım panik.

Birden lastiklerin altındaki çakıllar çatırdadı. Araba durdu. Kapak kalktı. Üstümde bir adamın yüzü. Kendimi eğdim

vahşı bir hayvan gibi ılık atarak öne doğru itti. Beni tekrar içeri itti ama ona karşı mücadele ettim. Kendimi tekrar bagajdan dışarı attım ve yüzüstü çakılların üzerine düştüm. Ağır bir bot sırtıma bastırdı. akıl yanağımı yaktı. Sırtımı dikleştirdim ve başımı kaldırdım. Diğer botla kafama vurdu. Acı içinde bağırdım.

"Yardım edin! Yardım edin! İmdat!"

Kalamda keskin bir acı hissettim ve kaslarım eridi. Elimde değildi. Sonra yine karanlık.

Gözlerimi açtığımda bodrumdaydım. O zaman bunun benim hatam olduğunu biliyordum ve her seferinde aynı mide bulandırıcı farkındalığı yaşıyorum.

şimdi gözlerimi açtığımda. Bunu ben yaptım. Hepsini. Ve ne zaman bir Bitirme şansım vardı ama yapmadım. Beni öldürebilecek kapasitede. Bu kadarını biliyorum, ama ona izin vermekten çok korktum. Onun seks kölesi olmayı seçtim. Bunu da yaptım.

SARAH

(O

ZAMAN)

Üst katta yaşamayı seviyorum. Her zaman hayal ettiğim gibi. Daha da iyi. Ev benimmiş gibi davranmak zorunda değilim. artık buraya ait değil. O benim, hepsi. Beni soktuğu her sınava değer. Yaptığım şeyler hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum çünkü kendimi ona kanıtlamak için yapmam gerekeni yapmak zorundaydım. Başka yolu yoktu.

Her günümü ona faydalı olmaya çalışarak geçirdim ve onun için vazgeçilmez olmak için yapabileceğim herhangi bir şey için beynimi yordum. Evi fırçaladım ve cilaladım. Hiçbir şeyin üzerinde bir toz zerresi ya da yerde bir su damlası olmadığından emin oldum. Uyuduğu tek yatak onunki olmasına rağmen her yatağı yaptım. Yorganların hiçbirinde kırıksıklık olmadığından ve yastıkların mükemmel bir şekilde düzenlendiğinden emin olarak hepsini yeniden hazırladım.

Tiffany'yi götürdüğü odadaki yatak takımlarını yıkadım ve her sabah yeni çarşafarla değiştirdim. Yorgana biraz tazelik katmak için lavanta sıktım. Komodinin üzerine dizilmiş çiçekleri hazırladım. Gerçek gibi görünüyorlardı ama değillerdi.

Eve gerçek çiçek girmesine izin verilmiyordu.

Bütün bulaşıklar temizlendi. Su lekesi olmadığından emin oldum. Her tezgahı sildim. Tüm aletleri spreyledim.

Yepyeni gibi parladıklarından emin olmak için. Yemek masasındaki her sandalyeyi ittim, böylece aralarında eşit mesafe vardı. her biri. Her iki tarafta 4 inç. Aralarında 8 inç var. Emin olmak için mezura kullandım. Bunu bir bilime dönüştürmüştüm.

Bütün kıyafetlerini ütüledim. Sadece gömleklerini ve pantolonlarını değil. Çoraplarını ve boxerlerini bile ütüledim. Dolaplarını ve çekmecelerini düzenledim. Her şey düz duruyordu, siyahlar ve beyazlar ayrılmıştı.

Yemek programlarına kafayı takmıştım. Mücadele ettiğim tek alan buydu. Yemek yapmayı bilmiyordum. Ben sadece mikrodalgada bir şeyler ısıtırdım. Ocağı nasıl kullanacağımı bilmiyordum, özellikle de onun tüm garip düğmeler ve düğmelerle. Sanki büyük bir sınava hazırlanıyormuşum gibi Rachel Ray ve Bobby Flay'den titiz notlar aldım. Her seferinde fazla pişmiş sebzelerimden birini yediğinden emindim. kaya gibi sert tavuk benim için bitecekti. Bir gece pişirdiğim şeyi tükürdükten sonra, sonraki bir saatimi Sonunda bana çenemi kapatıp aşağı inmemi söyleyene kadar ona daha iyisini yapacağıma söz verdim.

Biraz zaman aldı, ama yemek pişirmede daha iyi oldum ve uzun sürmedi gerçekten iyi olmadan önce. Her yemeği onun tercihlerine göre hazırlamaya başladım. Eğer sevdiği bir şey değilse, bir daha asla yapmadım. Her yemek için alfabetik sıraya göre düzenlediğim listelerim vardı.

İlk başlarda sadece birkaç saatliğine ve sadece kendisi evdeyken üst kata çıkmama izin veriyordu. Evin içinde zıplamak istiyordum. İlk kez dans ederken beni yalnız bıraktı ama ben rutinime devam ettim. Tüm odalara stratejik olarak yerleştirilmiş yanıp sönen kırmızı ışıklar Her zaman izlediğini sürekli hatırlatıyordu. Avluya açılan büyük cam kapılara baktım. Onlara tekrar dönecektim ve Yine kapıyı itip açarsam alarının nasıl çalacağını merak ediyordum. Gelmesi ne kadar sürerdi? Gerçekten bahçede pitbulları var mıydı? Neden onları hiç görmedim?

Ayrılmayacak olsam da, bir türlü durduramıyordum. Düşünceler. Kapı bütün gün çalışmamı engelledi, bu yüzden kendimi meşgul olmaya zorladım ve ona bakmayı ya da tekrar temiz hava solumanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeyi bıraktım. Ne kadar zaman olmuştu? Bir yıl mı? İki mi? Artık emin bile değildim. Gidecek hiçbir yerim olmadığını kendime hatırlatıp duruyordum. Dönecek bir evim yoktu.

O gece eve geldiğinde bana hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ama ikimiz de onun testini geçtiğimi biliyorduk. Benim nihai Test birkaç gece sonra Tiffany ile yapıldı.

Onu yukarı çağırmadan önce beni kenara çekti ve bana içi beyaz toz dolu küçük bir plastik torba uzattı. "Bu gece ona servis yapmadan önce bunu Tiffany'nin suyuna koymanı istiyorum."

Başımı salladım. İki hafta önce eve yeni bir kız getirdiğinde ondan kurtulmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ellerim Onu yıkarken poşetin içindekileri suyuna boşalttığımda titredi. Muhtemelen benim suyuma koyduğu tozun aynısıydı. Benden kurtulmaya çalıştığı gece. İçtiğinde ona ne olacaktı? Kendime onun planladığı şeyin bir parçası olmadığımı söyledim. Ben sadece emirleri uyguluyordum. Tylenol ya da başka bir ilaç olabilir. Belki de bir afrodizyaktı. Belki de Bu gece onlar için benim bilmediğim özel bir şey planlanmış. Bu mümkündü.

Onlara hizmet ederken soğukkanlılığımı korumak zordu. I Gözlerimi ondan hiç ayırmadan içişini izledim. Elindeki suyu tokatlama isteğime engel oldum. Aylarca birlikte yaşamıştık ve sadakatim ona olsa da, şimdi birbirimizi görmezden gelsek bile bu onun benim arkadaşım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Domuz pirzolasını kopardı. marmelat sürülmüş. Domuz etinden nefret ederdi. Daha önce vejetaryendi ama adam onu et yemeye zorladı çünkü proteine ihtiyacı olduğunu söyledi. Adam gevezelik ederken o çalı fasulyelerini kemirdi. onun günü hakkında. Göz kapaklarının ağırlaşmasını ve sandalyesine çökmesini izledim. Ona gizlice bir göz attım. Kadın gittikçe daha fazla yığılırken o da hayranlıkla izliyordu. Sonunda büyük bir gürültüyle yere yığıldı. Nefesim kesildi. Kendimi tutamadım. Birden ağızımdan kaçiverdi. Ölmüş müydü? Onu öldürdü mü?

Masanın etrafından kadının bedenine doğru yürürken ayakları yerde takırdadı. Ayak parmağıyla omzuna tekme attı. Kadın hareket etmedi. "Petra, ben koşup üstümü değiştirirken senin ayakta durup ona göz kulak olmanı istiyorum." Onun sesi eşit ve sakindi.

Başımı salladım. Konuşamayacak kadar gergindim. Ben başında dikilirken kendine gelirse ne yapardım? Daha da kötüsü, ya o ölmüşse ve ben yemek odasında bir cesetle duruyorsam? Yardım edemezdim. kendim. Eğildim ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. Nefesini yanağımda hissettim. Göğsüne baktım. Hala hareket ediyordu. I rahat bir nefes aldım. Sadece her şeyin bitmesini ve onu gözümün önünden uzaklaştırmasını istiyordum. Bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Çok geçmeden hafta sonları ya da spor salonunda çalıştığı zamanlarda giydiği gibi bir eşofmanla döndü. Çömeldi, onu kucağına aldı ve omzuna astı. Onun ağırlığı altında dengesini sağlamak için mücadele etti.

"Benim için kapıyı açmanı istiyorum," diye homurdandı.

İkisine de dokunmamaya çalışarak etrafında dolaştım. Elimi kapı koluna koyup çevirmek gerçeküstü hissettirdi. Alarmin çalmasını bekledim ama hiçbir ses gelmedi. Kapatmış olmalı.

Dışarı çıkarken, "Kapıyı arkamdan kapat," dedi.

Onlar gittikten sonra kapıyı hızla kapattım. Bir dakika boyunca hareketsiz durdum, az önce gördüklerimi ve yaptıklarımı silmeye çalıştım. Kendimi hareket etmeye zorladım. Masayı topladım ve bulaşıkları yıkadım. Bulaşıkları bitirdim ve sonra hepsini tekrar yıkadım. Ellerimin titremesini engellemek için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Hadi," dedi arkamdan.

Sıçradım. İçeri girdiğini duymamıştım. "Ne? Ha?"

Kekeledim.

Kapıyı işaret etti. "Köpekleri bağladım. İyi olacaksın. Şimdi, acele edin."

Transa geçmiş gibi onu dışarıda, verandada takip ettim. Güneş batıyordu. Birkaç adım yürüdük. Uzun siyah bir Lincoln şehir arabası garaj yolunda rölantide duruyordu. Benim için yolcu kapısını açtı. Deri koltuklara kayarak bindim. Titrediklerini görmesin diye ellerimin üzerine oturdum. Bacaklarımı çaprazladım ve bacaklarımı sabitlemek için ayak bileklerimi birbirine doladım.

Farlar, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen uzun bir araba yolunda ürktücü bir parıltı yayıyordu. Arabanın her iki yanında ağaçlar sıralanmıştı. Arabanın

Garaj yolu çelik bir kapıda son buluyordu. Üstüme uzandı ve vizörümdeki bir düğmeye bastı. Kapı kayarak açıldı ve o da sola, caddeye döndü.

Virajları dönerken mükemmel bir şofördü. Diğer kapalı evlerin yanından geçtik. Uğursuz kapılar, sakinlerini tıpkı bizim gibi saklıyordu. Köşedeki benzin istasyonuna varıncaya kadar aralarından kıvrıla kıvrıla geçtik ve bir sola daha döndü. Bulanıklaşana kadar pencereden tüm ışıklara baktım. Şerit değiştirdi ve

geniş bir otobana girdi. Oraya vardığında radyoyu açarak arabayı klasik müzikle doldurdu.

Saatlerce araba kullandı. Hiç konuşmadı. Bana bakmadı. Ben de ona sinsi bakışlar atıyordum. Yüzünü okuyamadım. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Odaklanmıştı, hareket etmiyordu. Önüne bakıyordu. Dudakları düz bir çizgi halinde büzülmüştü.

Nereye gidiyorduk? Beni nereye götürüyordu? Ne hakkında Tiffany mi? Aynı sorular tekrarlanıp duruyordu. Şehir ışıkları arkamızda kayboldu. Bu sefer döndüğünde engebeli servis yolundan çakıllı bir yola çıktık. Birbiri ardına çakıllı yollara girdik. Nerede olduğumuza dair tüm duygularımı kaybettim. İçinde Başlangıçta, geri dönüş yolunu bulmam gerekirse diye takip ettim ama kaybolmuştum. Sonunda durdu.

Önce o indi, arabamın kapısına doğru yürüdü ve beni dışarı çıkardı. Bir çölün ortasındaydık. Kilometrelerce gördüğüm tek şey birkaç kaktüs silüetinin olduğu düz bir araziydi. Ay, ince bulutlar tarafından gizlenmişti ve güneş batmış olmasına rağmen hava hâlâ sıcaktı. Ellerimi birbirine kenetledim. Kalbim kafamın içinde çarpıyordu. Arka kapıyı açtı ve uzun bir kürek çıkardı, sonra tekrar içeri uzandı ve bir tane daha çıkardı. Birini bana uzattı. Gecenin içinde yürümeye başladı, ben de takılmamaya çalışarak onu takip ettim. Sadece birkaç adım yürüdük. durmadan önce.

"Kaz," dedi yeri göstererek.

Ağlamaya başladım. "Hayır, lütfen. Lütfen, bunu bana yapma. Beni burada bırakabilirsin. Nasıl olsa şehre dönüş yolunu asla bulamayacağım. Kimseye bir şey söylemem. Asla. Lütfen, sen-"

Sözümü kesti, "Kaz."

Kendi mezarımı kazmaya başlarken hıçkırarak ağladım. Her yüklemede daha çok ağladım. Yaptığım onca şeyden sonra böyle biteceğine inanamıyordum. Kimse cesedimi bulamayacaktı. Zaten kimse beni aramazdı ama nedense insanların varlığımdan haberdar olmaması daha da acı vericiydi.

Kazmama yardım etti. Kısa bir süre içinde avuçlarım yandı. zaman. Çok geçmeden kabardılar ama kürek çekmeye devam ettim. Gömleğim terden üzerime yapışmıştı. Alnından ter akıyordu ve bir süre sonra gömleğini çıkardı. Yine de kazdık. Çok yorucuydu.

Zifiri karanlık olmasına rağmen sıcaklık cayır cayır yanıyordu. Farlar tek ışığımızı oluşturunuyordu.

Arabaya gitti ve elinde suyla geri geldi. Bir içki aldı ve bana verdi. Bu sefer açlıkla yutkundum, umarım

Tiffany'ye ne verdiyse bana da onu verdi. Ölmeden önce uykuya dalmak ya da o beni kazdığımız çukura atmadan önce ölmüş olmak istiyordum. Diri diri gömülmekten daha kötü bir şey düşünemiyordum.

Ben çalışmaya devam ederken o dinlenmek için oturdu. Bir şeyler hissetmeyi bekledim ama tek hissettiğim kaslarımın bana bağırmasıydı. Sanki saatlerdir kazıyormuşum gibi hissettim. Molasından sonra bana katıldı ve

çukura atladı. Kürekle çukurdan ve başının üstünden toprak ve kum çıkarmaya başladı. Alnındaki tozu ve teri sildi ve derin olduğundan emin olunca dışarı çıktı.

Yeterince.

Küreğini kenara fırlattı. Ben kendiminkini tutuyordum. O da Arabaya doğru yürürken, arkasını dönüp arabayı çaldığında küreğimle kafasının arkasına nasıl vuracağımı planladım. Onu bayıltacak kadar sert vurduğumdan emin olmalıydım yoksa hemen üzerime atlardı. Bagajı açarken nefesimi tutmaya ve kendimi yapmam gereken şeye hazırlamaya çalıştım. O bir kaptı sırt çantasını taktı.

Tiffany'yi bagajdan çıkardı. İçeride olduğunu bilmiyordum. Orada. Çığlık atıyor ve ağlıyordu ama kolları ve bacakları bağlı olduğu için hareket edemiyordu. Beni gördü. Gözleri akıl almaz bir dehşetle doluydu.

"Sarah! Sarah! Sarah! Sarah! Sarah!"

Yerimden kıpırdamadan durdum.

"Lütfen önce onu öldürmesine izin ver. Lütfen önce onu öldürmesine izin ver" diye yalvardım inanmadığım bir Tanrı'ya.

Onu yere fırlattı. Kız yine çığlık attı.

"Kapa çeneni!" Sırt çantasından koli bandını çıkardı ve ağzına yapıştırıp dişleriyle yırttı. Kızın gözleri kafasından dışarı fırladı. Ağzındaki tıkaçın altından çığlık atmaya devam ediyordu ama çığlıkları susturulmuştu. Yerde sürünüyordu. kaçmak.

Tekrar sırt çantasına uzandı ve bir silah çıkardı. Peşinden koştu ve tenis ayakkabılarıyla sırtına vurarak onu yere yıktı. Kız çırpınıyor, inliyordu. Şimdiye kadar duyduğum en sıkıntılı çığlıklardı.

"Petra, buraya gel," dedi. Silahı tutan eliyle bana işaret etti.

Ağır çekimde onlara doğru yürüdüm. Dehşet içinde ona baktım.

"Onunla ne yapacağımı sanıyordun? Onu eve geri gönderip Anne ve baba mı? Bunun gerçekten böyle olacağını mı düşündün?" Homurdandı, başını arkaya attı ve güldü.

Silahı bana uzattı. Aldım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ellerim o kadar titriyordu ki düşüreceğimden korktum. Ayaklarıyla onu yere mıhlamıştı. Saçlarından tutarak başını kaldırdı ve onu geriye doğru çekti. Diğer eliyle beni işaret etti.

"Vur onu," dedi.

Her şey dondu. Hala. O kadar çok titredim ki ayakta zor duruyordum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Ağladığımı fark etmemiştim.

"Hayır," diye inledim. "Bunu yapamam."

"Benim için her şeyi yapacağını söylemiştin." Sözleri gerginlikle kıvrıldı.

"Lütfen, bana bunu yaptıрма. Ben bir katil değilim. Lütfen. I nasıl ateş edileceğini bilmiyorum. Daha önce elime bile almadım." Ben de Tiffany kadar yüksek sesle hıçkırıyordum. Kendime engel olamıyordum. "Nasıl ateş edileceğini bilmiyorum."

"Buraya gel!"

Onlara doğru adım attım. Silahı tutan elini tuttu ve namlusu başının arkasına gelecek şekilde hareket ettirdi. "Orada hiçbir şey yok. Sadece tetiği çek."

"Yapamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam." Tutarsızca geveledim.

Silahı benden kaptı ve yüzümü ellerime gömerek yere düştüm. Birden silah arkamdaydı.

başını bana doğru bastırdı. Çişim bacaklarımın arasında birikti.

"Aman Tanrım, hayır, lütfen yapma. Lütfen, yapma. Yapacağım. Yapacağım!" Çığlık attım.

"Son şans," dedi.

Boğazımdaki hıçkırıkları yutarak ayağa kalktım ve silahı geri aldım. Nefes almadım. Başını tekrar yukarı çekti. Silahı başının arkasına dayadım, gözlerimi kapattım ve tetiği çektim. Silah sesi gecenin içinde çınladı.

Eve dönerken yol boyunca ağladım. Benimle hiç bu kadar gurur duymadığını ve artık yeni bir insan olduğum için bana yeni bir isim vermek istediğini söyleyip durdu. Petra'yı çölde bırakıyorduk, Tiffany ile birlikte gömülmüştük ve ben artık Sarah'tım. Sarah'yı seçmişti çünkü Prenses demek istedim.

"Biz artık bir aileyiz," dedi.

Sık sık o geceyi düşünürüm. Her şeyi. Tiffany yerine onu vurabilirdim ama beni gerçekten seven tek insanı öldüremezdim. Eğer yapsaydım, şu an Güzel şeylerle çevrili bu güzel malikanede şu anda olduğum gibi yaşamak.

ELLA (ŞİMDİ)

Paige'in ailesi burada. Uçakları dün gece geç geldi. Eve gitmeden önce bizi görmek istiyorlar. Acaba o mu gelecek?

üvey babası ya da gerçek babası da gelmeye karar verirse. Onun hakkında çok konuşurdu. Her zaman onu arayıp aramadığını bilmek isterdi; gittiğini umursuyor muydu yoksa ona karşı o kadar az şey hissediyordu ki bununla uğraşmak istemiyordu.

Geliyorlar çünkü dün olay yerinde insan kalıntıları buldular. John'un evine artık olay yeri diyorlar. Hangi laboratuara gönderirlerse göndersinler sonuçların gelmesi biraz zaman alacak ama ailesi yakın olmak istiyor. Annem anladığını söylüyor ama kemiklere yakın olmak istemesi biraz ürkütücü görünüyor.

Paige'in nerede olduğunu en az onlar kadar ben de bilmek istiyorum. Umarım hayattadır. Eğer kemikler Paige'e aitse, arama sonunda bitebilir. Bazı cevaplar olacak. Ama cevap onun öldüğü anlamına geliyor. Bunun iyi bir sonucu olması mümkün değil. Ya ölecek ya da Hala kayıp.

Onlarla tanışmak istemiyorum. Sarah reddetti ama annem ısrar etti. Onların yerinde olsa kendisinin de aynı şeyi isteyeceğini söylüyor. Bazen keşke kalbi bu kadar büyük olmasaydı diyorum. Elimi tıraşlı kafamda ileri geri gezdiriyorum. Ucube gibi görünsem de verdiği hissi seviyorum.

Randy bir adam ve kadınla birlikte odaya girer. Adam kadının üzerinde yükseliyor ve kolunu kadının beline dolamış. Adam yapmasa kadın düşecekmiş gibi görünüyor. Acının kenarları yüzünü kesiyor. Yol boyunca ağlamış gibi gözleri şişmiş. Beni gördüğünde yaşadığı dehşeti gizleyemiyor.

"Aman Tanrım." Ağzını kapatmak için elini kaldırdı.
Annem önüme geçti. "Kafasını kendisi tıraş etti. Bunu o yapmadı."
Paige'in annesi ona bir aşağı bir yukarı
bakar. "Ben Jocelyn." Annesi onun elini
sıkar. "Ben Melanie," diyor.
"Neden hepimiz oturmuyoruz?" Randy onları içeri aldı.
Herkes herkese bakıyor ama bakmıyormuş gibi davranmaya çalışıyor.
"Sen Paige'in gerçek babası mısın?" Garip sessizliği ben
bozdum. "Ella! Kaba olma," diye annem araya girdi.
Melanie gülümsemeye zorlar. "Hayır, sorun değil. Bu Paige'in üvey
babası, Victor."

Victor merhaba der gibi başını sallıyor. Belinden taşan kırmızı bir flanel
gömlek giymiş ve bir kot pantolonun içine sokmuş. Gözleri
tel çerçeveli gözlüklerin arkasına gizlenmiş. Garip bir gülümsemeyi zorluyor.
Ön iki dişi arasında hafif bir boşluk olan çarpık dişleri ortaya çıkarıyor.
Gülüşünün mükemmel olmamasına sevindim.

"Gerçek babası kayıp olduğunu biliyor mu?" Ben soruyorum.

Melanie bana boş gözlerle, tükenmiş duygu tünelleriyle bakıyor. "Öyle."

"Peki, neden burada değil?" diye
sordum. "Ella. Dur," diye uyarıyor
annem.

Dönüp ona bakıyorum. "Başka ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

Melanie onu başından savar. "Sorun değil. Gerçekten, sorun yok."

Boğazını temizliyor. "Paige gerçek babası hakkında çok konuşur muydu?"

Gerçek babasından daha çok bahsetmiş olsa da "İkisinden de bahsetti,"
diyorum. Victor'un kendini kötü hissetmesini istemiyorum.

Paige'in Victor hakkında söyleyecek hiç kötü bir şeyi yoktu. Ona karşı
gerçekten çok iyiydi ve onu babası olarak görüyordu. Nazik ve sevgi doluydu
ve ikiz kardeşleri doğduktan sonra bile ona asla ikinci planda olduğunu
hissettirmede ama kalbinde gerçek babasının olması gereken yerde bir boşluk
vardı. Ne kadar iyi bir şeye sahip olduğunuzun ya da ne kadar
diğer insanların seni ne kadar sevdiğini. Bu, gerçek babanın seni terk
ettiği ve seni doğuran kişinin umurunda olmadığı gerçeğini değiştirmez.

Hayatında yer alacak kadar seninle ilgili. Siz istemeseniz bile iz bırakır. Paige ve bende de aynı yara vardı. Hepimizde vardı. John'un bizden hoşlanmasının ve bizi bu kadar çekici yapmasının nedeni buydu.

"Kaybolduğunda ona haber verdik ama... ama..." Sesi kesildi.

Victor onun bitiremediğini bitiriyor. "Onu bulup bulmadığımızı bile kontrol etmiyor."

Annemin keskin nefes alışını duyuyorum. Victor uzanıp Melanie'nin elini tutuyor. Onu sıkarken parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izliyorum.

"Bu çok korkunç," diyor annem.

Bunu söyleme şeklini sevmiyorum. Sanki biz bir şekilde farklı ve benim için ortaya çıkan bir babam var. Annemin onunla iletişime geçip kaybolduğumu haber vermesinin bir yolu bile yoktu. O da Ben üç aylıkken tüm ebeveynlik haklarını iptal etmiş ve o zamandan beri ondan hiç haber alamadık. Annem ben kaybolduktan sonra onu bulmaya bile çalışmamış.

"Bize Paige'den bahsedebilir misin?" Melanie her kelimesi çaresizlikle süslenmiş bir şekilde sorar.

"Dedektifler size söylemedi mi?" Ben sordum.

Onlara her ayrıntıyı anlatmadıklarını düşünemiyorum. Eğer annem gibilerse, onları yalnız bırakmadıklarına eminim. Gün içinde kontrol etseler de, annem yeni bir şey olup olmadığını öğrenmek için sürekli olarak içlerinden birine mesaj atıyor.

"Dedektifler Pratt'lere davanın tüm ayrıntılarını anlattılar. Sanırım istedikleri şey Paige hakkında onlara verebileceğiniz herhangi bir kişisel bilgi," diye açıklıyor Randy.

"Evet, evet, demek istediğim buydu. Nasıl biriydi? Bununla nasıl başa çıktık? Yakın mıydınız? Onu gördünüz mü? Siz ikiniz konuşmasına izin veriliyor muydu? Her gün acı çekiyor muydu?" Son sorusunda sesi çatlıyor. "Özür dilerim. Sadece çok fazla sorum var."

"Sorun değil," diyorum. "Paige gerçekten çok tatlı bir kızdı. Çok fazla acı yaşadık. Yalan söylemeyeceğim, bize korkunç şeyler yaptı. Ama, tatlılığını hiç kaybetmedi. Ne olursa olsun. Nazikti ve her zaman işleri benim için kolaylaştırmanın yollarını düşünürdü."

Paige özel bir yeteneğe sahipti. Bize yaptığı her şeyi alıp ayrı bir bölmeye kilitleyebildi. O

Yerine koymak için yatağında yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ama bir kez yerine koyduktan sonra orada bıraktı. Keşke ben de yapabilseydim ama yapamadım. Onu bir kenara koyamadım ve ayrı tutamadım. Her yerime sızmıştı. Dokunulmamış hiçbir şey yoktu.

"Kim olduğunu unutmazdı ve okumaya çok zaman ayırırdı. Daha önce okur muydu bilmiyorum ama bodrumda yapmayı en çok sevdiği şey buydu ve konuşmayı çok severdi."

Melanie bir kahkaha patlatıyor. Bir yandan gülerken bir yandan da ağlıyor. "Evet, benim kızım konuşmayı severdi. Devam edin. Lütfen, devam et. gidiyor."

"Bana senden ve kardeşlerinden bahsetti. Geçen yıl yaşadığınız tüm maceraları ve geceleri uykuya dalmak için kendisini karavanda nasıl hayal ettiğini paylaştı. Yıldızların ne olduğunu hatırladığını söyledi. üstteki küçük pencereden dışarı bakıyordu ve aslında kendini oraya geri koyabiliyordu."

Annem de Melanie gibi her kelimeye asılıyor. Bu, bodrumdan ve gerçekten nasıl bir yer olduğundan, orada gerçekten nasıl olduğumuzdan en çok bahsettiğim an. Çoğu zaman bu konuda konuşmak istemiyorum çünkü çok zor geliyor ama Paige için yapıyorum. Bunu yapmamı isterdi ve ailesini ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

"Çok oyun oynardık. Scrabble'in hükümdarıydı. Şampiyon. Sanırım okuduğu onca kitap sayesinde kelime hazinesi çok gelişmişti. Ben ona nasıl maça oynanacağını öğrettim, o da bana nasıl köşede papaz oynanacağını öğretti. Yemek yiyemeyecek kadar depresif olduğumda bana kaşıkla çorba verirdi. Orada fazla bir şeyimiz yoktu ama Sahip olduğumuz her şeyi, son krakeri bile olsa paylaştı." Şimdi ikisi de ağlıyor.

"Dışarıda tanışmış olsaydık arkadaş olurduk. O iyi bir insandı."

Melanie ayağa kalktı ve kendini yatağıma attı. Bana sarıldı. sıkıca, titreyerek ve hıçkırarak. Sarıldığı ben değilim. Bunu biliyorum. Paige'in bende bıraktığı parçalarına sarılıyor. Victor onu nazikçe benden uzaklaştıran kadar bana sarılmasına izin verdim.

Melanie, "Bize zaman ayırdığınız ve hikayelerinizi paylaştığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır," diyor.

"Rica ederim." Söylenesi garip ama bir şey söylemeliyim.

Annesi ve babası, muhtemelen dava hakkında konuşmak üzere, ben olmadan özel bir görüşme yapmak için dışarı çıkıyorlar. Kapıyı arkalarından kapatırlarken tek düşünebildiğim, kızının ölümüne neden olan kişi bensem bana nasıl teşekkür etmeyeceği.

SARAH

(O

ZAMAN)

Bebeklerden ve kendi ailesini kurmaktan bahsetmeye başladı. Konuyu her açtığı anda kalbim küt küt atıyor. Çok uzun zaman oldu. Seks yaptığımızdan beri. Yıllardır. Tiffany'den sonra bir süre bana yeniden ilgi duymaya başladı. Onun için neler yapabileceğimi öğrenince bana doyamadı ama bu sadece bir an meselesiydi.

Ta ki en çok sevdiği şeye, masum ve bakire kızlara dönene kadar.

Onu hiç aile tipi olarak hayal etmemiştim. Kendi çocuklarından hiç bahsetmedi bile. Her zaman çocuklardan nefret ettiğini söylerdi. Çünkü etrafı onlarla çevrili olarak büyüdü. Etrafta koşuşturan küçük bir çocuğumuz olduğunda evi nasıl temiz tutacağımı hayal bile edemiyorum ama bir yolunu bulacağım. Belki bebeği dışarı çıkarmama bile izin verir. Çocuğumuzun gerçek dünyaya gitmesi gerekecek çünkü onu burada da kilitli tutmasına imkan yok. Bir çocuğa bunu yapmak çok zalimce. Çocuk.

Belki de beni dünyaya getirebilmek için yetişkin olmamı bekliyordu. Çok uzun sürmeyecek. On sekiz. Birçok yaşlı erkek her zaman daha genç kızlara gider ve ben kesinlikle yirmi yaşında gibi görünebilirim, özellikle de saçımı yaparsam ve Makyaj. Yeni bir gardırop almama bile izin verebilir. Karısının gerçek dünyada eşofman ve tişörtle dolaşmasına izin vereceğini düşünemiyorum. Gömlekler. Renkli bir şeyler giymeyeli çok uzun zaman oldu. Bazen gömleklerimi renklendirmek için boya istemeyi düşünüyorum, ama o asla izin vermedi.

Çocuk odası için hangi odayı kullanacağımı hayal etmeye başladım. Bir süre bebeği yanımda tutmak isteyeceğim. Yatağın yanına koyabileceğin şu küçük şirin beşiklerden alabilirim. *Bir süredir A*

TLC'deki *Bebek Hikayesi*'ni izliyorum. Bebekler hakkında her türlü şeyi öğreniyorum. Kesinlikle emzireceğim ve sadece organik yiyecekler hazırlayacağız.

Tamamen bana ait olan, sevebileceğim birine sahip olacağım ve sabırsızlanıyorum.

ELLA

(O

ZAMAN)

Sert davranmasından nefret ediyorum. Acıttığı için değil. yapar. Acıya alıştım. Çünkü canımı ne kadar çok yakarsa, sonrasında bana o kadar sıkı sarılıyor, o kadar tatlı oluyor ve o kadar uzun konuşmak istiyor. Bu gece özellikle çok sertti ve beni bir saatten fazla koluna sardı. O durmadan konuşurken kıpırdamadan durmak çok zor. Babalar hakkında gevezelik ediyor. Kendi babasından değil ama baba olmaktan.

"Sanırım buna hazırım. Baba olmaya. İlk kez bir bebeği dünyaya getirecek değilim ama bu kez onu doğurmak istiyorum. Daha önce hazır değildim ve baba olmak için gerçekten hazır olmalısınız yoksa çocuğa haksızlık etmiş olursunuz. Ama ben hazırım. Sanırım harika bir baba olacağım..."

Devam ediyor ama ben sadece yarım yamalak dinliyorum. O saçma sapan teğet geçerken dikkatimi veriyormuş gibi yapmakta ustalaştım. Dün gece, nasıl iyi bir başkan olacağından bahsetti.

"Ayrıca, zamanlama hiçbir zaman doğru olmadı ve kendimi birlikte bir hayat kurarken görebileceğim birini bulamadım. Şimdiye kadar. Sana kadar, Ella. Seninle bir hayat kurmak istiyorum."

Gerçeğe geri döndüm.

"Bu konuda ne düşünüyorsun, tatlım?" Başımın tepesini usulca öpüyor.

Kusmak istiyorum. Aklım başımdan gidiyor. İçim kan ağlıyor. Ciddi olamaz. Hiç mantıklı konuşmuyor. O zaten bir baba. Sarah'ı var. Bu sadece onun çılgın fikirlerinden biri.

Ama ertesi gece ya da ondan sonraki gece bırakmıyor. O Beni hamile bırakmak istediğine ve harika bir çocuk olacağımıza ikna oldu. Aile. Sadece üçümüz. Beni onunla birlikte üst kata taşımayı ima ediyor.

Sarah'nın bebek doğduğunda ona bakmama yardım edebileceği bir yer. Beni hamile bırakmasını neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum ama her zaman bir olasılık olmasına rağmen bu düşünce aklımdan hiç geçmedi.

Ertesi gece benimle işi bittikten sonra, bacaklarımı duvara dayayıp yatmamı istiyor. Bunun spermlere yardımcı olduğunu söyledi. yumurtalarım ulaşmak için. Bacaklarım sertleşip ağrımaya başladıktan sonra bile onları indirmeme izin vermiyor. Beklerken yanağımı okşuyor ve saçlarımla oynuyor. Sonunda aşağı inmeme izin verildiğinde yatağıma yığılıyorum. Ağlamak istiyorum ama hiçbir şey kalmadı. Gözyaşlarım tükendi.

ELLA (ŞİMDİ)

Paige'in ailesi gittikten sonra annem, "Sonunda onlarla yüz yüze tanışmak güzeldi," diyor. Son birkaç gün içinde telefonda çok konuşmuşlardı. "Kızınızla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. dokuz aydır kayıp. Sen sadece dört aydır yoktun ve ben öleceğimi sandım."

Her gün işkence görmek gibi olduğunu söylüyor. Beni aramak için yaptığı her şeyi anlattı zaten. Koşudan sonra eve gelmediğimde bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamış. Rutinlerimden sapmış biri değildim. Her zaman

akşam koşusu, eve geldim ve duş aldım, sonra yatmadan önce yaklaşık bir saat onunla televizyon izledim. Saat 10:30'da yatağa giriyordum ve 11:00'de ışıklar sönüyordu. Eğer yedi saat uyumazsam, ertesi gün okulda zombi gibi olurdum.

Hemen polisi aramış, ama polis onu başından savmış. Birincisi. Muhtemelen bir arkadaşşıma rastladığımı ya da o gece yapmam gereken başka bir şeyi ona söylemeyi unuttuğumu söylediler.

"Gençler her zaman sorumluluk sahibi değildir," demişlerdi. "Siz benim kızımı tanıımıyorsunuz," diye cevap verdi.

Beni aramaları için onları zorlamadığı için hâlâ suçluluk duyuyordu. Hemen. Neredeyse gece yarısına kadar hala eve gelmemiştim ki onu dinlemeye başladılar. O zaman bile ciddiye almadılar ya da başıma kötü bir şey gelmiş olabileceğini düşünmediler. Erkek arkadaşım olup olmadığına, uyuşturucu kullanıp kullanmadığıma ya da onun bilmediği gizli bir gençlik yaşam tarzım olup olmadığına odaklandılar. Ertesi gün tüm arkadaşlarımla konuştular ve öğretmenlerimle görüştüler. Hatta Araştırmalarında gizli bir erkek arkadaş ya da gizli bir bağımlılık bulamasalar da, birinin beni kaçırdığına ikna olmamışlardı.

"Genç kızlar her zaman kaybolur," dediler ona. "Çoğu zaman eve kendi başlarına dönerler."

Polisin umursamaz tavrı karşısında dehşete kapıldı ve kızının kaybolduğunu medyaya bildirme görevini üstlendi. Polisin aksine, medya hikayeyi hemen ele aldı ve bu da kayboluşumu spot ışıklarının altına itti. Onu kabul eden her TV kanalına çıktı, benim için bir Facebook ve Instagram hesabı oluşturdu ve kilisemiz aracılığıyla benim için bir ödül fonu oluşturmak için para topladı.

Yetkililer artık onu görmezden gelemiyordu. Arama ekiplerinin organize edilmesine yardımcı oldular ve kapı kapı dolaştılar. Onlar insan zincirleri oluşturdular ve küçük kasabamızda bulabildikleri her alanı kapladılar, dağların eteklerine kadar uzandılar ve sık ormanlar. Bana dört millik döngüyü yüzlerce kez nasıl yürüdüğünü, hatta farklı bir bakış açısı elde etmek için bazı noktalarda süründüğünü, sahip olabileceği herhangi bir işaret veya ipucunu nasıl incelediğini anlattı özledim.

Asla işe geri dönmedi. Hâlâ da dönmedi. Beni aramak tam zamanlı bir işti. Binlerce el ilanı bastırdı ve bunlarla işyerlerini ve direkleri sıvadı. El ilanları neon sarısıydı ve üzerinde büyük, kalın harflerle "kayıp" yazıyordu. Kayıp hayvan ilanları arasından sıyrılmalarını istiyordu. Kalabalık kavşaklarda durup, geçmekte olan insanlara bunları dağıttı. Bir tanesinde Hatta farklı köşelerde, üzerinde adımın ve resmimin bulunduğu kocaman bir tabela ve herhangi bir bilgiye sahip olmaları halinde aramaları için bir numara ile durdu.

Hiç gerçek bir ipucu olmamıştı. Dünyanın her yerinden insanlar beni gördüklerini söyleyerek sürekli ihbarda bulunuyorlardı ama hiçbir şey yoktu. hiç önemli değildi. Sanki buhar olup uçmuştum. Her ebeveynin en kötü kabusuydu.

Ama kabusu artık sona erdi. Paige'in ailesi gittiğinden beri bunu söyleyip duruyor. Onlar için ne kadar üzülsede, bulunduğum için duyduğu minnettarlığı onların sakladığından daha iyi saklayamıyor. Kıskançlık. Bana her türlü soruyu sordular. En önemli soru dışında akıllarına gelen her soruyu. Neden ben çıktım da Paige çıkmadı?

SARAH

(ŞİMDİ)

Blake ve Phil benimle her konuştuklarında, onlara kaç kere bunun benim adım olmadığını söylesem de bana Petra diyorlar. Sanki bunu yüzüme vurmaya çalışıyorlar. Ses tonlarını ya da bana bakışlarını sevmiyorum.

Bugün, üst katta yaşamaya ne zaman başladığımı bilmek istiyorlar. Nefret ediyorum.

Ella'nın onlara zaten çok şey anlattığını. Bilmek zorunda olmadıkları şeyler. Çenesini kapalı tutması gerekiyor. Artık güvende olduğunu ve istediği her şeyi söyleyebileceğini sanıyor ama hiçbir fikri yok.

"Ella bebeği kaybetmeden önce miydi, sonra mı?" Blake soruyor.

Bebekten bahsedince midem bulanıyor. Ona bunu daha önce de yaşadığımızı söyleme zahmetine girmiyorum. Onlar sormak ister aynı soruyu defalarca soruyorlar. Kendilerini zeki sanıyorlar, sanki yeterince sorarlarsa ve farklı şekillerde sorarlarsa beni tuzağa düşürecekler ve onlara her şeyi anlatmamı sağlayacaklar.

"Önceden," diyorum. "Hamile kaldığında üst kattaydı." "Üst katta yaşamaya başladığında ne hissettin?"

Nasıl hissettiğimi sanıyorlardı? Çok kızmıştım. Yıllarca onun için köle gibi çalıştım ve sonra o ortaya çıktı, birkaç gün bodrumda kaldı. ve birden üst katta yaşamaya mı başladı? Bu adil değildi ama öfkemi göstermemeye dikkat ediyorum.

Omuz silktim. "Umurumda değildi."

"Gerçekten mi?" Phil kaşlarını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırır. "O değil miydi seni oraya mı taşıdı? Oraya bu kadar çabuk taşındığı için en azından biraz kızgın hissetmiş olmalısınız."

"Hayır. İyiydi." Sesimi düz olmaya zorluyorum.

Phil Blake'e bakıyor. Bugün sessiz olan o. Beni inceliyor, vücut dilimi okumaya çalışıyor ve göz hareketlerimde ipuçları arıyor.

"Hamile olduğunu ne zaman anladınız?" Phil soruyor. "Testi yaptıktan sonra."

"Sana gösterdi mi?"

Başımı sallıyorum. John bana gösterdi. Elinde sallayarak banyodan koşarak çıktı.

"Başardık, Sarah! Başardık. Hamileyiz." Ben şaşkınlıkla bakarken o küçük bir çocuk gibi mutfakta zıplıyordu. Daha önce hiç Gardını indirdiğini ve kesinlikle sersemlemiş gibi davrandığını hiç görmemiştim. Ona ne yapmıştı?

Banyodan çıktığında gülümsemiyordu. Onun Yüzü dümdüzdü. Gözleri donuk ve duygusuzdu. Sanki orada değilmiş gibi evin içinde sürüklenirken her gün takındığı ifadenin aynısıydı. Ona tahammül edemiyordum. Onda ne buluyordu?

"Bu harika," dedim gülümser gibi yaparak, onun adına mutlu olmuş gibi davranarak.

"Bence onu yatak istirahatine almak iyi bir fikir. Hamile. Bu bebeğe bir şey olmadığından emin olmak istiyorum. Ben yokken ona senin bakman gerekecek. Bunu benim için yapabilir misin?" diye sordu.

Gözlerimi kapatıyorum, anıları geri gelmeye zorluyorum. Blake'in gözleri üzerimde. Bakışları hiç kesilmiyor.

"Hamile olduğunu öğrendiğinizde ne hissettiniz?" Phil soruyor.

"Tiksindim." Gerçek bu ve günler geçtikçe ondan daha fazla tiksindim.

"Kıskandın mı?"

Gözlerimi kısıyorum. Bunu bana sormaya nasıl cüret eder? Onu nasıl kıskanabilirim? Onu asla kıskanmayacağım. Kendini bir şey sanabilir. Özel. Onun seçtiği kişiydi ama ben onun için ondan daha önemliydim. Onunla birlikte olması önemli değildi. Bebeğim.

"Hiç de bile. Onu neden kıskanayım ki? Şişmanlayacak ve çirkinleşecekti."

Bu yüzden bebeği taşıması için benim yerime onu seçmişti. Vücuduma zarar vermek istemedi. Güzel kalmamı istiyordu. Çirkin çatlaklarım ya da sarkık kalçalarım olamazdı. Bebekten sonra vücudu sonsuza dek değışecekti. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın ya da ne kadar rol yaparsanız yapın vücudunuzu asla geri alamayacağınızı herkes bilir. Neden onu seçtiğini anlamamıştım.

Ella'yı hamile bırakacağını açıkladı, ama bunun güzel kalmamı istediği için olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Bebeği kendi bebeğimizmiş gibi büyütebilirdik. Taşısaydı da fark etmezdi. Pek çok kadın başka insanlarla birlikte oldu. bebeklerini taşımak. O sadece bizim taşıyıcı annemizdi ve bebek doğduktan sonra ondan kurtulacaktık. Ama sonra o gitti ve Her şeyi.

Şimdi buradayız ve her gün John'u bulmaya eskisinden daha yakın olmayan bu aptal dedektiflerle konuşmak zorundayım. Daha önce. Bugün geldiklerinde Enrique'nin sonunda onlarla konuşmayı kabul ettiğini söylediler. Blake onu iki kez görmeye gitmiş ama onlarla konuşmayı reddetti. Şimdi hapishanede ona ekstra ayrıcalıklar sağlayabildikleri sürece konuşacağını söylüyor. Belki orada geçirmesi gereken yıl sayısını bile azaltabilirler. Tam bir ezik. Kafalarını yalanlarla dolduracak ve ona inanacakları için daha da aptal olacaklar.

Bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum. Onu çok özlüyorum. Sadece Günleri atlatmamı sağlayan şey, onun da beni ne kadar özlediğini bilmek. Bazen geceleri beni düşündüğünü hissedebiliyorum. Aramızdaki bağ bu kadar güçlü ve ne yaparlarsa yapsınlar ya da beni ne kadar kırmaya çalışırlarsa çalışsınlar fark etmez çünkü ben kırılmazım.

ELLA

(O

ZAMAN)

Beni hamile bırakmaya kafayı takmış durumda. Onun evcil bilim projesi haline geldim. Her sabah bana avuç dolusu vitamin aldırıyor. Bebek için iyi olması gereken şeyler. Folik asit denen bir şey. Onları dilimin altında sakladığımı ve daha sonra tuvalete tükürdüğümü bilmiyor. Bunun olmasını engellemek için elimden geleni yapacağım.

Beni üst katta yatırdı. Koridorun sonundaki misafir yatak odalarından birindeyim ama nasıl bir misafiri odasına asma kilitle kilitliyorsunuz bilmiyorum. Tuvalete gitmek ya da günlük egzersizlerimi yapmak dışında yataktan çıkmama izin verilmiyor. Sarah'ya benimle birlikte doğum öncesi yoga yaptırıyor.

ve bana rahim ağzımın açılmasıyla ilgili CD'ler dinletiyor. Onlar sırasında bağlılık yemini ediyorum. Ezbere bildiğim tek şey bu. Bildiğim diğer her şey aklımdan çıkmış gibi görünüyor. Bir zamanlar İncil'den ayetler okurdum ama o günler geride kaldı. Ben de özel bir diyet uyguluyorum. Tamamen organik ve protein dolu.

"Her öğünde daha fazla protein almanız önemli" diyor.

Yemekten sonra tuvalete gitmeme izin verildiğinde hepsini kusuyorum. En kötüsü de artık akşam yemeğinde şarap içemeyecek olmam. Kemiklerime iyi gelmesi gerektiği için süte mahkumum ve şarabımı özlüyorum. O içerken bardağına özlemle bakıyorum. Bazen odama gizlice bir şişe sokmayı düşünüyorum.

Bana olan ilgisi arttı. Seks sayısını arttırarak beni hamile bırakma ihtimalini yükseltiyor.

her gün benimle. Bundan nefret ediyorum. Şarabım olmadan,yalıtım balonumu kaybettim. Hamile kalmamaya odaklanıyorum. Rahim ağzımın kapandığını hayal ediyorum.

yukarı. İçime tohumunu her ektiğinde, onu reddetmeye odaklanıyorum, Zihnimin bunu gerçeğe dnüştüreceğ kadar güçlü olmasını umuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve zehrinin bedenimi terk ettiğini hayal ediyorum.

Her sabah hamilelik testi yapıyorum. Her negatif çıktığında yüzü üzüntüden buruşuyor. Ta ki bugüne kadar.

Bugün pozitif çıktı. Ama bu şeyi almayacağım. içimde büyüyor. Reddediyorum. Onun şeytan çocuğunu dünyaya getirmeyeceğim. Artık bir amacım var. Yaşamak için bir nedenim ve tüm nedenlerimin yok olduğunu sanıyordum. Bu şeyi öldürmenin bir yolunu bulmalıyım.

ELLA (ŞİMDİ)

Altı gün oldu. Altı gün ve kendimi eskisinden daha özgür hissetmiyorum. Bu hastane odasında kilitli kaldım. D n gidebileceğimizi söylediler ama sonra uçağın olmadığı gibi bir bahane buldular. Hazır. Evimize normal bir uçakla gidemiyoruz çünkü halkın bizi görmesini istemiyorlar. Medyanın nerede olduğumuzu bilmesini istemiyorlar. Bakacakları yer. Hâlâ bizi arıyor olma ihtimaline karşı John'dan bir adım önde olmak istediklerini söylüyorlar ama bu da pek mantıklı değil çünkü o zaten nerede yaşadığımı biliyor.

Bizim hakkımızdaki her şeyi nasıl bildiğini çözdüler. Paige'in ve benim Facebook ve Instagram hesaplarımızı taradılar. İnsanların profillerine bakan havalı teknisyenleri var ve ikimizin de Facebook'ta arkadaş olduğu bir adam buldular.

Instagram'da bizi takip etti. Aynı ismi kullanmıyordu ama IP adresi üzerinden bize bağlandı. Yabancılar beni her zaman Instagram'da takip eder, tıpkı diğer herkes gibi.

Hatta ona ilgi bile gösterdim. Facebook'ta Instagram'a göre çok daha seçiciyimdir, bu yüzden zararsız ya da

Tanıdığım biri, yoksa onunla arkadaş olmazdım.

Hesaplarımda Marcus adında on altı yaşında bir çocuk gibi davranıyordu. Benimkinden iki şehir ötedeki özel lise Westbrook'a gittiğini söyledi. Bir atletizm yıldızı gibi davranıyordu ve bunu kanıtlayacak fotoğrafları vardı. Muhtemelen sevimli olduğunu düşündüm ve benzer ilgi alanlarımız vardı, bu yüzden isteğini kabul ettim, ancak bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Onunla başka bir temasım olmadı.

Paige ile bağlantı kurduğunda on dört yaşında bir çocuk gibi davranmış. Paige'in tuttuğu blogu takip ediyormuş gibi yaptı.

yurtdışına seyahat ettiklerini ve misyonerlik çalışmalarıyla ilgilendiklerini söyledi. Ailesinin de misyoner olduğunu söyledi. Hatta birkaç kez birbirlerine özel mesaj atmışlardı.

Bakire olduğumuzu da bu şekilde öğrendi. Bakire kalmaya yemin etmek büyük bir olaydır ve bağlılık törenlerimizden sonra klasik Hristiyan sözü olan "Gerçek Aşk Bekler"i işaret eden durum güncellemesiyle birlikte saflık yüzüklerimizin fotoğraflarını paylaşmıştık. Ben Beni kaçırdığında benimkini takıyordu ama beni kaçırdıktan kısa bir süre sonra onu klozete attım. Paige de onunkini çıkardı, ama o hala komodinin çekmecesinde saklıyordu.

En iğrenç kısmı ise, biz kaybolduktan sonra ailemizin bizim için oluşturduğu Facebook sayfalarına girmiş olmasıydı. Hatta onlara ulaşmış ve taziyelerini iletmışti. Her türlü haberden haberdar olmak için abone olmuş. güncellemeler. FBI sayfaları izlemesine rağmen, onunla ilgili göze çarpan hiçbir şey olmamıştı. Her şey kontrol edilmişti.

Blake bana rutinlerimizi büyük olasılıkla paylaştığımız durum güncellemelerinden ve yaptığımız check-in'lerden öğrendiğini söyledi. Nike Running'de yaptığım ve sayfamda otomatik olarak yayınlanan koşularımın onu doğrudan bana yönlendiren bir harita olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Onun olduğunu düşündükleri diğer iki kayıp kızın izini sürdüler. bir ilişkim vardı. Birinin adı Rachel'dı ve onu hiç görmemiş olsam da Paige'in eve ilk geldiğinde orada olduğunu söylediği kişiye benziyordu. Diğerini tanıyamadım.

Bunların hiçbirini beni daha iyi hissettirmiyor. Tek yaptığı zaten bildiğim şeyi doğrulamak oldu. Bunların hepsi benim hatam.

SARAH

(ŞİMDİ)

Blake ve Phil birlikte içeri girerler. İkisinin de yüzünde ciddi ifadeler vardı. İkisinin de gülümsediğini hiç görmedim. Memur Malone az önce gitti ve bugün de dönmeyecek. Onlarla yalnız buluşmaktan nefret ediyorum. Memur Malone, ihtiyacım olduğunda onları geri çekirme konusunda iyidir. "Sizinle toplantıdan sonra öğrendiklerimiz hakkında konuşmak istiyoruz.

babanla." Blake hiç vakit kaybetmeden söze başlar. "Bize davada yardımcı olacak bazı değerli bilgiler sağladı. Bizimle birlikte çalışacağını ve hikayesini doğrulamaya yardımcı olacağını umuyoruz."

"Bunların bazılarını duymak ve gündeme getirmek sizin için zor olabilir acı verici duygular. Eğer bunalmış hissetmeye başlarsanız, bize haber verin, Randy'yi çağırırım," diye araya giriyor Phil.

Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor. Randy'i sadece ciddi şeyler için getiriyorlar.

"Baban bize dört yıl önce bu adamla tanıştığını söyledi." Blake bana bir fotoğraf uzattı.

Fotoğraflara bakmaktan çok yoruldum. Dün beni farklı kızların Facebook sayfalarına bakmaya zorladılar.

herhangi biri. Onlara her zaman yaptığım gibi hayır dedim. İç çektim ve ondan aldım. Yere bakıyorum ve John'un yüzü bana bakıyor. Saçları daha uzun ve daha genç görünüyor ama kristal gözlerinden ve mükemmel bir gülümseme. Şokumu gizleyemedim.

Blake resmi işaret ediyor. "Bu siz kızların John dediği adam.

Baban olduğunu iddia etmeye çalıştığın kişi

Olmadığına dair bilimsel kanıtlar var. Bu arada, Enrique Manuel senin baban. Babalık testi bunu doğruladı." Duraksıyor.

Başımı çılgınca sallıyorum.

Soğukkanlılığımlı kazanmamı beklemeden devam ediyor. "Onun adı John Smith değil. Derek Hunt. Bu resmi babanızla tanıştığında çalıştığı eski bir emlak şirketinden aldık. Babanızla Waseca alışveriş merkezinin dışında dilencilik yaparken arkadaş olmuş. Neden durduğunu biliyor musunuz? Neden ona böyle ani bir ilgi gösterdi? Derek, babanızın Diğer insanları gerçekten umursayan bir adam, o zaman neden umursasın ki?" Bir cevap beklemiyor. "Durdu çünkü kızıyla birlikte dilencilik yapıyordu. Sen-kızı."

"O zamanlar on iki yaşında olduğunu söylüyor, doğru mu?" Phil soruyor. Onlara ters ters bakıyorum. Onları incitmek istiyorum.

"Bu doğru mu?" diye tekrarlar.

"Beni rahat bırak." Battaniyemi kavrayıp tırnaklarımı battaniyeye geçiriyorum. "Baban Derek'in zengin olduğunu söylüyor. Mercedes Benz kullanıyormuş.

ve birkaç günde bir gelip ona yüz dolar vermeye başladı.

Her seferinde bir dolar. Bir dilenciye vermek için çok fazla para. Eminim hepsini uyuşturucuya harcamıştır, ha? Baban sana ne yaptı?

"Uyuşturucu içerken mi?" Blake tepkimi inceliyor.

"ık dışarı!" Parmağımı kapıya doğru salladım. "Artık seninle konuşmak istemiyorum."

Hareket etmiyorlar. Blake ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor.

"Bir gün geldi ve babana bir teklifte bulundu. O

seni satın alıp elinden çıkarmak istedi. Babanın tek yapması gereken fiyatı söylemekti. Senin için ne kadar ödediğini hiç söyledi mi?"

"Kapa eneni!" Daha fazla duymak istemiyorum. Anlamıyorlar. "İki bin dolar. Baban seni Derek Hunt'a iki bin dolar." Başını sallıyor, iğrenmiş görünüyor. "İşin üzücü yanı, Derek'in ona istediği her şeyi ödeyeceğine bahse girerim, ama baban bunu fark edemeyecek kadar uçmuştu."

Phil içeri girdi ve elime uzanmaya çalıştı. Elini geri çektim ve arkamdaki hastane duvarına doğru kayıyor. Kendimi top gibi kıvırıyorum. Kapana kısıldım. Onlardan kaçamıyorum. Oda gittikçe küölüyor.

Blake acımasızdır. Vazgemez. O bitti demedikçe konuşma bitmez.

"Tüm bu hikayenin en üzücü kısmı ne biliyor musunuz? Baban, seni doğuran adam

tüm anlaşma için sadece bir şart koşmuştun. Ne olduğunu hatırlıyor musun? Size neden soru sorduğumu bile bilmiyorum. Cevap vermiyorsun ve verdiğinde de kesinlikle

Gerçek. Babanın tek şartı Derek'in seni asla geri getirmemesiydi."

"Geri dönmek istemedim!" Daha fazla tutamayarak patladım. "O adamdan nefret ediyordum - benim zavallı, değersiz baba bahanem. Bana ne yaptığını biliyor musun? Sen biliyor musun?" Yuvarlak yanık izleriyle kaplı kollarımı uzattım. "İşte bunlar, sırf canı istediği için kollarımda söndürdüğü sigaralar." Üzerimdeki örtüleri çırpıyorum, önlüğümü yukarı çekiyorum ve bacaklarımı kaplayan sivri yara izlerini ortaya çıkarıyorum. "Ya bunlar? Bunlar sütümü döktüğümde beni dövdüğü kemerin izleri. İçecek sütüm olduğu için bile şanslıydım. John'un beni aç bıraktığını mı düşünüyorsun?" Başımı arkaya attım, tanımadığım bir kahkaha atarak çığlık atıyor. "Haftalarca yemek yememeyi dene. Hiçbir şey. O kadar açsın ki dışarı çıkıp toprak yiyorsun. Sırf midene bir şeyler girsin diye. John beni umursayan tek kişiydi. Asla!" Blake sanki alkışlama isteğini bastırıyormuş gibi ellerini önünde birleştiriyor. "İşte bu kadar. Sonunda bir yere varıyoruz."

ELLA

(O

ZAMAN)

O yokken gün içinde karnımı yumruklamaya başladım. Bu konuda dikkatli olmak zorundayım. Sarah'nın görmesine izin veremem ve bunu kameralardan uzakta yapmalıyım. Yorganın altına yan yatıyorum, yastıklarla dolgunlaştırıyorum ki karnıma yumruk attığımda Sarah görmesin. Morluk bırakacak kadar sert yapamam. Onları hemen fark edecek ve nereden geldiklerini merak edecek. Ben yapmam. İçimdeki bu şeyi öldürecek kadar sert vurduğumu düşünüyorum.

Geçen haftayı ondan kurtulmanın yollarını planlayarak geçirdim. Ben de Her şeyi düşündüm - düşme numarası yapmak, komodine çarpmak, yatağın direğini karnıma saplamak - ama hiçbirisi uygulanabilir değildi Çünkü ne yaptığımı çok iyi biliyordu ve muhtemelen bunun için beni öldürecekti. Ama dün nihayet mükemmel bir plan buldum. Bu bir risk. ama denemek zorundayım. Denemezsem kendimi asla affetmeyeceğim.

Televizyon açık, bu da onun işte olduğu anlamına geliyor. O isteyken yaparsam yakalanmama şansım daha yüksek. Korkumu yutuyorum. Cesaretimi kaybetmeden önce yataktan kayarak çıkıyorum ve dolaba doğru yürüyorum, yüz ifademi boş tutmaya dikkat ediyorum çünkü Bu odadaki kameraların hangi açıda olduğunu biliyorum. Dolabın kapağını açtım. Üç beyaz bornoz asılı ve bir yığın boş kuru elbise var. Dolabın kenarındaki askıları temizlemek için. Telli olanlardan. Kalbim küt küt atıyor. Bu bir işaret. Öyle olmalı. Dolabın içine bir adım atıyorum, içerideysem beni göremeyeceğini umuyorum. Çabucak bir tane alıp bornozumun içine tikiştiriyorum. Sonra tekrar dolaptan çıktım.

"Ugh," diyorum yüksek sesle. "Bornoz giymekten çok sıkıldım. Keşke giyebileceğim başka bir şey olsaydı." Dolapta başka kıyafetler aradığımı düşünmesini istiyorum. Yatağıma geri dönüyorum.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum ama kalbim küt küt atıyor. O kadar heyecanlıyım ki kıpırdamadan durmak zor.

Sonraki iki saat çok uzun sürdü ama yeterli zaman geçene kadar beklemek zorundaydım. Bu konuda hiçbir şey şüpheli görünemez. Hiçbir şey. Klozet gezim banyo gezimle bağlantılı olamaz. Sarah'yı çağırmadan önce emin olmak için bir saat daha bekliyorum.

Komodininin üzerinde 1940'lardan kalma bir zil var. çal. Gelmesi biraz zaman alıyor. John buradayken asla yavaş cevap vermez. John onu çağırdığında hemen gelir. Kapının kilidini açmaz.

"Ne?" diye soruyor kapının diğer tarafından. "Tuvalete gitmem gerek."

Derin bir iç geçiriyor. "Survivor'ın tam ortasıydım. Oy vermek üzereler."

"Lütfen mi? Bekleyebileceğimi sanmıyorum. Gerçekten gitmem gerek."

Kilidi kurcaladığını duyuyorum ve sonra kapıyı iterek açıyor. "Tamam, acele et. En son kimden kurtulduklarını görmek istiyorum. Gece."

Banyo kapısını kilitlemiyor. Hiç kilitlemezler. Ama kapalı. Programını izlemek için oturma odasına geri dönerken ayak seslerini duyuyorum. Bomozum bırakıyorum. Kalbim güm güm atıyor. Kan damarlarımda dolaşıyor. Duyularım yüksek alarmda. Çılgınca askının üst kısmını çözün. Teli düz bir çizgi halinde çekiyorum. alttaki halkayı tuttuğumdan emin oluyorum, böylece tutunacak bir şeyim oluyor.

Bir havlu alıp ağızıma tikiyorum, böylece ısırarak bir şeyim oluyor. Bacaklarımı ayırarak ayağa kalkıyorum ve çömelme pozisyonu. Teli içime iterken derin bir nefes alıyorum. Havluya karşı dişlerimi sıkıyorum. Ter yüzümden aşağı dökülüyor.

Ya şimdi ya da asla.

Vuruyorum. Keskin bir acı merkezimden fırlayıp tüm vücuduma yayılıyor. Nefes nefese kaldım. Tekrar dürtüyorum, içimde hareket ettiriyorum.

Kafamın içinde parlak ışıklar yanıyor. Dönüyor ve dönüyor. İçim kazınıyor. Neredeyse düşüyordum. Diğer elimle kendimi lavaboya sabitliyorum. O kadar acı çekiyorum ki bayılacağımdan korkuyorum. Bayılamam.

Bir kez daha. Emin olmak için bir kez daha.

Kendimi tekrar bıçakladım. Acıdan midem boğazıma kadar geliyor. Eğıldim ve tuvalete doğru fırladım. Ayağı kalkmaya çalışıyorum. Düz duramıyorum. Merkezimdaki acı beni kamburlaştırıyor. Gözlerimin önünde beyaz noktalar dans ediyor. Hızlı hareket etmek zorundayım. Fazla zamanım yok.

Beynimin kontrolü ele almasına izin veriyorum ve onu vücudumdaki acıya bağlayan fişi çekiyorum. Tuvaletin arkasındaki kapağı kaldırıyorum. Askıyı sıkıştırıyorum bobinlerin arkasına. Güvenli olacak tek yer orası. Sonra sifonu çekip ellerimi yıkıyorum.

"Sarah, işim bitti," diye sesleniyorum, sesimi dengede tutmaya zorlayarak.

O kadar acıyor ki nefes alamıyorum. Kendimi dik durmaya zorluyorum. Yatak odama sadece on iki adım var. On iki basamak. On iki adım atabilirim.

Kapıyı açıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. "İyi görünüyorsun," dedi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye cevap veriyorum.

Beni aceleyle yatağı götürüyor, şovuna geri dönmek için sabırsızlanıyor. Yürürken inleme ya da karnımı tutma isteğıme engel oluyorum. Yorganı üzerime çekip çeneme kadar getiriyorum. Kapı kilidini duyana kadar kıpırdamıyorum. Uzun zamandır aldığım nefesi bırakıyorum.

Tutuyorum. Yastığı aldım ve başımın üzerine koydum.

Kendimi boğuyorum ve vahşi bir hayvan gibi çığlık atıyorum. İçimde havai fişekler patlıyor.

Yan dönüp kendimi cenin pozisyonuna getiriyorum. Sallanıyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum. *Her şey yakında sona erecek*, kafamın içinde tekrar tekrar zikrediyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Çok geçmeden bacaklarımın arasında su hissettim. Yorganı geri çektim. Kasıklarım kıpkırmızı oldu.

"Sarah! Sarah! Sarah! Sarah! Bir sorun var!"

SARAH

(O

ZAMAN)

Ella'nın çılgın çığlıkları havayı deliyor. Yatak odasına koştum ve kapıyı açtım. Yatağında kıvrılmış, yorganı yana atmıştı. Yan tarafını tutuyor. İşte o zaman kanı gördüm. altında birikiyordu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diyorum.

Bana bakıyor. Gözleri acıyla dolu. "Do Bir şey yap" diye yalvarıyor. "Bir hastaneye ihtiyacım var. Lütfen, beni hastaneye götürün."

Ne yapacağımı bilemedim. Yanına koştum ve elimi başına koydum. Nemli ve terli bir tabakayla kaplıydı. Bakır kokusu burnuma doluyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum.

"Sadece bir şeyler yap," diye ağlıyor. Gözyaşları terine karışıyor. Gözleri kocaman. Yüzü acı içinde buruşmuş.

"Um... um..." Odayı taradım.

John'a ihtiyacım var. O ne yapacağını bilir. Ona yardım etmeli. Kapıdan dışarı koşuyorum.

"Sarah! Sarah! Sarah! Sarah! Nereye gidiyorsun?" Çığlıkları çaresizdi.

Ön kapıyı açtım. Alarm çalıyor. Bana hep alarmı çalıştırırsam doğrudan telefonuna gittiğini ve asla kaçamayacağımı, çünkü beş dakika içinde burada olacağını söylerdi. Umarım doğrudur. Yarışıyorum. odasına geri döndü. Alarm kulaklarımda çınlıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyor.

"Alarmı çalıştırdım. Onu eve getirecek bildiğim tek şey bu," diyorum.

Kolları karnına sarılmış. Yaralı bir hayvan gibi inliyor, boğazından derin sesler geliyor.

Dışarı koşup mutfağa girdim. Bir kaseye su dolduruyorum. Çok sıcak olmasın. Onu yakmak istemiyorum. Havluları aldım ve her şeyi dikkatlice yatak odasına taşıdım. Havluyu ıslatıp ona getiriyorum.

Alnına. Bir tane daha ıslatıp boynuna yerleştiriyorum. Yardımı olur mu bilmiyorum ama bir şeyler yapmalıyım. Televizyonda doğum sancısı çeken birinin sırtını ovduklarını gördüğüm gibi sırtını ovuyorum. Tüm vücudu kaskatı kesildi.

Her kas kasıldı.

"Bu çok mu zor?" diye soruyorum. Cevap vermiyor.

Ona bakmak için diğer tarafa koşuyorum. Gözleri açıktı. Gözbebekleri genişlemiş ve büyümüş. Bütün maviler kayboldu. Elimi sallıyorum.

elini yüzünün önünde tutuyor. Gözünü bile kırpmıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp yüzüne bakıyorum.

"Ella, her şey yoluna girecek. John yolda. O ne yapacağını bilir. İyi olacaksın."

Alarm durur.

"Sarah!" John'un sesi havayı deliyor.

Koridora koşuyorum, deli gibi yatak odasını işaret ediyorum.

"Bu Ella! Ella'nın bir sorunu var! Ona yardım etmelisin!"

Ella der demez koşmaya başlıyor. Beni iterek geçiyor.

Ben daha cümlemi bitirmeden. Onun yanına koşuyor. Kanı görmemek mümkün değil. Hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Havuz gittikçe büyüyor. Ona dokunmaya korkuyor gibi görünüyor.

"Ella. Ah, Ella," diye fısıldar, sesi duygu yüklüdür.

"Bir şeyler yapmalıyız," diyorum. "Ona yardım etmeliyiz. Bir hastaneye ihtiyacı var."

"Onu hastaneye götüremeyiz."

"Ama bir taneye ihtiyacı var. Düşük yapıyor."

Sadece ona bakıyor, gözleri onunkiler kadar odaklanmamış.

"John!" Ona bağıriyorum. "Bir şeyler yapmalıyız." Devam ediyorum

Kendine gelene kadar tekrar et.

"Tamam. Tamam." Ellerini tekrar tekrar saçlarında gezdiriyor. Onun soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemiştim. "Onu kaldırmama yardım et

yatağa."

Onu oturur pozisyona kaldırıyor. Kadın inliyor. Kollarından birini ona doluyor ve ayağa kaldırıyor. Ben de kolumu ona dolayarak diğer tarafına koşuyorum. Başını omzuma yaslıyor.

Yürüyemeyecek kadar acı çekiyor. Onu yatak odasından banyoya sürükledik ve arkamızda kanlı bir iz bıraktık. O inleme ve ağlama arasında gidip geliyor.

"Küveti doldur," diye emrediyor John.

Düğmeyi çeviriyorum, gideri tıkıyorum ve suyun dolmasına izin veriyorum.

Onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kollarına alıyor ve büyümüş bir bebek gibi küvete taşıyor. Onu yumuşak ve dikkatli bir şekilde suyun içine bırakıyor. Bacaklarının arasından kan yükseliyor.

İçinde et parçaları var. Kadının iç organları ve bebekten geriye kalanlar. Kusmamak için derin bir nefes alıyorum.

John dehşete düşmüş görünüyor. Sanki ilk defa görüyormuş gibi ona bakıyor.

Onu gördüm. Lavabodan bardağı aldım ve hala musluktan akan suyla doldurdum. Doldurdum ve sırtından aşağıya damlattım. Bunu ritmik bir şekilde tekrar tekrar yapıyorum.

"Onu hastaneye götürmeliyiz." Onu son bir kez daha ikna etmeye çalıştım.

Sadece kafasını sallıyor.

"Ona verebileceğin bir şey var mı? Acısına yardımcı olacak bir şey?"

Konuşmadan gidiyor.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm," diye fısıldıyorum ona o gittiğinde. Arkadaş olmasak da umurumda değil. Kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı. "Keşke sana yardım edebilseydim. Ben isterdim."

Uzanıp elini tuttum. Tutmama izin verdi. Elleri gevşek ve cansızdı. Yüzü duvarlar kadar beyazdı. "Her şey yoluna girecek. Bunu atlatacaksın."

John döndü. Bana küçük pembe bir hap uzatıyor. Sırtına su dökmek için kullandığım bardağı alıp lavabodaki soğuk musluk suyuyla dolduruyorum.

"Ella, ağzını aç," diyorum.

Ağzını mekanik olarak açıyor. Hapı üzerine yerleştiriyorum.

Dil. Orada duruyor. Hiçbir şey yapmıyor. Ağzı hala geniş.

Açık.

"Ağzını kapat."

Ağzını kapatıyor.

Bir bardak soğuk suyu dudaklarına götürüyorum. "Hapı yut Bu." Suyu ağzına boşaltıyorum. Dökülüyor ama yutuyor. Hap da onunla birlikte düşüyor. "Ona bir tane daha getir. O her neyse. Daha fazlasına ihtiyacı var."

İkinci hap için de aynı rutini uyguluyoruz. Tiffany'nin İncil'inde okuduğum Kızıldeniz'de yüzüyormuş gibi görünüyor. İğrenç bir durum. Küvetteki suyu boşaltıyorum, kanalizasyona atılamayacak kadar büyük olan parçalarını topluyorum. Onları atıyorum. küvetin dışında. Onları sonra temizlerim.

Tekrar dolduruyorum, bu sefer daha sıcak yapıyorum. Dik ve sert oturmaması için sırtını hafifletiyorum. Kasları gevşemeye başlıyor. Haplar işe yarıyor olmalı. Gözlerindeki acıya bir şey yapmıyorlar ama vücudu gevşiyor. Küvetin yanına çömeliyorum ve su tekrar soğuyana kadar sırtını ovuyorum.

ELLA (ŞİMDİ)

Annem hala bebeğimi öldürenin ben olduğumu bilmiyor. Ne olursa olsun kürtaja karşıdır.

içimdeki hayattan kurtulduğumu öğrendi. Onun yaptığını düşünüyor. Böylesi daha iyi. Doktorlar öldüğümü söylediğinde şaşırmadım.

asla çocuk sahibi olamayacaktım çünkü içimde çok fazla hasar vardı. Randy onu odadan çıkardı çünkü o kadar çok ağlıyordu ki kendini toparlayamıyordu.

Çocuk sahibi olamadığım için mutluyum. Bu dünyaya bir çocuk getirmek istemiyorum. Eskiden dünyanın iyi bir yer olduğunu düşünürdüm. Şimdi bunun sadece bir peri masalı olduğunu biliyorum. Kötü şeyler oluyor ve her zaman oluyor.

Zaman. Her yerdeler. Onları durduramazsın.

Blake ve Phil de bebeği soruyor. Ne olmuş ona?

Kaç aylıktım? Onlara bilmediğimi ve bebeğimin bir yerlerde borularının içinde dönüp durduğunu söyledim.

Bu öğleden sonra bana John'un gerçek adını söylediler. Derek Hunt. Kelimeleri beynimde döndürüp duruyorum. Derek Hunt. Benim hiç onunla bağlantı. O benim için her zaman John olacak. Randy, Sarah'ya gerçek adını söylemediğim gibi onun gerçek adını kullanmamamın da sorun olmayacağını söylüyor.

Bana Sarah'ya ne olduğunu da anlattı. John onu çalmamış. Babası onu ona satmış. Hepsi onun ilk çocuğu olduğunu düşünüyor. Kurban ve kaçırma çılgınlığı onunla başladı. Onun kobayıydı. Başka kızları kaçırmaya başlayana kadar üzerinde bir şeyler denediği kişi.

Bana daha önce hayatının nasıl olduğuna dair detaylardan pek bahsetmiyor. Bana söylemenin Sarah'nın seçimi olduğunu ve onu rahat bırakmam gerektiğini söylüyor. Tek söylediği korkunç bir şekilde istismar edildiği ve

Babası tarafından ihmal edilmişti. Annemin kalbi tekrar kırıldı. Eğer

Bizimle eve gelmeme ihtimali vardı ama artık yok.

Annem de benim kadar onu kurtarmaya kararlı. Şimdiden gidebileceğimiz farklı terapistler ve hayatta kalma grupları üzerinde çalışıyor.

Eve gittiğimizde. Bazı yaraların çok derin olduğunu anlamıyor. İhtiyacımız olan tek şeyin sevgi ve zaman olduğuna inanıyor. Oh, ve Tanrım. Tanrı'nın lütfu bizi de iyileştirecektir.

Ona Tanrı'ya olan inancımın bodrumda terk ettiğim ilk şey olduğunu söyleyecek yüreğim yok. Başlangıçta o kadar çok dua ettim ki Hatta bunu uykumda bile yapıyordum, beni koruması, beni bulmaya çalışan insanlara yol göstermesi ve anneme göz kulak olması için yalvarıyordum. Tanrı benim için her zaman geceleri uyuduğum yatak kadar gerçkti.

evimin duvarları. Anaokulundan beri İncil'imi sırt çantamda taşırdım. O benim pusulamdı, her zaman kuzeyi gösterirdi. Onun görevi beni sevmek ve zarar görmekten korumaktı.

Zaman geçtikçe ve işler daha da kötüye gittikçe, neye inandığım konusunda aptallık ettiğim ortaya çıktı. İlk başta bunu bir inanç testi olarak gördüm. Her zaman

Tanrı'nın imanınızı sınıdığı öğretilmişti, ama bu bir sınav değildi, işkenceden başka bir şey değildi. İki seçenek vardı: Bana öğretildiği gibi Tanrı gerçkti, oradaydı ve yaşamlarımıza doğrudan müdahildi ya da bana öğretilen hiçbir şey doğru değildi ve Tanrı gerçek değildi. Ya oradaydı ve Bana yardım edecek hiçbir şey yoktu ya da öyle biri yoktu. Hemen bir Tanrı olamayacağına karar verdim çünkü beni sevmesi gereken ve Hayatıma müdahale etme gücü beni kurtarmak için hiçbir şey yapmayacaktı. İnançsızlığım yüzünden cehenneme gitmekten korkmama gerek yoktu. Ben zaten oradaydım. Her gün içinde yaşıyordum.

Tutunacak bir şey istiyorum ama orada hiçbir şey yok. artık. Uçuyormuşum ya da düşüyormuşum gibi hissediyorum, hiçbir zaman sabit değilim ya da sağlam bir yere basmıyorum. Etrafımdaki dünyadan kopmuş durumdayım. Şimdi sadece boş, uçsuz bucaksız karanlıkta süzülüyorum.

SARAH

(ŞİMDİ)

"Patty Hearst'ü hiç duydun mu?" Randy soruyor.

Başımı sallıyorum. Blake ve Phil ile görüştüğümden beri konuşmayı reddediyorum.

"Yalnız olmadığınızı ve sizin yaşadıklarınızı yaşayan başka insanlar olduğunu bilmenizi istiyorum. Yaşadığınız deneyimin bir adı bile var."

Benim hakkımda bir tür hastalığım varmış gibi konuşuyor. Ben hayal kırıklığına uğradım. John'a sırlarını asla söylemeyeceğime ve saklayacağıma söz verdim. Hayatımı daha önce aldım ve bir kasaya kilitledim. Anahtarı yok, olsaydı bile açmazdım ama açmakta ısrar ediyorlardı. Konuşarak derimin altına girmişlerdi. bu sabah babam hakkında konuştum. Her şeyi berbat ettim ve duygularımın beni alt etmesine izin verdim ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

"Patty Hearst hakkında bir şeyler duymak ister misin?"

Söylesem de fark etmez, yine de söyleyecektir. Cevap vermeyeceğim.

Tam tahmin ettiğim gibi konuşmaya başladı. "Patty Hearst, üniversitede kaçırılan on dokuz yaşında bir kızdı. Kız Bir terörist grup tarafından bıçak zoruyla kaçırıldı. Onu ilk kaçırdıklarında haftalarca bir dolaba kilitleyip gözlerini bağlamışlar. Sadece yemek için dışarı çıkmasına izin veriyorlardı. Teröristlerle başka hiçbir teması olmamış. dış dünya. Her şey için onu kaçıran insanlara güvenmek zorundaydı. Tıpkı John'un sana yaptığı gibi."

Sadece beni eğitmeye çalışıyordu. Kızlar eğitilmelidir.

"Onu defalarca öldürmekle tehdit ettiler. Sonunda, onlar ona tecavüz etti. Defalarca." Etkili olması için kelimeyi *tekrar tekrar* söylüyor.

Bana söylediği sözlerle tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Yapmamı istediği şey bu. Tıpkı Blake ve Phil gibi. Bu bir işe yaramayacak.

Bu sefer işe yarayacak.

"Bir süre sonra, kısa süreliğine dışarı çıkmasına izin vermeye başladılar. Ama her seferinde dediklerini yapmazsa ölümle tehdit edildi. Sonunda ona ne olduğunu biliyor musun?"

Umursamıyormuş gibi yapıyorum ama içimde küçük bir parça umursuyor.

Devam etmeden önce birkaç dakika beni inceledi. "Ona farklı bir isim verdiler. Patty yerine Tania. Ona dünya hakkındaki inançlarını aşıladılar ve zamanla

kendininmiş gibi inanıyordu. Hatta o kadar ileri gitti ki

Davaları uğruna onlarla birlikte suç işledi. Bankaları soydu.

ve insanların öldüğü silahlı saldırılara karıştı. Bir bankayı havaya uçurmaya çalıştı. Onlara bağlılık yemini etmeye devam etti.

Tutuklandıktan sonra bile. Gerçekte ne olduğunu ancak haftalar sonra anlatabildi. Patty Hearst'ün

psikologlar Stockholm Sendromu olarak adlandırıyor ve o yalnız değil.

Siz de öyle. Bunun tekrar tekrar yaşandığını görüyoruz. Çocuklar

yetişkinlerden bile daha savunmasızdır. Ve ne kadar yetişkin olduğunuzu

düşünürseniz düşünün, John sizi babanızdan aldığı anda hala bir çocuktunuz.

Biz buna Hayatta Kalma Kimliği Sendromu da diyoruz. Neden olduğunu biliyor musun?"

Konuşmak için kendime güvenmiyorum. Başımı sallıyorum.

"Buna böyle diyoruz çünkü sizi esir alan kişiyle bağ kurmak ve özdeşleşmek aslında çok güçlü bir hayatta kalma tekniğidir. İnsanlar çok dayak yiyor

yıkılmış, işkence görmüş ve beyinleri yıkanmıştır.

Dışarı. Serbest bırakılacaklarına veya kaçacaklarına inanmayı bırakırlar, bu

yüzden kendileri için yeni bir hikaye yaratırlar ve kendilerini buna inanmaya

zorlarlar. Bu, insanları esir alan kişiden dehşete düştüklerinde hayatta

tutuyor ama tamamen

aynı zamanda onlara bağımlı."

Ben onun bahsettiği insanlar gibi değilim. Asla istemedim

Kaçış. Eve dönmek istemiyordum çünkü dönecek bir evim yoktu. Babam

ve ben sokaklarda yaşamıyorduk,

pis uyuşturucu evlerinde ya da iğrenç depolarda yaşıydık. Hiç su

tesisatımız yoktu ve vahşiler gibi yaşıyorduk. Annem öldükten sonra

babamın beni yanında tutmasının tek nedeni

ve para dilenirken beni bir dekor olarak kullanmak ya da arkadaşlarına beni

satmak için. Hepsi bu kadardı.

"Babanla birlikte olmanın senin için nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Sarah." Gözleri benimkilerle buluştu.

En azından bana Sarah diyor. Blake ve Phil bunu reddediyor. Sırada ne var diye nefesimi tutuyorum.

"Sosyal hizmetler dosyanızı ve hastane raporlarınızı okudum." Kucağındaki dosyanın içindeki kâğıtları karıştırıyor. "İlk rapor Sen iki yaşındayken yapılmış. İki kırık kaburgan ve morarmış bir gözün vardı. O zaman seni ondan aldılar. Ama koruyucu ailen de daha iyi değildi, değil mi?"

Yatağımda yanıma oturmak için hareket ediyor, bana istediğimden daha fazla yaklaşıyor. Bunu hep yapar, sanki bana yakın olmayı Fiziksel olarak bana yakınlaşmak bizi duygusal olarak da yakınlaştıracaktır.

"Sen gerçekten zeki bir kızsın Sarah ve senden bilgi alabilmek için seninle konuştuğumu düşündüğünü biliyorum. Seni yakalamak için dışarıda olduğumu. Seni cezalandırmak ya da John'a ne tür bir yardım yaptığını görmek için.

değil." Sesi daha da yumuşuyor. "Aslında sana yardım etmek istediğim için buradayım. Şu adamlar mı?" Blake ve Phil'in muhtemelen kolluk kuvvetleriyle birlikte görevlendirildiği kapıyı işaret ediyor.

memurlar dışarıda. "Bu davayı çözmek istiyorlar ve bunu yapacaklar Size zarar vermek anlamına gelse bile işlerini halletmek için ne yapmaları gerekiyorsa yaparlar. Ve evet, eğer sadece umursuyormuş gibi yaptıklarını düşünüyorsanız

sizin hakkınızda bilgi almak istiyorlarsa, muhtemelen haklısınız. Yaptıkları işin dezavantajı bu. Eğer her kurbanı bağlanırlarsa, yapmaları gerekeni asla yapamazlar. Ama ben?" Elini elimin üstüne koyuyor. "Seni önemsiyorum. Hiç kimse

yaşadığın şeyleri yaşamak zorunda kalmamalısın. Tek bildiğin istismar ve ihanet. Ve ne var biliyor musun?

John'un izini sürmek onun başka kızlara zarar vermesini engelleyecektir ama sizin için hiçbir şey yapmayacaktır. Seni iyileştirmeyecek ve gerçekliğe dönmene yardım edemem ama ben edebilirim. Sana yardım edebilirim ama bana izin vermelisin."

Bir an için -sadece bir an için- neredeyse konuşmaya ve ona her şeyi anlatmaya başlıyorum.

ELLA

(O

ZAMAN)

Zonklayan ağrı beni tekrar uyandırıyor, sadece bana vermeye devam ettikleri ağrı kesicilerle biraz hafifliyor. Son yirmi dört saat bulanık. Başardığıma inanamıyorum ama sürekli ağrı bana başardığımı hatırlatıyor.

O iğrenç şey gitti. Artık içimde değil. Planım işe yaradı. John'un bunu kendime yaptığımdan haberi yok. Beni görmeye bile gelmedi ama Sarah yanımdan hiç ayrılmadı. Gözlerimi her açtığımda, o orada. Alnıma soğuk bir bez koyuyor. Ayaklarımı ovuyor. Yatağımı ayarlıyor. İlaçlarımı getiriyor ve beni yıkıyor.

onları suyla yıkıyor. Bana ev yapımı tavuklu şehriye çorbasını kaşıkla yediriyor.

Biz konuşmayız. Tek kelime bile.

Hala kanamam var. Durmadı ama artık eskisi gibi değil. Gözlerimi her kapattığımda, kendimi küvette görüyorum.

kırmızı suyla çevrili. Hâlâ üzerimi örtüyormuş gibi hissederek uyanıyorum.

Hiç çıkarabilecek miyim bilmiyorum.

SARAH

(O

ZAMAN)

Bebeğini kaybedeli beş gün oldu. Bütün gün yatağında uzanıp tavana bakıyor. Zar zor göz kırpmıyor. Banyoyu dört kez temizledim ve her yeri çamaşır suyuyla yıkadım. Küvetin etrafındaki fayansları diş fırçasıyla temizledim, ama oraya her girdiğimde Aşağıya bakıyorum ve kaçırdığım bir leke gördüğümde emin oluyorum, bu yüzden tekrar yapıyorum.

Bütün yatak takımlarını şöminede yaktım. John bana izin verdi. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi.

"Sadece hepsinden kurtulun," dedi.

O odadaki her şeyi atmak istiyorum. Yatağı. Yatağı. Halıyı bile. Her şeyi soyup soğana çevirmek istiyorum. I

Neden orada ölü gibi yattığını anlayamıyorum. Ben de o odada kalamazdım. Merak edip duruyorum. Bebek yatakta mı öldü? Küvette mi? Yoksa parçalar halinde mi çıktı? Bir kısmı orada, bir kısmı da giderde mi kaldı?

Artık her şey kirlenmiş gibi geliyor ve ne kadar temizlersem temizleyeyim hala orada. Evde kötü bir şey olmaz. Bu yüzden kızlar bir şey yapmayacaklarından emin olana kadar yukarı çıkmıyorlar.

Hiçbir şey. Buradaki kızlardan da hiç kurtulamıyorum. Bütün cinayetler dışarıda oluyor. İşler böyle yürüyor. Üst kat temiz.

Şimdi her yerde. İçime çekiyorum. Boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Uyuyamıyorum bile. Tek yaptığım ölü bebekleri hayal etmek. Bana işkence ediliyormuş gibi bağırlıyorlar. Beni yalnız bırakıyorlar.

Bebeği ben öldürmedim. Benim hatam değildi. Yapacak bir şeyim yoktu ama yine de bir şekilde benim hatamış gibi geliyor.

Her şey dağılıyor ve elimden kayıp gidiyor. Kendimi parçalanmış hissediyorum. Rutinlerimi takip etmeye çalışıyorum ama hiçbir şey doğru gelmiyor. Sanki denge noktandan bir derece sağa yatmışım gibi her şey hafifçe sapıyor.

John hiç yardımcı olmuyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Olanlar hakkında hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedi. Ne onu ne de beni sordu. Paige'den bahsetmedi. Onun orada olduğunu bile unutmuş olabilir. Zavallı kızı. Bir haftadan fazla oldu. st kata çıktığından beri. Onunla ne yapacak? Onlarla işi bittikten sonra asla bu kadar uzun süre saklamaz ve kızın son kullanma tarihi uzun zaman önce doldu.

Bunların hiçbiri mantıklı değil. Ne yapacağımı bilmiyorum. İşleri tekrar nasıl yoluna koyabilirim?

ELLA (ŞİMDİ)

Sonunda gidiyoruz. Eve gidiyorum. Buna inanmak hâlâ zor. Yürümeme yardımcı olması için bana garip bir bot verdiler, böylece artık koltuk değneklerimi kullanmak zorunda kalmayacağım. Birinin odaya gelip planların değiştiğini söylemesini bekliyorum.

Annem bütün sabahı koşuşturarak ve çiçeklerimi hastanedeki diğer odalara teslim ederek geçirdi. Onları atmak istemiyor. Duvarlara yapıştırdığı özenle hazırlanmış iyi dilekler kolajından kartları indirdi ve bizimle birlikte götürmek üzere bir kutuya koydu. Teşekkür kartlarının sadece yarısını bitirdi ve her birine yanıt verme kararlılığından vazgeçmedi. Duvarlar onlarsız çorak görünüyor. Balonların hepsi söndürüldü ve çöplerle birlikte taşındı. Çantalarımız hazır. Biz sadece

Phil'in gelmesini bekliyoruz çünkü bize eve kadar eşlik edecek.

Sarah Randy ile içeri girdi. Onu birkaç gündür görmemiştim. Elinde küçük bir çantayla dururken gergin görünüyordu. Onu normal kıyafetler içinde görmek garip. İki beden büyük bir kot pantolon ve ikinci kattaki hediyelik eşya dükkanından alınmış olması gereken, parmak ucunda büyük bir çiçek olan bir çift parmak arası terlik giyiyor. Tişörtü küçük bedenini sarıyor. Saçları geriye doğru toplanmış.

At kuyruğu.

"Merhaba," diyor temkinli bir şekilde. "Merhaba," diye karşılık veriyorum.

Birlikte yaşayacağımıza hâlâ inanamıyorum. Annem onu benim okuluma kaydettirmekten bahsediyor. O zamandan beri okula gitmiyor.

Altıncı sınıfa geçtiği için özel ders alacak ve bir öğretmenle çalışacak. Annem sanki hiçbir şey olmamış gibi eski hayatıma geri dönmem gerekiyormuş gibi konuşuyor. Ne kadar çabuk

normal aktivitelerime geri döndüğümde kendimi o kadar çabuk normal hissetmeye başlayacağım.

Annem birkaç dakika içinde gelir. Kollarını Sarah'ya doluyor ve onu sıkıyor. Sarah da elleriyle ne yapacağından emin değilmiş gibi kollarını annesine doluyor ve beceriksizce sırtını sıvazlıyor. Onları bir arada görmek çok garip.

Hemşireler ve doktorlar bizi uğurlamak için toplanıyor ve biz koridorda yürürken alkışlıyorlar. Annem Sarah ve benim aramıza yerleşti. FBI ajanları etrafımızı sarıyor, biri önden giderken diğerleri arkadan takip ediyor. Bizi arka kapıdan hastanenin arka tarafındaki bir çıkışa götürüyorlar. Hikayemize ve bize bakmaya kafayı takmış yüzlerce insanla birlikte hastanenin dışında özel bir kamp kurduk.

Ağır kapıları iterek açıyorlar ve saniyeler içinde mikrofonlar, yanıp sönen ışıklar ve sesler etrafımızı sarıyor. Ayakta duruyorlar. Rock konserindeki öfkeli bir kalabalık gibi kameralarını ve mikrofonlarını havada sallıyorlardı. Polisler etrafımızda koruyucu bir çember oluşturdu, Onlar üzerimize gelirken onları geriye doğru itiyoruz.

"Ella! Ella! Ella! Seni nerede tuttuğunu söyleyebilir misin? "Gözaltında herhangi bir şüpheliniz var mı?"

"Kaç kız var?" "Nasıl kaçtın?"

Sorular etrafımızı sarıyor, üst üste geliyor. Sorularını kurşun gibi üzerimize yağdırıyorlar. Kollarımla yüzümü kapatarak yere bakıyorum. Sarah kalabalığa el sallıyor, gülümsüyor.

kırmızı halıdaki ünlüler. Memurlar bizi renkli camlı büyük siyah bir cipe bindiriyorlar. Zor nefes alıyorum ve nabzım çok hızlı atıyor. Arabaya böcek gibi üşüşüp camlara vuruyorlar. Çok gürültülüydü. Her yerde kollar var. Sarah kendi tarafındaki camlardan birini indirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Bağıriyorum.

Blake eğilir ve camı açar. Camlar ve kapılar kilitleniyor. Sesi duyunca sıçradım. "İyi bir fikir değil," diyor ona.

Onlardan çok fazla var. Her yerdeler. Araba onların üzerinden geçmeden bir yere gidemiyor. Ve sonra duyuyorum. Sirenleri.

Kulaklarımı kapatıyorum ve sallanıyorum. Randy arkamızdaki koltuktan elini üzerime koydu.

"Sadece nefes al," diye hatırlatıyor bana. "Sadece polis kalabalığı dağıtmak ve bizi buradan çıkarmak için geliyor."

Nefes alamıyorum. Çok fazla insan var. Çok fazla ışık var.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Çok geçmeden, gazeteciler ve insanlar denizinde yolumuza devam ediyoruz. Nefes alışverişimin normale dönmesi ve kalbimin durması on dakika daha sürüyor. Hızlanıp otoyolda ilerlemeye başlayana kadar gözlerimi bir daha açmıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum.

inişli çıkışlı kanyonlar ve gökyüzüne doğru uzanan parlak kırmızı kaya oluşumları. Beş şeritli geniş bir otoyolda hızla ilerlerken Simi Vadisi'nin geniş manzaraları gittikçe arkamızda kalıyor.

Los Angeles'a gidiyoruz çünkü LAX'ten uçuyoruz. Los Angeles'ı hep ziyaret etmek istemişimdir. Ziyaret edilecek yerler listemizdeydi ama böyle yapmayı hayal etmemiştim. Sarah pencereden dışarı bakıyor. Pencereden de bakıyor, gözleri kocaman, her şeyi içine çekiyor. Bir sonraki otoyola döndüğümüzde öndeki sürücü radyoyu açıyor ve klasik müzik arabayı dolduruyor.

Donup kaldım.

"Kapatın şunu! Kapat şunu!" Sarah çığlık atar. Şoför radyoyu kapatmak için çabalıyor.

Annem elini benimkinin üstüne koydu.

"Her şey yoluna girecek," diyor. "Bunu da atlatacağız."

SARAH

(ŞİMDİ)

Yol uzun ve beni hasta ediyor. Kafam karıştı. Bir arabada çok fazla insan var. Bundan hoşlanmıyorum. Ella'nın da hoşuna gitmiyor. O da benim kadar rahatsız görünüyor. Son bir saattir gözleri kapalı bir şekilde Jocelyn'e yaslanıyor ama uyuduğunu sanmıyorum. Onun vücut çok sert.

Terminallerden geçerken izliyorum. Daha önce hiç uçağa binmemiştim ve bu beni geriyor. Tüm bunlar beni endişelendiriyor. Biz Her döngüde başım daha da dönüyor. Sonunda araba durdu.

Blake gelip tüm kapıları bizim için açıyor. Biz geniş bir pistte duruyoruz ve arkamızda havaalanı var. Uçaklar başımızın üzerinde kükrüyor. Ürperiyorum. Çok gürültülü. Her şey çok gürültülü. Ella kulaklarını kapatıyor. Jocelyn onu tutuyor.

Önümüzde küçük bir uçak var. Kendi özel uçağımız var çünkü bizi bu kadar çok insanın olduğu bir uçağa bindirmek istemediler. Hâlâ bizi gizli tutmaya çalışıyorlar ama kimliğimizin açığa çıktığından eminim. Umarım muhabirler resmimi çeker ve flaşla gösterirler. haberlerde. John'un nerede olduğumu görmesini istiyorum. Hâlâ onlarla birlikte olduğumu bilmeli. Ella'nın nerede yaşadığını biliyor. Gelip beni alması ne kadar sürecektir merak ediyorum. Neden beni almaya gelmediğini hâlâ anlamıyorum. planı uygulamak. Ben üzerime düşeni yaptım, onun da yapacağına güvenmeliyim. O en iyisini bilir. Bunu çözecektir. Her zaman çözer. Sadece sabırlı olmalı ve güçlü kalmalıyım.

Uçakta küçük bir kapı açılıyor ve merdivenler katlanıyor. Merdivenleri tek sıra halinde tırmanıyoruz. Her iki tarafta on iki koltuk var. ve ortada küçük bir koridor var. Ella, Jocelyn'in yanına yerleşir. Bazıları

memurlar onun arkasında oturuyor. Herkes ona benden çok daha iyi davranıyor.

"Buraya ne dersin?" Randy karşılarındaki koltukları işaret etti. Sıkışık alana kayarak pencerenin yanındaki koltuğa oturuyorum.

Pencereler küçük bir delik ve dışarıyı zar zor görebiliyorum. Herkes bir şeyler yapmakla meşgul, uçağın etrafında koşuşturuyor. Çok uzun sürüyor. Hava bayat. Başımın üzerinde garip bir vantilatör var ve bundan hoşlanmıyorum. Boynumu gıdıklıyor. Emniyet kemerimi tekrar ayarlıyorum. Çok sıkı geliyor. Kapılar kapanıyor ve içeri hapsoluyoruz. Uçak hareket etmeye başlıyor. Kolçağımı kavriyorum.

"İyi misin?" Randy sordu.

Başımı sallıyorum ama yalan söylüyorum.

Ella sızlanmaya başlıyor. Jocelyn yine onu tutuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Uçak gittikçe hızlanırken, Ella daha sert ve daha yüksek sesle ağlamaya başlar. Uçak daha da hızlanır ve Birdenbire yerden havalandık. Ella çığlık atmaya başladı. Keşke sussa. Bir faydası olmuyor. Çığlıkları durumu daha da kötüleştiriyor.

Randy eğilip onu sakinleştirmeye çalışıyor ama sanki kimseyi duymuyor. Emniyet kemerini çözüp dışarı çıkmaya çalışıyor.

Jocelyn onu tutuyor, ama ona karşı savaşıyor. Tamamen kaybediyor.

Kendimi hasta hissediyorum. Etrafımda her şey çok hızlı hareket ediyor ama ben hareketsizim.

Uçağın basıncı vücudumu ikiye ayıracak. Başım çok dönüyor. Gözlerimi kapatıyorum ama bu daha da kötüleştiriyor. Mide bulantısı bana saldırıyor, öğürmememe neden oluyor.

Randy uzanıp önümdeki küçük kahverengi çantayı aldı.

Bana uzattı. "Hasta mı olacaksın?"

Ben konuşmam. Ağzımı açarsam kusacağım. Ella'nın her çığlığı midemi bulandırıyor ve başımı döndürüyor. Burada yeterince hava yok. Havamız tükenecek. Midem tekrar kabarıyor. Bu sefer içindekileri tutamıyorum ve torbayı tam zamanında ağzıma kapatıyorum. Tekrar tekrar sızlanıyorum. Birdenbire, Herkes kemerlerini çözüyor ve etrafımda hızla ilerliyor. Bazıları Ella ile ilgileniyor.

"Ona bunu ver. Bunu almasını sağla."

Etrafında o kadar çok insan var ki ne yaptıklarını göremiyorum.

Randy bana bir hap verdi. "Bu rahatlamana yardımcı olacak."

Ağızıma bir şey koymaya korkuyorum çünkü tekrar kusmama neden olabilir ama yine de yapıyorum. Yıkamam için bana bir şişe su uzatıyor. Sadece küçük bir yudum alıyorum. Midem çok zayıf. Ellerimi karnımın üzerine koyuyorum, çarpılmış midemi sakinleştirmeye çalışıyorum. İçten içe. Önümdeki koltuğa dik dik bakıyorum.

Sadece kirli noktaya odaklanıyorum, sanki bir kara delikmiş gibi içinde kaybolmaya çalışıyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor. Onlarla savaşıyorum. Uykunun gelmesine izin veriyorum.

ELLA (ŞİMDİ)

Sonunda evdeyiz. Evimizin dışında muhabir olmadığı için rahat bir nefes alıyorum. Ne kadar süreceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Annem maiyetimiz için kapıyı açıyor ve içeri giriyoruz.

Kapı. Gerçeküstü, zamanda geri adım atmak gibi.

Oturma odası "Hoş geldiniz" diye bağırان insanlarla dolu.

"Mutlu Yıllar" yerine. Bu beni durdurdu. Tıpkı hastanedeki gibi her yerde balonlar ve çiçekler var. Merdivenin üzerinde büyük bir pankart asılı ve üzerinde "Ella ve Sarah Evinize Hoş Geldiniz" yazıyor.

Burası onun evi değil. Benim evim.

Herkes alkışlıyor, birbirinin sırtını sıvazlıyor ve

Savaştan eve dönen askerler gibi sarılıyor. Yüzlerini hızlıca taradım.

Kilisemin yarısı burada. Pazar Okulu öğretmenim ve geçen yaz gönüllü olarak katıldığım kampın gençlik papazı burada. Okuldaki öğretmenlerimden bazıları şöminenin yanında toplanmış. Krostan takım arkadaşlarım odanın her tarafına serpiştirilmiş.

Jaycee'nin yüzü kalabalığı yarıyor ve bana doğru koşuyor.

Kollarını iki yana açmış. Beni yakalamadan önce geri çekildim. Nedenini bilmiyorum. Sadece yapıyorum.

Durdu. Yüzü hayal kırıklığına uğruyor, ama bunu çabucak silip yerine bir gülümseme yerleştiriyor. "Merhaba," diyor endişeyle. "Evde ve güvende olmana çok sevindim." Bana bakarken gözleri iri iri yaşlarla doluyor.

"Teşekkürler," diyorum sanki ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşım değil de ilk kez tanıştığım biriymiş gibi sertçe.

Annem kalabalığın arasına karışır, onların duygu seline kapılır.

Gülümsemeler, sarılmalar ve gözyaşları arasında

insan insana. Bedenler kutlama yaparken birlikte hareket ediyor, Annemin geçmesine izin vermek için gruplara ayrılıyor.

Yerimden kıpırdayamıyorum. Benimle birlikte her şeyi içine çeken Sarah'ya doğru bakıyorum. Yorgun ve solgun görünüyor. Dudakları birbirine sıkıca yapışmış ve ellerini önünde kavuşturmuş.

Jaycee aramızda bir ileri bir geri bakıyor. Gözlerim onunkilerle karşılaşmamak için şöminenin üzerindeki büyük saate kayıyor. Naomi ve Parker ortaya çıkıyor ve yanına gelip onunla kollarını birleştiriyor. Arkadaşım olmalarına rağmen kendimi kapana kısılmış ve klostrofobik hissediyorum. Jaycee ve ben en yakındık ve birlikte en çok zaman geçirenlerdik, ama hepimiz kros koştuk ve aynı onur derslerini aldık, bu yüzden çok takılırlardı. Yüzleri mükemmel, parlak ve temiz. Ben asla Daha önce ciltlerinin ne kadar temiz olduğunu fark ettim ve bu kadar parlak olduklarını hatırlamıyorum, ama şimdi parlıyorlar, masumiyetlerini yayıyorlar. Çok yaklaşmalarını istemiyorum çünkü yaklaşırlarsa içimi çürüten hastalığa yakalanabilirler.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Zihnim bomboş. Onlar da bana ne diyeceklerini bilmiyorlar. Naomi öksürüyor, Jaycee odaklanıyor dikkatle gömleğindeki tüyleri temizliyor ve Parker endişeyle tırnaklarını kemiriyor. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. O kadar garip ki hissedebiliyorsunuz.

Sarah nihayet konuşarak gerginliği azaltıyor. "Merhaba, ben Sarah."

"Merhaba," diye cevap veriyorlar neredeyse hep bir ağızdan, sessizliği bozmuş olmanın hevesiyle.

"Uçuş nasıldı?" Jaycee fazla hevesli bir şekilde soruyor. Sarah ve ben birbirimize bakıyoruz.

Omuz silktim. "İyiydi."

Randy uçakta panik atak geçirdiğimi söyledi. Ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim kapılar kapanır kapanmaz ölecekmişim gibi hissettiğim. Yeterli oksijen yoktu ve Kaçmak için ilkel bir dürtü duyuyordum ama kaçamıyordum, bu da korkumu artırıyordu.

Her şey etrafımda dönüyordu ve neredeyse bayılıyordum. Durdurmak için bana ilaç vermek zorunda kaldılar.

"Herkes döndüğüne çok seviniyor," diyor Jaycee, çekingen bir tavırla. "Herkes bana mesaj atıp burada olup olmadığını sorup duruyor."

Gülümsemeye zorluyorum. Yüzümde doğru hissetmiyorum.

Annem yanımıza geliyor, yüzü kızarmış ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. Hepimizi kucaklamaya çalışıyor.

"Kızlar, neden mutfağa gidip yiyecek bir şeyler almıyorsunuz?"

Yemek yeme düşüncesi midemi bulandırıyor ama herkesi mutfağa kadar takip ediyorum. Botumla yürümek zor ama en azından koltuk değneklerinden daha kolay. Küçük mutfağımız mümkün olan her yere tıkıştırılmış yiyeceklerle dolu. Tezgahlar güveçler ve salatalarla dolu. Masanın üzeri, yemekten çok tatlıyla dolu.

bir büfede bulabileceğiniz türden. Jaycee, Parker ve Naomi birer kâğıt tabak kapıp yemeklerin arasında ilerlemeye başlarlar.

Yüksek. Yapacak bir şeyleri olduğu için minnettar görünüyorlar.

Sarah yemeklere bakıyor. Annem uçakta kustuğunu söyledi ve onun da benden daha fazla yemek istediğini düşünemiyorum. Bir tabak alıp ona uzattım. Yüzü soluklaşıyor. Üçünü takip ediyoruz

kızlar, ama sadece kibar olacak kadar tabaklarımızı doldurun.

Mutfak masasında oturacak yer olmadığı için oturma odasına geri dönüyoruz. Jaycee bizi kalabalığın içinden geçiriyor ve ben başımı eğiyorum. Ben yürürken herkes bana dokunmak için uzanıyor.

Sırtıma vurulan her yumuşak okşayıştta ya da koluma yapılan her sürtünmede irkiliyorum. Zombiler gibi bana uzanan bir kollar denizi ve bana dokunmamaları için bağırmamak için yanağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Kanepede kim oturuyorsa ayağa fırlıyor ve bize yer açıyor.

Sarah ve ben kahverengi kanepede yan yana oturuyoruz.

Dördüncü sınıftan beri. Tabaklarımızı kucağımızda dengeliyoruz. Diğerleri sehpa olarak kullandığımız eski sandığın etrafını sarıyor ve yere bağdaş kurup oturuyor. Jaycee, Parker ve Naomi hemen yemeklerine yumuluyor. Kıkırdayıp gülüyorlar, okuldan ve

yaklaşan öğrenci konseyi seçimleri. Herkes bize bakıyor ama bakmamaya çalışıyor ve hareketsiz durmayı unutmuş gibi sürekli hareket ediyorlar.

Ağlamaklı yüzlerle bana doğru gülümsemelerini uzatıyorlar. Oda heyecanlı konuşmalarla dolu ama bu benim başımı döndürüyor.

Hepsi acıtıyor. Onların iyiliği. Sesleri. Kahkahalar. İnsanların çiğneme sesleri. Yemeklerini yuttuklarını duyabiliyorum.

Işıklar gözlerimi acıtıyor. Çok parlaklar. Vücudum

Rahatsız. Kanepeye sığmıyor. İnsanlar arkamda ve ben onların arkamda, enseme nefes almalarına dayanamıyorum. Benim

Kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım kucağımdan düşmesini engellemeye çalıştığım tabağı karşı terliyor. Uçaktaki gibi hava gitmeye başlıyor ve ben korkuya kapılıyorum. Onların önünde kendimi kaybetmek istemiyorum. Yine dönüyorum. Dayanamıyorum. Tabağımyı sehpanın üzerine koyuyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim," dediğimi duyuyorum, sesime bağlı değil. Kalabalığın arasından kendime yol açıyorum. Odama gitmek ve tüm bunlardan uzaklaşmak için merdivenleri tökezleyerek çıkarken düşmemek için tırabzanlara tutunuyorum.

ELLA (O ZAMAN)

Sarah kafasını kapımdan içeri uzattı.

"Gelip benimle televizyon izlemek ister misin?" diye soruyor.

Ona inanamayarak bakıyorum. Benden hiçbir zaman onunla bir şey yapmamı istemedi. Sadece tuvalete gitmek için odadan çıkmama izin veriyor. Neden bana iyi davranıyor?

"Um, emin misin?" Kulağa soru gibi geliyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Ayakta durmak hâlâ acıtıyor. Önce pedimi değiştirmek için banyoya giriyorum. Eşyalarından herhangi birinin kanamasını istemiyorum. Kanamanın duracağını hiç sanmıyorum. Ellerimi yıkıyorum.

İşim bittiğinde, her zaman yaptığım gibi aynada kendime bakmaktan kaçınıyorum.

Oturma odasında ona katılmak için yürüdüm. Daha önce hiç oturma odasına girmemiştim. Sadece yatak odasına giderken geçiyoruz. Evdeki diğer tüm odalar gibi, oturma odası da

mükemmellik, sahnelenmiş bir ev gibi, ve bununla ilgili kişisel hiçbir şey yok. Duygusal hiçbir şey yok. Resim yok. Duvarlarda hiçbir şey yok.

Konfora işaret eden tek şey yerdeki beyaz koyun postu halı, ama o kadar temiz ki üzerinde birinin yürüdüğünü hayal etmek zor. Kanım sızar diye mobilyaların üzerine oturmaya çekiniyorum.

geçtim. Şöminenin yanındaki iki sert sırtlı döşemeli sandalyeyi atıyorum ve L şeklindeki uzun kanepeye yerleşiyorum. On kişiyi alabilecek kadar büyük. Ben bir uçta oturuyorum, Sarah da diğer uçta. Burası içine gömülebileceğin bir kanep. Sert ve ağırlığıma boyun eğmiyor.

Şöminenin üzerinde büyük bir düz ekran televizyon asılı ve o kanallar arasında gezinirken gerçeküstü hissediyorum. Ona dikkatle bakıyorum. Bunu neden yapıyor? Televizyonun hemen üstündeki yanıp sönen ışığa bakıyorum.

Sanki gözünü dikmiş bize bakıyor. Bizi bulduğunda ne diyecek?

Onunla televizyon izlemem için odadan çıkmama izin mi verdi? Belki de bunu yapmasını o söylemiştir. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için odayı taradım.

"Ne izlemekten hoşlanırsın?" diye soruyor.

Beni şaşırtıyor. Aylardır televizyonu düşünmedim. Tek bir program bile aklıma gelmiyor. Eskiden televizyon izlerdim ama tüm anılarım buharlaştı.

"Sen ne izlemek istersen onu izleyebiliriz," diyorum. Birkaç kanala daha göz gezdirdikten sonra

Gilmore Girls.

"Eski olduğunu biliyorum ama bu diziyi çok seviyorum" diyor.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, sanki olanlar son derece normalmiş gibi.

Paige aşağıda ne yapıyor? Aşağıda onunla birlikte başka biri mi var? Hala burada olduğumu biliyor mu? O iyi mi? Öldüğümü mü sanıyor?

"Paige nasıl?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bu sabah ona yemeğini getirdim. Çok sıkıldı."

Şansımı denedim. Başka bir şansım olmayabilir.

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum.

Yüzünü buruşturuyor. "Neden?"

"Sadece iyi olduğumu bilmesini istiyorum." "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

İtmiyorum. Kanepeye geri yerleştim, ama alamıyorum

Rahat. Artık hiç rahat edemiyorum. Kendimi iyi hissettiğim tek zaman uyuduğum zaman. Dolaptaki şarabı ve tadının ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Bana hissettirdiklerini özleyorum.

"Bir şeyler içebilir miyim?" Çekinerek sordum. "Hayır," diye tersledi.

Ellerimi kucağımda birleştiriyorum, rahat görünmeye çalışıyorum ama bir şeyler yanlış. Bir şeyler planlıyor olmalılar. Odayı tarıyorum, John'u ya da olacıklara dair başka işaretler arıyorum.

"O burada değil," diyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Öyle olsaydı, burada oturup televizyon izliyor olmazdık."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Televizyona bakarken yüzünü inceliyorum, doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyorum. Sersemlemiş gibi görünüyor. hiçbir şey görmeden ekrana bakıyor. Tedirgin görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim.

Sonra fark ettim ki o burada değil. Sadece biz varız.

Düşünmüyorum. Plan yok. Önceden düşünmek yok. Sadece ayağa kalktım ve cam kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Dik oturuyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Kapıya doğru adım atıp tepkisini ölçmeye devam ettim.

"Aklından bile geçirme." Ayağa fırlar ve kapıyı engellemek için koşar. "Alarm var, seni aptal."

Onun önünde durdum. "Ne olmuş yani? O gelmeden gitmiş olacağım."

Başını iki yana sallar. "Hayır, yapmayacaksın. Beş dakika uzaklıkta."

"Hızlı koşarım." Yürümek acı verirken nasıl koşacağımı bilmiyorum ama denemek zorundayım. Başka bir şansım olmayabilir.

Gözleri hareket etmem için bana meydan okuyor. "Kapının ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?" "Başarabilirim," diyorum hissettiğimden daha inançlı bir şekilde. "Şimdi Hareket et." Etrafında dolaşmaya çalışıyorum. Kendini yerleştiriyor ve kollarını daha da uzatıyor.

"Dışarıda köpekler var. Yalan söylemiyor. Onları gördüm." Gözleri vahşi.

"Dışarıda mıydın?" Şokumu ya da küçümsememi gizleyemiyorum. I Burada bizimle kilitli kaldığını sanıyordum ama dünyaya mı açılıyor? İyi bir insan olabileceğine dair tüm umutlarım buharlaştı. Tıpkı onun gibi. En az onun kadar kötü. İçimde öfke kaynıyor.

Onu itiyorum. Tökezliyor ama kapının önünde sabit duruyor. "Yapma.

Yapma bunu." Kudurmuş bir köpek gibi başını sallıyor.

İçim yanıyor ama onları görmezden gelip acıyı bastırıyorum.

Kapının önünde güreşiyor, kolu kontrol etmek için yarışıyoruz. Dirseğimi alıp olabildiğince sert bir şekilde karnına vuruyorum. Düştü.

ve o saniyede kapı kolunu kavrayıp çeviriyorum. Alarm çalmaya başladı. Silah patlamış gibi koşmaya başladım.

SARAH

(ŞİMDİ)

"Rahat mısınız? Başka bir şey ister misiniz?" Jocelyn sordu. Eski moda ahşap bir şilteleri var, onu açıp benim için bir yatak haline getirdi. Yastıklarımı kabartıyor, battaniyeleri yukarı kaldırıyor ve altına sokuyor. "Kendi yatak odan olmadığı için üzgünüm."

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum.

Evleri küçüktür ve sadece üç odaları vardır. Biri Ella'nın, diğeri de onun. Üçüncü yatak odası birleşik bir misafir odası, ofis ve depolama alanı. Her yerde bir şeyler var. Bütün bir duvar tavandan tabana kitap raflarıyla kaplıdır ve bu raflar o kadar doludur ki kitaplar raflardaki diğer kitapların üzerine itilir. Eski bir çam masa Bir köşeye sıkıştırılmış kağıt yığınları ve diğer köşede üzerinde *Noel süsleri* yazan kutular ve *Goodwill*. Ella'nın anaokulundan ortaokula kadar uzanan diplomaları çerçevelenmiş ve orta duvarı dolduruyor. Şilte ile Açıldığında alan o kadar dar ki kapıya ulaşmak için zar zor yürüyebiliyorsunuz.

"Eve birini getireceğimi bilmiyordum, yoksa burayı temizlerdim. Bu kadar dağınık olduğu için özür dilerim." Elinin tersiyle saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Sürekli özür dilemene gerek yok. Sorun değil. Gerçekten."

Benim yanımda çok gergin ve tedirgin oluyor. Yaptığı her şeyi ikinci kez tahmin ediyor. Bugün birçok kez bana dokunmak istercesine elini bana doğru uzattı ama nereye dokunacağını ya da bunu isteyip istemediğimi bilmediği için elini bıraktı.

"Şimdi, ben yanınızdaki odadayım ve bir şeye ihtiyacınız olursa Ella koridorun sonunda. Ne olursa olsun. Uyanma konusunda endişelenme. beni kaldır." Gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki kaz ayakları derinleşiyor. "Zaten muhtemelen uyuyamayacağım. Bütün gece boyunca sizi kontrol etmekten sinir hastası olacağım." Odadaki tek pencereyi işaret ediyor panjurları sıkıca çekilmiş bir oda. "Dışarıda olmaları önemli değil, o parmaklıklar ardına girene kadar kendimi güvende hissetmeyeceğim."

Evin önünde park etmiş bir ekip arabası var. Orada 7/24 biri olacak. Randy yakınlarda bir otel odasında kalıyor.

Blake de oturma odasında. Jocelyn onun için kanepede bir yatak hazırladı ama uyumayı planladığından emin değilim.

Battaniyeleri tekrar okşuyor. "Masanın üzerine senin için de bir bardak su koydum. Ne olur ne olmaz." Endişeyle odanın etrafına bakıyor.

"Ben iyiyim. Gerçekten, iyiyim. Bana karşı bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim."

O tanıdığım en nazik insan. Gözleri o kadar yumuşak ve sıcak ki bana masum bir yavru köpeği hatırlatıyor. Arkadaşları da onun kadar iyi. Ella yukarı çıktıktan sonra teker teker bana yaklaştılar ve kendilerini tanıttılar. Bana sarılmalarına izin verdim.

Çünkü gerçekten istiyorlarmış gibi görünüyorlardı. Bazıları ağladı. Hepsi bana ellerinden geldiğince yardım etmek istediklerini ve benim için dua edeceklerini söylediler. İnsanların beni önemsemesi çok güzel bir duygu.

Bana koridordaki gece lambalarından bahsettikten ve üçüncü kez uyuyamazsam benim için bir uyku hapi olduğunu söyledikten sonra, Jocelyn parmak uçlarında odadan çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Koridorda ayak seslerini dinliyorum.

"Ella? Ella mı? İçeri gelebilir miyim?" Fısıldıyor ama odalarımız birbirine çok yakın olduğu için onu duyabiliyorum.

Ella bir daha aşağı inmedi. Gecenin geri kalanında odasında kaldı ve kimseyle görüşmeyi reddetti. Arkadaşlarıyla bile. Jaycee hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Paige'le sürekli onun hakkında konuşurdu. O gidince arkadaşlarının da gideceğini düşünmüştüm ama bana yakın durdular.

"Burada olmak senin için gerçekten tuhaf mı?" Parker, yüzüne serpiştirilmiş çilleri olan, sordu. Bana bir kız çocuğunu hatırlattı.

Eşleşen kızıl saçları ve yuvarlak yüzüyle Çilek Kız bebeği.

Jaycee onun koluna şakacı bir tokat attı. "Tabii ki öyle."

Kızardı. "Özür dilerim, aptalca bir soruydu."

Gülümsedim. "Hayır, sorun değil. Bunun için endişelenme. Ve evet, bununla ilgili her şey tuhaf."

Hepsi gergin bir şekilde kıkırdadı.

Parker tekrar denedi. "Bizim okula mı gideceksin?" "Sanırım gideceğim."

"İhtiyacın olursa okulda sana yardım ederiz. Bazı kızlar biraz kaba olabiliyor," dedi Jaycee.

Herkes çok nazikti ve numara yapıyor gibi görünmüyorlardı.

Hastanedeki tüm sorulardan nefret ediyordum ama tüm gece boyunca onların sorularını yanıtladım. Çok daha kolay oldu. Benimle gerçekten ilgileniyor gibiydiler ve ayrıca soruları ne hakkında değildi.

John'un evinde oldu. Nelerden hoşlandığımı bilmek istediler -yemek, müzik, film ve kitaplar.

Ne söyleyeceğimi bilmek zordu çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. gibi. Kim olduğumu bildiğimden bile emin değilim. Belki de hiç bilmedim. John'un sevdiğimi söylediği şeyleri seviyorum. John'un benim için uygun olduğunu söylediği şeyi yapıyorum. Peki ya ondan önce? Benim de hiç seçeneğim yoktu.

SARAH

(O

ZAMAN)

Kapıyı açıyor ve koşuyor, kendini merdivenlerden aşağıya ve ucsuz bucaksız karanlığa fırlatıyor. Kapıyı çarpıp sıkıca kilitledim. Olduğum yerde donup kaldım. Alarmlar çığlık atıyor. Çok gürültülüler. Kulaklarımı kapatıyorum.

"Yakında burada olacak. Yakında burada olacak," diye yüksek sesle söylüyorum.

Köpeklerin onu yakaladığını, keskin dişleriyle etini parçaladığını hayal ediyorum. Kaçarken onu bulduğunda ne yapacak? Avludan mı geçecek? Asla başaramayacak. Bu durumda yapamaz. Çok uzak ve o kapıdan geçmesinin imkanı yok.

İçimi iğrenç bir korku kaplıyor. Bunun için beni suçlayacak. Çünkü odadan çıkmasına izin verdim ve bu kurallara aykırı. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca kuralları hiç çiğnemedim. Dışarıyı göremiyorum.

Çok karanlık. Hiç ışık yok. Köpeklerin sesini, adamın ya da kadının sesini duymak için zorlanıyorum, ama tek duyduğum alarmların çığlıkları.

Ne kadar bekleyeceğim? Ne kadar oldu? Bu senaryoyu daha önce de yaşamıştık ama sadece pratikte. Bana ne yapacağımı söyledi. Prova yapmıştık. Ne kadar zamanımız var?

Mutfağa koşuyorum. Mikrodalganın üzerindeki saate bakıyorum: 6:47.

O burada olacak. Ben yapmak zorunda kalmadan önce burada olacak. Yapmak istemiyorum.

Bu evi seviyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum tek ev.

Peki ya Paige?

Bunu tekrar yapamam. Hala Tiffany'yi rüyamda görüyorum.

Çığlıkları beni sarsarak uyandırıyor. Nerede uyuduğum önemli değil, gelip beni orada buluyor. O anı tekrar tekrar yaşadım. Bunu tekrar yapamam.

John, neredesin?

Rakamlara bakıyorum: 6:47.

Hareket etmiyorlar. Yüzüme gülüyorlar. Benimle alay ediyorlar. Birazdan burada olur. Dışarıda Ella'yla ilgileniyor. Zavallı Ella.

Onun ve bebek için üzülüyorum. Kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı. Hiç kimse. Umarım onun için acısız olur. Çabuk ol. Olmak zorunda Çünkü hızlı hareket etmek zorunda. Tabii onu eve geri getirmesze.

Onu eve geri getiremez. Ona her şeyi anlatacaktır. Onu dışarı çıkaranın ben olduğumu söyleyecek. Bunu bilemez. Bunu asla bilemez. Ona tuvalete gitmesi için onu dışarı çıkardığımı ve o zaman yaptığını söyleyeceğim ama videoyu incelediğinde televizyon izlemesine izin verdiğimi görecek. Ne diyeceğim o zaman? Orada Videoyu silmenin bir yolu var mı? Nerede o?

6:48

ELLA (O ZAMAN)

Düşünecek zamanım yok. Sadece koşuyorum. Merdivenlerden aşağı atlıyorum, sinsice köpekleri arıyorum. Onları göremedim. Ayaklarım kaldırıma çarpıyor ve şimdiye kadar katıldığım tüm yarışlardan daha hızlı koşuyorum. Onları görmeden önce duyuyorum ama arkama bakarak zaman kaybetmiyorum. Sadece koşmaya devam ediyorum.

Önümde bir kapı var. Ciğerlerim yanıyor. Onları görmezden geliyorum. Tam omzumun üzerinden bakıyorum ki köpeklerden biri beni yakalıyor ve eşofmanımı kapıyor. Dönüyorum, eşofmanımın bir parçasını dişlerinin arasında bırakıyorum. Sanki canlıymış gibi sağa sola savuruyor. Diğeri onun arkasında, hırslıyor, dişlerini bana gösteriyor.

Duruyorum.

"Bir şey yok. Sorun yok," diyorum toplayabildiğim en sakin sesle. Şimdi geriye doğru ilerliyorum. Yavaş yavaş. Adım adım acı. Her şey Acıyor. Acıyı görmezden geliyorum. İlki pantolonumun bacağına sıkılmış bir şekilde kenara fırlatıyor. Et olmadığını fark etti. Şimdi ikisi de bana doğru yürüyorlar, gözleri karanlıkta sarı sarı parlıyor ve dişlerini gösteriyorlar.

Kendimi sakin ve mantıklı kalmaya zorlayacağım. Düşün. Nefes al. Onlar sadece köpek. Sadece köpekler. Canavar değiller.

"Merhaba, ben Ella." Gözlerimi onlara odaklıyorum. Bana dikkatle bakıyorlar. Metale çarpıyorum. Bir duvara yapıştım. "Şşşt, şşşt. Bir şey yok. Sana zarar vermeyeceğim. Sorun yok."

Tıpkı diğer koşular gibi. Daha önce de köpekler beni kovalamıştı. Tıpkı diğer koşular gibi.

Diğeri bir şey duyar ve havlamaya başlar.

ters yönde koşuyor. Rahat bir nefes aldım.

iyi şans. Arkamdaki malzemeyi parmaklıyorum. Pürüzsüz. Düz. Soğuk ve sert. Kapiya kadar geldim. Çılgınca bir şeyler arıyorum.

ya da üzerine basabileceğim bir şey. Duvara tırmanmama yardım edecek bir şeye ihtiyacım var. Hiçbir şey yok. Kaygan ve pürüzsüz.

Arkama gizlice bakmaya cesaret edemiyorum. Hafifçe çömeliyorum, kaslarım koşmak için zorlansa da kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Elimi sadece büyük bir irade gücüyle uzatıyorum. "Şşş... Şşş... Sorun yok. Sorun yok."

Temkinli adımlarla bana doğru geliyor ve elimi kokluyor. Nefesimi tutuyorum. İçimden sızan korkunun kokusunu almış olmalı. Elimi geçip etrafımda dönmeye başlıyor, her tarafımı kokluyor. Duvar boyunca ilerlemeye başlıyorum. Dümdüz duruyorum, sadece yanlara doğru küçük adımlar atıyorum, koşma isteğimi bastırıyorum. Bu sadece bir zaman meselesi

Diğeri dönmeden önce, ya da daha kötüsü John.

Kapının etrafında dolaşıyoruz, devasa ev her zaman önümüzde, çemberimizin odak noktası. Burası çok büyük. Hareket etmeye devam ediyorum. Adım. Karıştır. Adım. Karıştır.

"Sakin ol oğlum, sakın ol," diyorum her hareketimde.

Beni dikkatle takip ediyor, hala benimle ne yapmak istediğinden emin değil.

Bir ağaç gördüm. Kapının yanında değil ama bazı dalları kapının üzerinde yükselecek kadar yakın. Ona doğru ilerliyorum.

Kollarımı yavaşça köpeğe sararken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Gövdenin dibinde. O kadar geniş ki, etrafını saramıyorlar. Hırlıyor. Kendimi yukarı çekmeye başladım.

Bir an için kafamı çeviriyorum ve o anda saldırıyor. Dişleri baldırıma battı. Yakıcı bir acı vücuduma yayıldı. Çığlık atıyorum. I

Döndür. Dayanıyor. Bırakmıyor. Tekrar çığlık atıyorum. Bacağımı tekmeleyerek ağaca tırmanıyorum. Hiç iyi gelmiyor. Kaslarım yırtılıyor ve yırtılıyor

ayrı. Dişlerimi sıkıyor, bilincimi kaybetmemek için kendimi zorluyorum.

Onun ağırlığı çok ağır.

Üstümdeki dala tutunup uzun bir çubuk koparıyorum. I kafasının üstüne vurmak. Bu onu korkutmuyor. Çığlık atıyorum ve gözlerini bıçaklamaya çalışıyorum. Tekrar tekrar saplıyorum. Sonunda tutturdum. Bağırdı ve bıraktı.

Bacağımdaki kör edici acıyı görmezden gelerek ağaca tırmanıyorum. Gittikçe daha yükseğe tırmanıyorum. Üsse gelmiş, bağırıp havlıyor. O da Diğer köpek de ona katılıyor. Ben devam ediyorum, büyük köpeklerden birine sürünerek çıkıyorum.

Kapıya doğru uzanan dallar. Dikkatlice ilerliyorum. Çok yüksek. Aşağıya bakmıyorum. Kapıya yaklaşmaya odaklanıyorum.

Başka bir şey yok. Çok geçmeden kapının üstündeyim. Kenar ince. Atlamak için çok dar. Kendimi çömelme pozisyonuna çekiyorum, kendimi sabitliyorum. Geriye doğru düşersem, avluda ölürüm.

Arkama son bir kez bakıyorum ve sonra kendimi ileri atıyorum. Yere çarptığımda bileğim kırıldı. Kemiğin kırıldığını duyuyorum. Zihin-uyuşturan bir acı. Önümde beyaz noktalar yanıp sönüyor. Altımda sert beton.

Ben duvarın üstündeyim. Duvarı aştım.

Kendimi ayakta durmaya zorluyorum, bileğimi gevşekçe yanımda tutuyorum. Dişlerimi birbirine kenetliyorum ve sokakta topallayarak ilerliyorum.

Uzakta farlar var. Yolun kenarına koştum ve kendimi hendeğe attım. Aşağı yuvarlanıyorum. Yol çok tehlikeli. Yukarıda olabilir. Sürünmeye başladım. Hareket etmeye devam etmeliyim. Sadece hareket etmeliyim.

ELLA (ŞİMDİ)

Beni yalnız bırakmayı reddediyorlar. Bütün sabah odama gelip durdular. Annem iki kez. Randy bir kez. İstemiyorum, ama zorluyorum Yataktan kalkmak için kendimi zor tuttum. Dün gece kendi yatağımda uyudum.

Kıyafetler. En sevdiğim pijamalarım üzerimde asılı kaldı, çok kilo vermişim. Aşağı kaymasını engellemek için bel lastiğini ters çevirmek zorunda kaldım. Eşofmanımın kapüşonunu giyip başımın üzerine çekiyorum, ellerimi ön cebine sokuyorum ve merdivenlerden aşağıya doğru sürünüyorum.

Annem, Randy ve Sarah çoktan mutfağa girdiler. Bu Onları evimde görmek kafa karıştırıcı. Randy ve annem bana bakıyorlar. Sarah bardağına bakıyor.

"Nihayet uykucu," diye haykırıyor annem. "Aç mısın?"

Başımı sallıyorum.

"Ama dünden beri bir şey yemedin. Yulaf ezmesi yapabilirim."

Burnumu kaldırıyorum.

"Ya da fıstık ezmeli tost? Mısır gevreği?"

"Aç olmadığımı söyledim." İstemesem de kulağa kızgınmışım gibi geliyor.

Kahve makinesine doğru yürüyorum ve kendime bir fincan dolduruyorum. Masada onlara katılıyorum ve buzdolabına bakıyorum. Geçen dönemden kalma karnem hâlâ orada asılı, yanında da kros programım. İkisinde de ilkokulda polimer kilden yaptığım magnetler asılı. Birinde *Evim Güzel Evim* yazıyor. Diğerinde ise Çiçek olması gerekiyordu ama daha çok harap bir yel değirmenine benziyor. Annem onları uzun zamandır saklıyor, renkleri soluyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Randy sordu.

Omuz silkiyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor.

"Sanırım," diyorum.

Yaptığım şeye uyku demezdim. Çoğu zaman uyuyor muyum yoksa uyanık mıyım anlayamıyordum. Her ses beni paniğe sürüklüyordu. Evimizin bu kadar gürültülü olduğunu hatırlamıyorum ama bütün gece boyunca gıcırdadı. Yolumuzdan geçen her arabayı ve en ufak bir hışırtıyı duyuyordum.

Penceremin dışında çılgınca bir şey aramaya başladım. En az beş kez pencereden dışarı bakmış olmalıyım.

"Blake ve Phil yoldalar," diyor annem. Sanki bir işaretmiş gibi, kapı çalınır.

Zıplıyorum.

Annem onları içeri aldı. "Size kahve getireyim mi?"

İkisi de Starbucks'tan aldıkları seyahat kupalarını tutuyor. Annem onları mutfaka götürüyor. "Acıktınız mı? Size yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Reddediyorlar. Annem mutfakta koşturuyor, tezgâhları siliyor ve insanların dün gece yediği yemeklerin tabaklarını kaldırıyor. Sarah yardım etmek için ayağa fırlar. Lavaboya doğru yürür ve ocağın üzerine serilmiş havluyu alır. Bir tabak alır ve kurulamaya başlar.

Annem havluyu onun elinden alır. "Tatlım, yardımın için teşekkürler ama sorun değil. Sorun değil. Ben hallederim. Neden oturmuyorsunuz? Dedektifler sizinle konuşmak istiyor kızlar."

Mutfak çok kalabalık olduğu için sıkıştı ama önemli konuşmalarımızı hep burada yapardık. Randy ayağa kalktı, masadaki yerini Phil'e veriyor. Blake Randy'ye işaret eder ve oturma odasına geçip birbirleriyle sessiz bir şekilde konuşurlar fısıldıyor.

Bodrumdayken tek düşünebildiğim eve dönmek ve hayatıma geri dönmektir, sanki bodrum kötü bir rüyaymış ve tüm kötü rüyalarınızdan uyanırmışsınız gibi ondan uyanacaktım, Özellikle de gerçekten kötü olanlarda - terli, kalbi çarpan, zor nefes alan ve kötü adamın hala orada olup olmadığını görmek için odayı tarayan. Kabusun bittiğini fark ettiğinizde rahat bir nefes alır ve yavaşça gevşersiniz. Ama bu kabus asla sona ermeyecek.

Phil hiç vakit kaybetmeden işe koyuluyor. "Davayla ilgili bazı haberlerimiz var." Devam etmeden önce hepimize kendimizi hazırlamamız için bir an veriyor. Annem tezgahı kavradı. "Olay yerinde bulunan kalıntıların Paige'e ait olduğu kesin olarak tespit edildi. Ailesine dün gece haber verildi. Medyanın bunu öğrenmesi uzun sürmez ve ilk bizden duymanızı istedik."

"Hayır!" Sarah ağlıyor.

Başımı kırbaçlayarak ona bakıyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü..." diye kekeliyor. Yanakları kızarıyor utanıyorum. "Çünkü ben biliyorum."

"Ella, bu hiç hoş değil," dedi annem bana aynı ses tonuyla. Küçük bir kızken oyuncaklarımı oynadığım biriyle paylaşmak istemediğimde kullandım.

"İyi mi? Ben iyi değil miyim?" Sarah'ı gösteriyorum. "Bize karşı ne kadar kaba olduğunu biliyor musun?"

Randy araya giriyor, "Genç kızlar mağdur edildiklerinde, genellikle bu durumdan kurtulmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Bu her zaman mantıklı olmayabilir ama Sarah ne yaptıysa hayatta kalmak için yaptı."

"Ciddi misin? Ona yardım etti. Yıllarca. Onu hiç durdurmadı."

Yüzündeki gözyaşlarını tokatlamak istiyorum. Şimdi Paige için ağlamaya nasıl cüret eder?

Annesi yanına koşar ve kollarını ona dolar. Sarah yüzünü onun omzuna gömüyor. Ayağa fırlıyorum ve sandalyemi masaya çarpıyorum. Kahve fincanları sallanıyor. Phil'e döndüm. Hareket etmemişti. Etrafında gelişen olayları izliyor, bir bilim adamı gibi bizi gözlemliyordu.

"Yandı mı?" Ben sordum.

"Nasıl öldüğünden emin değiliz ama evet, vücudu yanmış. Yangından önce mi öldüğünü yoksa yangının mı onu öldürdüğünü bilmiyoruz." Duygularını sesinden uzak tutmak için mücadele ediyor.

Midem bulanıyor. Hepsi benim hatam. Suçlama beni yıkıyor. Bunu ben yaptım. Hepsini ben yaptım.

SARAH (O ZAMAN)

6:57

Geri dönmedi. Geri dönmesi gerekiyordu ama dönmedi. Bunu yapmak zorundayım. Yapmak istemiyorum ama ona yapacağıma söz verdim. İş bu noktaya gelirse yapacağıma söz verdim.

Ofisine yavaşça giriyorum. Sanki transa geçmişim gibi masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarını açıyorum. Yıllar önce bana verdiği şifreyle giriş yapıyorum. Bir süre, her gece beni bu konuda sorguladı. Parmaklarımın şifreyi girmesini izliyorum. Klasöre gidiyorum ve programı açıyorum. Ekran açılıyor. Şimdi tek yapmam gereken düğmeye basmak.

Kalbim küt küt atıyor. Paige'in alt katta karyolasında yatarkenki görüntüleri zihnimde davetsizce beliriyor. Muhtemelen kıvrılmış kitap okuyor. Zaten üç kez okuduğu bir şey. Burada neler olduğu ya da başına neler geleceği hakkında hiçbir fikri yok.

Tiffany'yi kurtaramazdım. Yapılması gerekiyordu. Ama Paige'i kurtarabilirim. Kurtarabilirim.

Ofisten çıkıp koridordan aşağıya doğru koşuyorum. Bodrum katında. Kapıyı çekiştiriyorum. Sıkıca kilitlenmiş. Tabii ki kilitli. Asla açık bırakmaz ve bende giriş kodu yok. Bu Bana hiç vermediği tek şey. Her zaman reddetti. Ona seslensem ve bir tür uyarıda bulunsam bile beni duyamaz. Dahili telefona basabilirim, ama ne diyeceğim? *Paige, ölmek üzeresin*. Sonra ne olacak? Belki de onu uyaramamam daha iyidir.

Yere kayıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kollarımı onlara sarıyorum. Nerede o? Neden gelmiyor? Bunların hiçbiri mantıklı değil. Alarm çalıyor. Açık duran ön kapıya bakıyorum. Ella'yı takip edebilirdim. Ben de kaçmayı deneyebilirim. Ama kaçabileceğim bir yer yok. Gidecek hiçbir yerim yok. Üzerimdeki

düşünceler, zayıf olduğum için kendimi dövmek. O beni seçti çünkü ben güçlüyüm. Diğer insanların yapamadığı şeyleri yapabilirim. Güçlü olmak zorundayım ve eğer bunu yapmazsam, geri döndüğünde beni yanına almayacak. Bana bir daha asla güvenmez.

Ofise doğru yavaşça yürüyorum. Sistem hala yanıp sönüyor ve bana soruyu soruyor. Tek yapmam gereken evet'e tıklamak ve işim bitecek. Yıllar boyunca kızlar duvarlara bomba yerleştirildiğine dair duydukları hikâyeler konusunda hep tartıştılar. Onlara hiçbir zaman kesin bir cevap vermedim ama gerçek şu ki, evet, duvarlara bomba yerleştirilmiş. Patlamaya programlanmışlar.

Evet'e tıklıyorum.

Bir anda alt katta havai fişek gibi bir patlama oldu. Kapıya koştum ve merdivenlerden aşağı inip araba yoluna koştum.

ELLA

(O

ZAMAN)

Bir parçam durmak istiyor çünkü acı çok yoğun. Artık nereden geldiğini bile söyleyemiyorum. Her şey acıtıyor. Duruyorum Nefesimi tutup sürünmeye devam etmek için kendimi zorluyorum. Bu çukurda saatlerdir sürünüyormuşum gibi geliyor ama yola çıkamıyorum. Bu çok riskli.

Sonra bir kapı gördüm. Bir başka barikatlı ev. Yolun kenarından çıkarken zorlukla yürüyebiliyorum, herhangi bir far olup olmadığını çılgınca arıyor ve tarıyorum. Kapının yanında bir dahili telefon var. Ona bastım. Parmaklarım kir içinde kaldı.

Hiçbir şey.

Tekrar
basıyorum.

Hiçbir şey.

Sonra, çılgınca tekrar tekrar basmaya başlıyorum, o kadar yakın ki kimsenin cevap verme şansı yok.

"Yardım edin! Biri bana yardım etsin! Yardım edin!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki boğazım acıyor.

Sonunda bir ses duyuldu. Dahili telefondan değil, kapının arkasından.

"Neler oluyor?" diye soruyor bir erkek sesi.

"Lütfen, lütfen, bana yardım etmelisiniz." Çığlıklarım arasında hıçkırarak ağlıyorum.

"Bayan, iyi misiniz? Neler oluyor?" Hâlâ kapıyı açmıyor.

Yumruklarımla vuruyorum. "Lütfen! Acele edin! Gelmek üzere. Beni bulacak! Beni içeri almalısın. Yardım et bana!"

Kapı yavaşça içeri doğru açılıyor. İçeri koşuyorum. Uzun boylu bir adam durmuş bana bakıyor. Elinde bir flaş ışığı vardı ve bana bakıyordu.

Şaşkınlık.

"Kıyıyı kapat! Kapatın!"

"Bayan, neler oluyor?" Bana doğru ilerliyor. Önüne yığıldım.

Gözlerimi açtığımda, gözlerime el feneri tutan bir polis memuru var.

Adam yan tarafta bir adamla konuşuyor. Yakaladım.

polis memurunun koluna yapıştı. "Lütfen, lütfen bana yardım edin. O geliyor. Geliyor."

"Kim geliyor? Adın ne?" diye sorar. "Ella. Ben Ella Stevenson. Beni kaçırdı." Bir süre bana baktı.

"Burada bekle."

Ortağına doğru yürüyor. Kendimi bir topun içine kısıyorum. Uzaktan siren sesleri geliyor. Yaklaşıyorlar. Ortağıyla birlikte geri dönüyor.

"Ella, sağlık görevlileri yolda. Artık güvendesiniz. Biz sana yardım edeceğim," diyor. "Onlar gelene kadar seni arabamın arkasına koyacağım."

ELLA (ŞİMDİ)

Ben bir katilim. Bir bebeği öldürdüm ve Paige'i öldürdüm. Annemin kaç kez odama gelip beni teselli etmeye çalıştığı ya da Randy'nin bunların hiçbirinin benim suçum olmadığını söylediği önemli değil. Onların sözleri bana ulaşmıyor ve ulaşsa bile bir anlam ifade etmiyor. Gerçeği bilmiyorlar.

Annem ve herkes hala John'un bebekten kurtulmak için iç organlarımı parçaladığını düşünüyor. Ben olduğumu bilmiyorlar ve bir sebepten dolayı, Sarah onlara söylemedi. O da sır saklıyor. Ve evet, bodrumu havaya uçurmak için tetiği ben çekmedim ama çekebilirdim de. Kaçmaya çalışmanın onu tehlikeye attığını biliyordum. Hepimizi tehlikeye atıyordu. Hepimizin kurtulacağını umuyordum ama kurtulamama ihtimali her zaman vardı ve ben kendimi seçtim. Kendimi kurtarmak için Paige'i öldürdüm.

Yine alt katta toplanıyorlar. Herkes farklı odalara dağıldı. Adam kaçırmaktan katile dönüştüğü için John'u bulma telaşındalar. Blake Sarah'ı oturma odasında köşeye sıkıştırmış, her zamanki gibi hızlı sorular soruyor. Phil ise

Annemin Facebook ve Instagram hesaplarımı yüzüncü kez taradığı mutfak. Artık o fotoğraflara bakmaya dayanamıyorum. Gülümsemeler. Parlaklık. Mutluluk. Çok masum ve saf görünüyorum. Lekesiz.

İnsanlar uğrayıp duruyor. Kapının çalındığını duyuyorum. Sürekli annemin sesi onları selamlıyor ve içeri davet ediyor. Yemek yapmayı unutmuş gibi bize yemek getirip duruyorlar.

Son üç gündür böyle. Paige'le ilgili haberlerden beri tuvalete gitmek dışında yataktan çıkmadım. Duş almadım ya da yemek yemedim. Burada hiçlik içinde uzanmış, yatak odamın duvarına bakıyorum. Beynimin fişini çektim, onu tamamen ayırdım. I

saatlerce uykuya dalıyorum. Ağlayarak uyanıyorum ki tekrar uyuyabilmek için ağlayabileyim.

Annem beni kaldırmaya çalışıyor. Aşağıya gel. Yemek ye. Bir şeyler yap. Herhangi bir şey.

Ama yapamam.

John'un bana ilk tecavüz etmeye başladığı zamanki gibi. Vazgeçtim. Bu bir karar ya da düşündüğüm bir şey değildi. Sadece tüm hayatımı emdi. Şimdi de aynı şekilde. Ayağa kalkmak için bir sebep yok.

Annem beni seviyor ve beni böyle görmekten nefret ediyor. Keşke ben de değiştirebilirim. En azından onun iyiliği için, ama yapamam. Bana camdan yapılmışım gibi dokunuyor ve eğer çok zorlarsa kırılacağım. Ama ben zaten kırıldım. Onarılamaz şekilde kırılmış. Bu sadece bir zaman meselesi.

bunun farkına varır.

SARAH

(O

ZAMAN)

Evin geri kalanının alevler içinde kalışını izliyorum. Çok fazla duman var. Alevler her pencereden dışarı sıcıyor. Arada bir havai fişek sesi geliyor. Başka bir şey patlıyor. Isı yüzümü kavuruyor. Çok sıcak. Alevler gökyüzüne doğru dans ediyor. Billows of smoke.

Hala John yok. Nerede o? Şimdiye kadar burada olmalıydı. Gitmiş olmamız gerekiyordu. Yeni isimler ve kimliklerle uzak bir ülkeye gidiyorduk. Söylediği buydu. Söz verdiği şey. Beni almak için geri gelmeyeceğine inanmayı reddediyorum. Sadece bir şey yanlış gitti. Beni bırakmazdı. Ben onun için çok önemliyim. Bana ihtiyacı var.

Sirenler gittikçe yaklaşıyor. Komşular ne kadar uzakta olursa olsun birilerinin dumanı fark etmesi an meselesiydi. Kapının dışında birbirlerine bağıyorlar. Daha fazla siren. Daha fazla ses. Gürültülü bir çarpışmanın ardından diğerleri geliyor. Kapının inişini izliyorum. Büyük sopalarla vuruyorlar ve

Baltalar. Küçük bir açıklık bulduklarında, itfaiye araçlarından birini tam içinden geçirirler, kapıyı paramparça ederler ve içeri dalarken kamyonlarını sıyıırırlar.

Hareket edemiyorum. Harekete geçtiklerinde onları izliyorum. Karıncalar gibi sağa sola koşturuyorlar, sarılıp çözülüyorlar, zıplıyorlar, koşuyorlar. Her yerdeler. Her yerdeler.

Bir adam bana doğru koştu. Hiçbir şey söylemiyor, sadece kollarımdan tutuyor ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni omuzlarına atıyor. Beni taşıyor. Araba yolundan aşağı inip beni yere

bırakıyor. "İçeride başka kimse var mı?" diye sordu.

Başımı sallıyorum, konuşmaya korkuyorum.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Burada seninle kim yaşıyor?"

"Sadece ben ve babam," aynen bana söylediği gibi cevap veriyorum.

"Ve baban evde değil mi? Emin misin?" Telsizi kıkırdıyor.

"Evet, eminim. Şu anda işte. Yakında burada olur."

Yakında burada olmak zorunda. Söz vermişti. Ambulans geldi ve sağlık görevlileri etrafımı sardı. Oksijen tüpü bağladılar.

Yüzümde maske var, ama silip atıyorum. Oksijene ihtiyacım yok. Beni sedyeye koymaya çalışıyorlar.

"Bekle, ne yapıyorsun? Nereye gidiyoruz?" Sesim çılgınca.

Acil yardım görevlisi cevap verir. "Sizi hastaneye götürüyoruz. Standart prosedür bu. Sizi kontrol ettirmemiz gerekiyor."

"Hayır. Gitmek istemiyorum. Lütfen, burada babamı beklemek zorundayım." Aşağı atlamak üzere bacaklarımı sedyenin üzerinde sallıyorum. Beni durduruyor ve sedyeye geri itiyor.

"Baban bizimle hastanede buluşabilir. Sen de bizimle gelmelisin. Seni buradan çıkarmalıyız. Burası güvenli değil."

"Hayır!" Şimdi bağıriyorum. Kendime engel olamıyorum. Beni yanlarında götüremezler. Bu planın bir parçası değil. Beklemem gerekiyor. O

gelip beni alması gerekiyordu. "Hayır! John!" Onun adını her söylediğimde daha yüksek sesle bağıriyorum.

Etrafıma kayışlar takmaya başladılar. Tıpkı bodrumdaki gibi. Kapana kısıldım. Her şey çok hızlı ilerliyor. Beni götüremezler.

Yapamazlar. Beni kaldırıp ambulansın arkasına kaydıldılar. Kapılar arkamızdan çarparak kapandı.

"Sadece sakinleşmeye çalışın. Her şey yoluna girecek," diyor. "John!"

ELLA (ŞİMDİ)

Annem ve Randy yine kapımın önünde. Onları duymadığımı sanıyorlar ama fısıldamaya çalışsalar da ben duyuyorum.

"Eğer onu aceleye getirirsen, bu sadece ona zarar verir. Bu onun daha da içine kapanmasına neden olabilir," diye fısıldıyor Randy. "Ona yardım edemeyebiliriz.

onu geri çek. Bunun olmasını istemeyiz. Sen aşağı in. Onu kontrol edeyim."

Annemin cevabını duyamıyorum. Birkaç saniye sonra, uzaklaşan ayak sesleri duyuyorum. Sonra kapı çalındı. Randy'nin sesi.

"Ella? İçeri girmemin bir sakıncası var mı?" Hiçbir şey söylemedim.

Yine de içeri girdi. Benimkinin arasındaki boşluğa doğru yürüdü. yatak ve duvar. Benimle göz hizasında olacak şekilde yere uzanıyor. Nefesi yüzümde hamburger ve peynir gibi kokuyor. Öğürmek istiyorum.

"Sadece seni kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istedim."

Onu gerçekten görmeden ona bakıyorum ve cevap verme zahmetine girmiyorum. Keşke hepsi bana nasıl olduğumu sormayı bıraksa.

"Senin için endişeleniyorum." Yüzü geriliyor, alnında kırışıklıklar oluşuyor. "Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum ve bu

Bunun nasıl bir şey olduğunu annenle paylaşmak muhtemelen zor çünkü onu ne kadar sevdiğini ve korumak istediğini biliyorum ama bana anlatabilirsin. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey beni şaşırtamaz ya da şok edemez. İnan bana, hepsini duydum."

Acım kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük. Sessizlik aramızda uzanıyor.

Annem hiçbir şey söylemediğimde bunu kaldıramıyor ve sonunda saçmalamaya başlar. Ama Randy öyle değil. Sabırla oturuyor, konuşmamı bekliyor ama konuşamıyorum.

"Şu anda kendini çok yalnız hissettiğini tahmin edebiliyorum ve elimden geldiğince senin yanında olmak istiyorum." Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor.

Gözyaşları. "Neden küçük bir şey denemiyoruz?" Kolunu yanımdaki yatağın üzerine koyuyor ve serçe parmağını uzatıyor. "Serçe parmağımı tutup tutamayacağını görmeye ne dersin?"

Kımıldamıyorum.

Önümde oynatıyor. "Hadi ama. Bu sadece bir serçe parmağı. Serçe parmağını tutabilirsin."

Elimi uzatıyorum ve serçe parmağımı onunkiyle birleştiriyorum. İnsan temas beni ağlatmaya başladı. Bana sarılmak için hareket etmiyor ya da annem gibi her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor. Ben ağlarken o sadece orada duruyor.

sessizce ağlar.

Randy yumuşak bir sesle, "Sarah'nın burada olmasının zor olduğunu biliyorum," dedi,

Kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Sana bir şey söylediğimi düşünmeni istemiyorum.

Annen hakkında kötü bir şey düşünme çünkü o harika bir insan ve kocaman bir kalbi var. Seni çok seviyor ve Sarah'ya baktığında düşünebildiği tek şey birisinin seni ne kadar çok sevmesini isteyeceğidir.

Durum tersine dönseydi sana yardım ederdi. Neden böyle hissettiğini anlıyorum.

Bu şekilde. Tatlı bir yerden geliyor ve sadece yardım etmek istiyor ama hastanede buna karşı nasıl tavsiyede bulunduğumu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

Devam ediyor. "İşte bu yüzden. Sarah'nın evinde olmasının seni böyle etkilemesinden korkuyordum. Sanki birileri tarafından yeniden ve sizin için en kutsal olan alanda ihlal edildi."

"Nefret ediyorum." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Çok nefret ediyorum. Onun burada olmasına dayanamıyorum. Ondan kaçamıyorum. O bir

Her yerde. Eşyalarımın üzerine oturuyor. Yemeğimizi yiyoruz. Annemle kahve içiyor. Anneme nasıl davrandığını görmek en kötüsü."

Randy'nin gözleri şefkatle dolar. "Sarah da bir kurban ve en az senin kadar yardıma ihtiyacı var, ama bu ikinizi bir araya getirmenin en iyi çözüm olduğu anlamına gelmez."

"Herkes ona tatlı, masum bir kurbanmış gibi bakıyor ama öyle değil. Orada olmayı o seçti. Bunu seçti." Herkesin bunu görmesinin neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum.

"Sarah'nın davranışının size mantıklı gelmesini beklemiyorum, ama bu Onun gibi küçük yaşta kaçırılan kızların böyle davranması çok yaygın. Onları kaçıranlara yardım etmek. Hatta onları sevmek. Ancak, şu anda onun hakkında ne hissetmeniz gerekiyorsa hissetmenizde bir sakınca olmadığı bilmenizi istiyorum, hatta gerekirse ondan nefret edebilirsiniz. Duygularınızda yanlış bir şey yok." Çenesini yatağın üzerine koyar. "Söylediklerimi duyuyor musun?"

"Öyleyim." Gülümsemeye zorladım.

"Güzel." Memnun görünüyor. "Burada olduğu ve annen bu konuda seni dinlemediği ya da isteklerine saygı göstermediği için üzgünüm."

"Annem ne olacağını sanıyor? Sonsuza kadar bizimle kalmasına izin vermeyi mi planlıyor?"

Eğer yaparsa bununla başa çıkamam. Ona her baktığımda onu görüyorum.

"Umarım değildir. Annenle bu konuyu konuşmaya çalıştım. Sadece hastanede değil, döndüğümüzden beri de. O kararlı Sarah'ya bir yuva vermek istiyor ve ben aynı fikirde olmasam bile buranın onun için en iyi yer olduğunu düşünüyor. Şuna ne dersiniz? Neden biraz zaman ayırıp onunla bu konuyu tekrar birlikte konuşabilir miyiz?"

"Fikrini değiştireceğini sanmıyorum. Hastanedeyken ona bu konuda ne hissettiğimi söyledim. Yeni bir şey olmazdı." Onu eve getirmekte ısrar etmesi hâlâ canımı acıtıyor. yapmaması için yalvardı.

"Sen evde olduğun ve o da evde olduğu için bir fark yaratabilir. Seni nasıl etkilediğini görmek için. Başka bir zaman denemekten zarar gelmez. Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Annem artık beni gerçekten tanımıyor bile. Hâlâ iyi bir insan olduğumu düşünüyor ama değilim."

"Bunu sana söyleten nedir?"

Derin bir nefes alıyorum. "Orada olanlardan haberi yok ve Paige benim suçum değilmiş gibi davranıyor ama suçlusu o." Onun adını söylemek yeniden ağlamaya başlamama neden oluyor.

"Paige neden senin hatan?"

"Kaçmaya çalışırsam ölebileceğini biliyordum ve yine de yaptım."

"Eğer gidersen onu öldürmekle tehdit etti mi?"

"Hayır. Paige kaçmaya çalışmamam konusunda beni uyarmıştı. Bana bodrumun bombalarla dolu olduğunu söyledi ama ona inanmadım.

Çünkü bodrumla ilgili her şey diğer kızlardan ikinci elden aktarılırdı, bu yüzden neyin doğru olup olmadığını asla bilemezdik. Her zaman hangi hikayelerin gerçek, hangilerinin gerçek olmadığını anlamaya çalışırdık. Köpekler gibi. Paige bana onun köpekleri olduğunu duyduğunu söyledi. Birimiz dışarı çıkarsa diye kuduz köpekler bahçede devriye geziyordu. Söylenenlere göre, köpekleri aç bırakmak için onları aç bırakıyor ve sadece çiğ etle besliyordu.

ama pencereden baktığımda onları hiç gömedim, bu yüzden hep kızlardan birini korkutmak için söylediği bir şey olduğunu düşündüm ve hikaye ilerledikçe büyüdü."

Herhangi bir soruyla sözümü kesmiyor. Sabırla devam etmemi bekliyor. Devam etmeden önce boğazımdaki duyguları yutuyorum.

"Bombalar konusunda da ona hiç inanmadım. Bodrumda kilitli kaldığım ilk günlerden birinde Paige bana duvarlarda bombalar olduğunu söyledi. Bomba mı? diye düşündüğümü hatırlıyorum. Duvarlara nasıl bomba koyarsınız ki? Bunun bizi korkutmak için başka bir tehdit olduğunu düşünmüştüm." Duraksıyorum, ilk kez bu kadar korktuğunda nasıl olduğunu hatırlıyorum.

beni aldı. "Her zaman, kaçmaya çalışırsak ya da kontrolden çıkarsak, bodrumu havaya uçuracağını ve herkesin öleceğini söylerdi. Ona inanmazdım.

Ama haklıydı ve ayrılırken onları patlattım. Onu ben öldürdüm. Paige'i öldürdüm." Serçe parmağımı çekip kolumu altına sokuyorum. Artık bana dokunulmasını istemiyorum.

"Paige'i sen öldürmedin," diyor.

"Yaptım. Lütfen beni daha iyi hissettirmeye çalışma."

"Öldürmedim. Onu sen öldürmedin. Evet, yangında öldü ama kapıyı açarak bombaları siz tetiklemediniz."

O kadar hızlı oturuyorum ki başım dönüyor. Başımın dönmeyi bırakması bir saniye sürüyor. "Yapmadım mı? Nereden biliyorsun?"

"Bodrumdaki patlayıcılar evin alarm sistemiyle bağlantılı değildi. Patlama için harici bir kaynağa bağlıydılar. Birinin sistemi aktive etmesi gerekiyordu ve siz çoktan gitmiştiniz, yani bunu siz yapamazdınız. Sarah ya da John olmalı."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "Yine de, eğer gitmeseydim, burayı havaya uçurmazlardı."

Bu doğru. Bunu tartışamaz. Ne derse desin, yine de benim hatam.

"Nasıl böyle hissedebileceğinizi anlayabiliyorum ve şu anda yaşadığınız hiçbir şey olağandışı değil. Mağdurların kendilerini suçlamaları son derece yaygındır. Ama şunu anlamamı istiyorum. Paige'in ölmesi senin suçun değil. Onu kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Duraksıyor, benim de dikkatimi verdiğimden emin oluyor. ne söylediğine dikkat edin. "Sen kalsan da o ölecekti. Tek fark, senin de onunla birlikte ölecek olman."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kesin cevaplara ulaşmamız uzun zaman alacak ama John kızların gitmesine izin vermedi. Hiçbiri evlerine geri gönderilmedi. Aileler. Kurbanlarını onlarla işi bittikten sonra öldürdü. Kaçmamış olsaydınız bile hiçbiriniz hayatta kalamazdınız." Sesini alçaltıyor. "Paige'in kalıntıları, bölgede bulunan tek kalıntı değildi. mülk."

SARAH

(ŞİMDİ)

Jocelyn'e bakmadan duramıyorum. Ona hayranım. Daha önce televizyonda anneler görmüştüm ama benim hiç annem olmadı. Annemin neye benzediğini bile bilmiyorum ve sahip olduğum koruyucu anneler gerçek anneler değildi. Sadece orada kalmama izin verdikleri için aldıkları çeki tahsil etmekle ilgileniyorlardı. Çoğu bana bakmadı. Kendi çocuklarını bile umursamıyorlar, özellikle de benim gibi sokaktan toplanmış çocukları.

Sokak çocukları kimsenin umurunda değil. Belki genç, küçük ve sevimliyken, ama belli bir yaşa geldiğinizde, herkes size ebeveyninize baktıkları tiksintiyle bakıyor, sanki bir şekilde siz de evsiz olmayı seçiyormuşsunuz gibi.

Ama Jocelyn farklı. Bana gerçek bir insanmışım gibi davranıyor. Duyguları ve düşünceleri olan biri. Fikirleri ve ilgi alanları olan biri. Beni asla konuşmaya zorlamıyor, bu da onunla konuşmayı kolaylaştırıyor.

Çok yorulmuş olmalı ama buraya geldiğimizden beri insanlarla ilgilenmeyi bırakmadı. Sürekli ayaktadır. Mutfakta koşuşturup kahvenin hiç bitmediğinden emin oluyor ve

Yiyecekleri buzdolabından tezgaha doğru döndürüyorum. Telefon çalıyor. Sürekli. Çoğunlukla medyadan röportaj yapmak isteyenler oluyor ama o kapatmıyor çünkü bazen arkadaşları nasıl olduklarını öğrenmek için arıyor. Herkes beni de soruyor. Sadece Ella'yla ilgilenmiyorlar. Ailenin bir parçasıymışım gibi onlarla bir arada olmak garip hissettiriyor.

Her zaman gülümsüyor ve durup insanlara nasıl olduklarını soruyor. Bana dokunduğu için çok rahat. Bana bir şekilde uzanmadan, başımı okşamadan ya da usulca sırtıma dokunuyor. Elini uzatıp sırtımı sıktı.

ne zaman rahatsız olabileceğimi düşünse elini uzatıyor. Sanki orada olduğunu unutmamı istemiyor. Bana her dokunduğunda içimi bir güven duygusu kaplıyor. Gerçek annem olsaydı nasıl olurdu, onunla büyümek nasıl olurdu diye hayal kuruyorum.

dokunuşları, güven verici bakışları ve rahatlatıcı sözleri.

Onların evi John'unkinden çok farklı. Sadece çok daha küçük olması değil, içinde yaşanmış olması da önemli. Sevgiyi hissedebiliyorsunuz ve Onlardan parçalarla darmadağın. Her yerde çerçeveli resimler var.

Ella'nın her yaşını gördüm. Okyanusların ve dağların önünde birlikte gülümsedikleri resimler ve banyoya giden koridorda Ella'nın sanat eserlerine ayrılmış bir duvar var.

Oturma odası rahat ve davetkâr. John'un oturma odası güzeldi ama asla rahatlayamazdınız, onlarınki gibi değil.

Sadece bir kitap almak ve kendi ördükleri battaniyelerden birine sarılıp ateşin başında kıvrılmak istiyorlar. Şömine rafı kişisel dokunuşlarla dolu: plajda ve yürüyüşlerde topladıkları deniz kabukları ve taşlar, çömlek atölyesinde yaptıkları şekilsiz vazolar ve sayfalarında ziyaret etmek istedikleri yerlerin işaretlendiği seyahat dergileri. Kanepe, içine oturduğunuzda sizi yutuyor. Öndeki sehpa, atalarının İsveç'ten getirdiği bir sandık.

Mutfak da farklı değil. Buzdolabı mıknatıslarla ve Ella'nın programlarıyla kaplı. John'un nefret edeceği bir formika masa var.

Pırıl pırıl, tertemiz paslanmaz çelik olmayan aletler. Baharatlar ocağın üstündeki rafta küçük kavanozları dolduruyor ve tencereler ocağın yanındaki kancalara asılı.

Buzdolabı. Bitkiler, en çok güneş ışığı alan pencerenin yanındaki köşelerden birinde yetişiyor ve odaya daha da fazla hayat katıyorlar. Bu yerle ilgili her şey sessiz ve rahat.

Jocelyn, Paige'le ilgili haberlerden beri moralimizi yüksek tutmaya çalışıyor. Eve dönüşümüzün üzerine gölge düşürdü. Ella'nın odasında kilitli kalması da yardımcı olmuyor. Bizimle yemek yemek için aşağıya bile gelmiyor. Bu Jocelyn'i endişelendiriyor. Birkaç dakikada bir özlemle merdivenlere bakıyor ve onun ortaya çıkmasını bekliyor. Onu aşağıya indirmeye çalıştıktan sonra ne zaman geri gelse ağladığını söyleyebilirim. Bu kadar üzgün olması hoşuma gitmiyor.

Zaten çok şey yaşamışken onu bu hale getirmek. Dün gece

Ella'yı bulup eve getirmek için yaptığı her şeyi anlattı.

Bunu duymak zordu çünkü kimse beni aramadı. Arama yapılmadı. Mum ışığı nöbeti yoktu. Yüzüm mahalledeki el ilanlarına yapıştırılmadı. Haberlere çıkmadım. Ortadan kayboldum ve kimse umursamadı. Sanki hiç var olmamışım gibiydi. Arayıp bulunduğumu söyleyebileceğim kimse yok çünkü kimse beni aramıyor.

Gerçek babam bile değil. Onu düşünmeme asla izin vermedim. Onu uzun zaman önce gömdüm ama Blake ve Phil onu diriltti. Herkes benim kimsenin istemediği kız olduğumu biliyor ve acıma duygularını gizleyemiyorlar. Denemiyorlar bile. Hepsinin içindeki "zavallı kızı" görebiliyorum.

görünüyor. Bu yüzden hepsi bana karşı çok nazik. Ella için üzüldüklerinden daha çok benim için üzüyorlar.

Benim hikayem daha kötü çünkü beni John'a öz babam verdi. Onlara o günü hatırlamadığımı söyleyip duruyorum ama hatırlıyorum. Babamın beni evsizler barınağındaki tuvalete nasıl götürdüğünü hatırlıyorum. O ay kaldığımız yere gittim ve yüzümü yıkadım. Tuvalette kırıdamadan oturdum ve onun ilgisini içime çektim çünkü beni cezalandırmadığı sürece bana asla dokunmazdı. Ona yüzümü kendim yıkayacak yaşta olduğumu söylemedim.

Bir gece önce bana birlikte yapmamız gereken özel bir iş olduğunu söylemişti. Çoğu zaman orada olduğumu bile unutuyordu. Beni hep bir yerlere bırakıyor ve söz verdiği halde geri dönmeyi unutuyordu. Bir keresinde beni üç gün boyunca bir çöp konteynerinin arkasında bıraktı. Kalmamı söylediği için kaldım ve her zaman dediğini yaptım ama çok korkuyordum. Geceleri hava karardığında çöp konteynerinin altına girdim ve

Sabah. Sadece beş yaşındaydım.

O sabah elimi bir arkadaş gibi tuttu ve elimi hiç böyle tutmamıştı. Genellikle sadece acele etmemi istediğinde ya da beni gitmek istemediğim bir yere sürüklemek istediğinde tutardı. Elimi sanki o gün önemsediydi. Elimini onun eline nasıl oturduğuna ve parmaklarımızın nasıl aynı şekilde olduğuna nasıl hayret ettiğimi hatırlıyorum. Sonunda ayılacağını umuyordum ve insanların çocuklarını yanlarında tutmalarına izin veren bir rehabilitasyon merkezine kaydolması için yola çıkmıştık. onlar oradayken. Oradaki diğer annelerden biri

Shelter bana her şeyi anlatmıştı. Hayatımıza yeniden başlama olasılığından heyecan duyarak onun yanında zıpladım.

Parka doğru yürüdüğümüzü gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Çünkü ondan istediğim onca şeyden sonra nihayet beni oraya oynamaya götürdüğünü düşünüyordum. Ekibimizdeki diğer çocuklarla birlikte sık sık parkta dilencilik yapardık ve ben de saatlerce oyun parkındaki aletlerden aşağı yukarı koştururan diğer çocuklara bakar, onların yerinde olmayı dilerdim. Gitmek için yalvarırdım ama asla izin vermezdi. Uzun zaman önce

Parkı özlemekten vazgeçti ama bunu telafi etmeye çalışacağı için heyecanlandım. Aletlerde oynamak tuhaf olacaktı çünkü oradaki en büyük çocuk ben olacaktım ve benim yaşımda kimse parkta oynamıyordu

Ama onu mutlu edecekse bunu yapmaya hazırdım.

Aletlerde durmak yerine hızını artırdı. Parkın sol tarafına, tuvaletlerin arkasındaki keşlerin takıldığı yere doğru yürürken umudum azaldı. Elini daha sıkı kavradım. Kokainmanlardan nefret ederdim, gözlerinin kafalarından fırlayacakmış gibi fırlamasından ve sanki biri şok veriyormuş gibi seğirmelerinden

Sürekli konuşturlardı ama hiçbirisi bir anlam ifade etmezdi. Benim heyecan buharlaştı. Diğer günler gibi olacaktı.

Alışveriş merkezinde bize para vermeyi seven adam ortaya çıktı. Dizleri delik bir kot pantolon giymişti ve beyzbol şapkasını sanki ortama uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi aşağıya doğru çekmişti ama kıyafetleri temiz olduğu ve ayağında tenis ayakkabıları olduğu için göze çarpıyordu. Çoğu ayakkabı giymiyordu ya da giyseler bile bantla tutturulmuştu. Bize doğru geldi. O ve babam el sıkıştılar.

Ellerini. Babamın gözleri endişeyle etrafta geziniyordu. Elimi bıraktı ve yokluğunu hemen hissettim. Avucumun içinde terinin benimkiyle buluştuğu yeri parmakladım.

"Sende mi?" diye sordu babam.

Adam başıyla onayladı. Sırtından bir zarf çıkardı. cebine koydu ve ona uzattı. Babam hemen açtı ve paraları saydı. Pantolonunun altından geçirip, tüm önemli eşyalarını sakladığı iç çamaşırının içine soktu. Elini sırtıma koydu ve beni adama doğru itti. "Petra, sen babamla gideceksin. onu."

Adam uzandı ve elimi tuttu. Sıkıca kavramıştı. Babama bakmak için arkamı döndüm.

"Baba, onunla gitmek istemiyorum. Seninle kalmak istiyorum," diye yalvardım.

Arkadaşlarıyla gitmeme asla izin vermezdi. Her zaman o da orada olmak zorundaydı. Bu adam onun arkadaşlarından birine benzemiyordu ama ben de onunla gitmek istemiyordum.

Sesi sertti ve ceza gözlerinde belirliyordu. "Sana söyleneni yap. Tartışmak yok. Git!" Adama doğru işaret etti.

"Baba," diye tekrar bağırdım ama o çoktan uzaklaşmış, insanların arasından hızla ilerliyordu.

Adam bana baktı. Gözleri kristal mavisiydi. "Korkacak bir şey yok tatlım," dedi. "Sana çok iyi bakacağım."

O günü düşünmek istemiyorum ama ne zaman Enrique'den bahsetseler aklıma geliyor. Beni özel kılan ve diğer kızlardan ayıran şeyin bu olduğunu düşünürdüm. Onları çaldı ama benim için ödedi. Şimdi o kadar emin değilim.

ELLA (ŞİMDİ)

Yarın gece topluluk büyük bir eve hoş geldin partisi düzenliyor.

Sarah ve benim için kilisede parti var. Büyükbabam ve büyükbabam, amcam Jack ve ailesiyle birlikte orada olacaklar. Gitmek istemiyorum ama annem bana başka seçenek bırakmıyor. Benim için iyi olacağını söylüyor.

Son iki saattir herkesin uyuduğundan emin olmak için bekliyordum. Annem Sarah'nın odasından ayrılıp kendi odasına çekileli bir saatten fazla oldu. Her gece benim odamdan çıktıktan sonra Sarah'nın odasına giriyor ve uzun süre kalıyor. Ne konuştuklarını bilmiyorum. ve umurumda değil. Randy ve ben hala annemle konuşmadık. onun orada olmamasıyla ilgili. Sanırım Randy bu konuda gergin, o yüzden bundan kaçınıyor.

Annem onun hastanedeki fikirlerinden hiç hoşlanmadı ve o büyüdü. Artık evde olduğumuz için ona karşı daha da kırgın. Annem ona asla kötü davranmayacağı için ona hala nazik ve kibar davranıyor, ama ne zaman rol yaptığını biliyorum ve kesinlikle numara yapıyor. Eminim Randy de bunu hissedebiliyordur.

Ayağa kalkıp parmak uçlarıma basarak kapıma gidiyorum ve dikkatlice açıyorum. Koridor aydınlıktı. Annem geceleri korkmayalım ve Sarah banyoya giden yolu bulabilsin diye tüm prizlere gece lambası koymuştu. İkisinin de kapısı kapalı. Koridorda sürünerek ilerliyorum, halının her türlü sesi boğmasına şükrediyorum. Merdivenler farklı bir hikaye. Eski ve ahşap.

Her seferinde bir adım atıyorum. Her gıcırta kalbimi donduruyor ve annemin bana seslendiğini duymak için zorlanıyorum. Kızacak falan değil. Gecenin bir yarısı uyandığım için endişelenecek ve ne söylersem söyleyeyim benimle kalmak için ısrar edecek. O

benimle kalamazsın. Bir içkiye ihtiyacım var. Bu fikir aklıma geldiğinden beri tek düşünebildiğim şey bu.

Kimseyi uyandırmadan güvenli bir şekilde merdivenlerden iniyorum. Gözlerimin karanlığa alışması uzun sürmedi. Ekip arabasının orada olduğundan emin olmak için camdan dışarı bakıyorum. Bir nefes alıyorum.

Evimizin önünde ışıkları kapalı bir şekilde park ettiklerini görünce rahat bir nefes aldım. Geceleri bize göz kulak olmadıkları zaman nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bizi sonsuza kadar koruyamazlar. John'u hiç bulamazlarsa ne olur? Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.

Mutfığa girdim ve doğruca içki dolabına yöneldim. Annem çok içen biri değildir. Asla bir taneden fazla içmez ve bir taneyle bile sersemlemeye başlar. Yine de özel günler için her zaman alkol bulundurur. Kahlua ve kahve içeceği yapmayı sever. Şükran Günü ve Noel'de, arkadaşı Greta geldiğinde hep bir şişe şarap bulundurur. Onlar üniversiteden eski arkadaşlar. Tezgâhın üzerine çıkıp dolabı açıyorum.

Şarap şişelerinden birini aldım. Bu zaten Bir şişe şarabı nasıl açacağımı bilmediğim için açtım. Sarah ya da John hep yapardı. Aşağı atlamak üzereyken bir şişe şarap almaya karar verdim. Bir şişe de votka. Onu votka servis ederken hiç görmedim ve votka içen kimseyi de tanımıyorum. Votka hakkında bildiğim tek şey, birinin nefesinden kokusunu alamamanız gerektiği, en azından okuldaki çocuklardan duyduğum bu.

Onları kendime yakın tutuyorum ve yukarı çıkıyorum. Yukarı çıkarken de aynı dikkati gösteriyorum. Votka şişesini yatağımın altına itiyorum ve şarapla birlikte yatağıma uzanıyorum. Kapağını yeterince hızlı açamıyorum. Uzun bir içki alıyorum. Çok tatlı. John'la içtiğim şarap, ama umurumda değil. Şişeyi ellerimde tutmak ve sıvının içimden aşağıya aktığını hissetmek bile iyi geliyor. Boğazımda, vücudumda sıcak bir iz bıraktı.

Sırtımı yatak başlığına dayayıp oturuyorum ve her yudumun tadını çıkarıyorum. Eve geldiğimden beri ilk kez nefes alabiliyorum. Tıpkı eskiden olduğu gibi sihrini göstermeye başlaması uzun sürmüyor. Benim

Kafam bulanıklaşmaya başlıyor, tüm düşüncelerim birbirine karışıyor. Vücudumdaki gerginlik yavaşça çözülüyor. Kendimi içmeyi bırakmaya zorluyorum.

Devam etmek istesem bile. Boşa harcamak istemiyorum çünkü

Uzun süre dayanmasını sağlamalıyım. Votkayla birlikte yatağımın altına sıkıştırıyorum, şişelerin önüne eski kıyafetlerden oluşan bir torba çekiyorum. Kıvrılıyorum
Yorganımın altına girip çeneme kadar çekiyorum. Korkmadan gözlerimi kapatıyorum. Bir baloncuk beni çevreliyor. Bana dokunulamaz. Hiçbir şey bana ulaşabilir. Eve geldiğimden beri ilk kez uyku kolay geliyor.

SARAH

(ŞİMDİ)

Phil ve Blake birazdan bizi eve hoş geldin partisine götürmek için burada olacaklar. Geldiğimizden beri evden ilk kez çıkıyoruz ve saçımla özel bir şey yapmak istedim.

dağınık bir at kuyruğu yapıyordum. Saçımı hiç sevmedim. Fare kahverengisi ve donuk, diğer kızlarda hep imrendiğim canlı ve zengin kahverengiye benzemiyor. Kıvrıkcık ve düz arasında gidip geliyor, sanki bir türlü karar veremiyor ama bu gece ıslattım ve ürünle karıştırdım, çalılıkları evcilleştiriyor ve omuzlarımin üzerinde güzelce yuvarlanmasını sağlıyor. Jocelyn beni gördüğünde "Çok güzel görünüyorsun," diyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, fark ettiği için kendimi mahcup hissediyorum.

"Giyecek fazla bir şeyiniz olmadığını biliyorum ve söz veriyorum bunu yakında halledeceğiz. Arkadaşım Greta bir kıyafet kampanyası düzenliyor.

Bunu da bugün erken saatlerde senin için bıraktı." Bana askıda bir elbise uzattı. Çiçek desenli, pamuklu bir elbise. Üzerine giymek için yumuşak beyaz bir kazak var. "Kaç numara ayakkabı giyiyorsun?"

Yanaklarım sıcaktan kızardı. "Bilmiyorum."

Yıllardır bir çift ayakkabı giymedim.

"Peki, neden sen elbiseyi giymiyorsun, ben de gidip dolabımı karıştırıp ne bulabileceğime bakayım?"

O gittikten sonra kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarıp elbiseyi başımdan geçiriyorum. Kazağı üzerime geçiriyorum ve bileklerime kadar uzandığı için rahat bir nefes alıyorum, böylece yara izlerimi gizliyor ama elbise sadece uyluğumun ortasına kadar uzanıyor ve bacaklarımdakileri gizlemenin bir yolu yok. Elbisenin altına kot pantolonumu giyiyorum.

Jocelyn geri dönüyor ve kotu görünce bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Tatlım, neden kotunu çıkarmıyorsun? Bence daha iyi görünecek.

bu şekilde."

Ella ona tatlı bir şey demesinden nefret ediyor. Her söylediğinde ona bağılıyor ama ben aldırmiyorum. Hoşuma gitti. Bana kendimi Özel.

Başımı öne eğdim. "İnsanların yaralarımı görmesini istemiyorum."

Yüzünün rengi soldu. "Ah, özür dilerim. Bilmiyordum.

Sana ne yaptı?" Elini ağzının üzerine kapatıyor. "Aman Tanrım, sana bunu sorduğuma inanamıyorum. Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez."

"Sorun yok."

"Hayır, değil. Özür dilerim. Gerçekten, bir anda ağzımdan çıkıverdi. Düşünmüyordum."

Onu bu kadar rahatsız görmek hoşuma gitmiyor. Kazağın kollarını yukarı itiyorum ve kollarımı ona doğru uzatıyorum. Yüzü üzüntüyle buruşurken yara izlerini parmaklıyor.

"O tam bir canavar." Nefesini içine çekiyor. Başımı sallıyorum. "O değildi."

Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Babam o kişiydi. O... o..." Boğazımı temizliyorum. Daha önce hiç Bana ne yaptığını kimseye söylemedi. "Kafası iyiiken bana işkence etmeyi severdi. En sevdiği oyun sigarayı tenimin yanında tutmak ve ne kadar dayanabileceğimi görmek için. Bu işte gerçekten çok iyiydim."

Gözyaşları yüzünden aşağı damlıyor. Beni kendine doğru çekiyor ve vücuduna sıkıca sarıyor. Başımın üstünü öpüyor ve sırtımı okşuyor. Güvenliğinin beni sarmasına izin veriyorum ve içine gömülüyorum. Çok geçmeden geri çekiliyor ve beni alnımdan öpüyor.

"Bakalım sana başka bir şey bulabilecek miyim?" diyor ve burnunu koluyla siliyor.

Koşarak odadan çıkıyor ve elinde sarı bir bluz. "Al bakalım. Bence bu kot pantolonun ve kazağınla çok güzel duracak."

Ben üstümü değiştirirken arkasını dönüyor ve işim bittiğinde bana bir çift siyah babet uzatıyor. Ayaklarımı içine sokuyorum. Biraz büyükler ama işe yarayacaklar.

"Güzel görünüyorsun," diyor.

Kendimi güzel hissetmiyorum. Bir kostüm giyiyormuşum gibi hissediyorum. Kıyafetler dar ve kaşındırıyor ama Jocelyn'in kötü hissetmesini istemediğim için rahatsızlığımı gizlemeye çalışıyorum.

Aşağıya iniyoruz. Blake ve Phil bizi bekliyorlar ama Ella hâlâ hazır değil. Gelmek istemiyor ama Jocelyn ısrar etti. Sonunda ortaya çıkıyor ve Jocelyn onu karşılamak için merdivenlerin sonuna koşuyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye övgüler yağdırıyor.

Benim aksime, o yaralarını saklayamıyor. Morlukları mor ve kırmızıdan yeşil ve sarıya dönüştü. Yeşiller ve sarılar daha da iğrenç görünüyor. İlk tıraş olduğu zamandan beri kafasını tıraş etmemiş ve şu anda vızıltılı bir kesim yapmış gibi görünüyor. Kafasının her yerinde kısa kirli sakallar var. Sargılarının üzerine kot pantolon sığmadığı için uzun bir etek giyiyor. Zimbalarının çıkması için iki hafta daha geçmesi gerekecek.

Çıkarıldı. Jocelyn'e ters ters bakıyor ve ben onu sarsmak istiyorum. En azından annesine karşı nazik olmayı deneyebilirdi. Denemiyor bile.

"Tamam, gidelim" diyor Jocelyn.

Phil ve Blake biz kapıdan çıkarken etrafımızı sarıyor, belki etrafta medya vardır diye. Gün boyunca kamp yapıyorlar ama güneş batır batmaz dağılıyorlar. Havaalanından bindiğimiz aynı siyah SUV'ye doluşuyoruz. Hatta şoförümüz bile aynı. Bu sefer radyoyu açmak gibi bir hata yapmıyor.

Jocelyn gevezelik ederek sessizliği dolduruyor ama ben dinlemiyorum. Pencereden dışarı bakıp nerede olduğumuza dair bir fikir edinmeye çalışıyorum. Buraya gelirken kendimi çok hasta hissettiğim için pek dikkat edemedim. Ağaçlarla çevrili sokaklar, bungalovlardan modern dağ evlerine kadar farklı tarzda evlerle dolu. Bahçeler özenle bakımlı ve evlerin çoğunun garaj yolunda iki arabası var. Sokaklar, her tarafı kaplayan dağların arasında yer almaktadır.

yanları, uçları karla kaplı. Her şey bir kartpostala aitmiş gibi görünüyor. Ana caddelere ulaşmamız uzun sürmüyor, yerleşim alanları yerini anne ve pop restoranlarına bırakıyor ve özel dükkanlar. Kırmızı ışıktaki durmadan önce bir köşeyi dönerken büyük bir çeşmenin yanından geçiyoruz.

Jocelyn öne doğru eğilip dizimi sıkıyor. "Kasabadaki tek ışık bu. Onu diktiklerinde büyük bir olay oldu."

Büyük, tuğla bir kilisenin otoparkına girerken ben de ona gülümsüyorum. Öndeki tabelada şöyle yazıyor: Christ Community Church. Kiliseye gittiğim tek zaman, ücretsiz yemek için 42-caddedeki kiliseye gittiğimiz zamandı, ama kimseyi kilisenin içine almazlardı. Otoparkta masalar ve yiyecekler vardı ve biz dosyalandı. Her zaman kimin çok fazla aldığı konusunda kavgalar olurdu ve Diğerleri alamazken birileri ikinci kez alıyor. Park yeri arabalarla dolu. Bu kadar insanı nereden tanıyorlar?

Ella arabadan inmeden önce tereddüt eder ve Jocelyn onu dırter. Sersemlemiş görünüyor. Gözleri cam gibiydi. Bunların hiçbirisiyle iyi başa çıkamıyor. Phil ve Blake bize katılmıyor. Dışarıda nöbet tutacaklardı ama kendi özel güvenliğimiz gibi bize ön kapıya kadar eşlik ediyorlar.

"Buna hazır mısınız kızlar?" Jocelyn ağır ahşap kapıları iterek geçerken soruyor.

O önden gidiyor. Ben Ella ile geride duruyorum.

"Nasılsın?" Ona fısıldıyorum.

Bana bakmak için başını çeviriyor. Gözlerinin yetişmesi biraz zaman alıyor.

"Ben iyiyim," diyor.

İyi görünmüyor. O bakışı bilirim. Daha önce de yüzünde görmüştüm. Sarhoş gibi.

ELLA (ŞİMDİ)

Votka şaraptan çok daha güçlüdür. İçmeden önce bunu bilmiyordum. Hazırlanırken sadece birkaç kadeh içtim ama ayaklarımı aynı yönde hareket ettirmek çok zor. Başımı çok hızlı hareket ettirsem dünya eğiliyor. Boğazım hâlâ yanıyor ve boğazımın arkasındaki votkanın tadını alabiliyorum. Dilim şişmiş gibi hissediyorum ve etrafta konuş. Şimdiye kadar annem fark etmedi. Kimse fotoğraflarımızı çekmeden içeri girmemizi sağlamakla meşgul. Sarah dirseğimi tutuyor ve kapı girişindeki basamağa takıldığımda düşmemi engelliyor. Bana dokunmasını istemiyorum ama düşüp kendimi aptal durumuna düşürmeme izin vermediği için minnettarım.

Annem bizi sosyal salona götürüyor. Cenazeler, düğünler, bebek partileri, önemli toplantılar gibi tüm büyük davetler burada verilir. Burayı birçok kez dekore ettim çünkü annem her zaman büyük etkinliklere yardım etmek için gönüllü olurdu. Bu onun en sevdiği şeylerden biriydi, özellikle de düğünlerde.

"İnsanların düğünlerde bu kadar mutlu olmasına bayılıyorum" derdi hep.

İçeri girdiğimizde herkes çoktan oradaydı. Oda heyecan ve sohbetle çalkalanıyor. Çocuklar masaların arasında koşuşturuyor. Tıpkı gençken yaptığım gibi birbirimizi kovalıyoruz. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyor. Flamalar odanın bir ucundan diğer ucuna dolanıyor ve ortada bir araya geliyor. Odayı dolduran uzun katlanabilir masalar, uyumlu masa örtüleri ve özenli süslemelerle kaplanmış. Yardımcı kulüpten kadınlar çoktan kaşıklarıyla tezgahın arkasında sıraya girmiş, bize yemeğimizi servis etmeye hazır.

Büyükannem ve büyükbabam bizi ilk karşılayanlar. Büyükannem yüzümü öpücüklere boğuyor. Umarım votkanın kokusunu almaz. Büyükbaba

ne yapacağını bilemez bir halde kenarda duruyor. Her pazar kiliseye giderken giydiği takım elbiseyi giyiyor.

"Küçük Ella Ayıcığımız, eve döndün." Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ve sen de Sarah olmalısın." Sarah'nın cevap vermesini beklemez. Onu büyük ayı kucaklarından biriyle kucaklıyor ve geniş göğsüne bastırıyor. Annem sıırım gibi ve zayıfken, büyükannem tam Tam tersi. Yuvarlak ve kısa boylu. Çenesi neredeyse göğsüne dayanıyor ve kıvrımlarıyla boynunu gizliyor.

Küçüklüğümünden beri "Umarım şişmanlık genini almamışsındır" diye şaka yapardı.

Ama cüssesi onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Kendimi bildim bileli böyleydi. Hiç kilo vermeye çalışmadı bile. Kişiliği de en az kendisi kadar büyük.

"Gel. Gel." İkimizin arasına giriyor ve her birimizin elini tutuyor. "Tüm aile burada."

Bizi kalabalığın içine sürüklüyor. Bir kişiden diğerine geçiyoruz. Herkes birbirine dokunuyor, sarılıyor ve aynı şeyleri söylüyor:

"Seni çok özledik."

"Evde olduğun için çok mutluyuz."

"Harika görünüyorsun."

"Senin için dua etmeyi hiç bırakmadım."

"Seni çok seviyoruz."

Kendimi pinpon topu gibi hissediyorum, insanlardan sekip sıradakine çarpıyorum. Yüzleri önümde bulanıklaşıyor. Hepsi çarpıtılmış. Başımı döndürüyor.

"Büyükanne, otumam lazım," diye geveliyorum.

"Elbette, tatlım. Sana bir sandalye bulalım."

Bana tatlım dememesini söylemeye zahmet etmedim.

Alüminyum sandalyelerden birine oturuyorum. Sarah yanımdakine oturdu.

"Her zaman böyle arkadaş canlısı mıdırılar?"

diye soruyor. Gülümsemekten kendimi

alamıyorum. "Evet. Her zaman."

Ailem çok küçük olduğu için her zaman yakın oldular. Annemin sadece bir kardeşi var, Jack, ve ben de onların evinde çok zaman geçirdim. benim büyüdüğüm gibi. Annem nasıl olurdu emin değilim beni onlarsız büyütmeyi başardı. Jack'in iki oğlu var ve biz

kardeş kadar yakındık. Benden birkaç yaş büyükler ve üniversiteye gidiyorlar ama bu gece gelmeyi başardılar.

Aurora, herkesin birbirini tanıdığı, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktur. Herkes. Küçük topluluklar herhangi bir ihtiyaç olduğunda bir araya gelir, bu yüzden kasabanın yarısının odaya doluşması şaşırtıcı değil. Jaycee ve arkadaşlarımızın aceleyle masaya gelip bize katılmaları uzun sürmüyor.

Jaycee evde olmayanları işaret ederek onları Sarah ile tanıştırır. "Bunlar Jade, Rachel ve Morgan."

"Selam," diye
sesleniyorlar. "Hey,"
diyor Sarah.

Votkanın etkisi geçmeye başladı. Başım ağrımaya başladı.
Oda çok gürültülü ve aydınlık.

"Harika görünüyorsun," diyor Morgan.

Keşke herkes yalan söylemeyi bıraksa.

Yıllar boyunca pek çok kez böyle masalarda bir araya geldik. Onlar benim hakkımda her şeyi bilen türden arkadaşlar.

Anaokulunda nasıl olduğumu. Sadece mor giyme evrem

İkinci sınıf. Korku filmlerinden ne kadar nefret ettiğimi. Beni ağlatan ve güldüren şeyler. Eskiden

Birbirimizin cümlelerini tamamlardık ve paylaştığımız her türlü özel şakamız vardı.

Her zaman yaptığımız gibi birlikte konuşuyor ve gülüyorlar-söz kesiyor, konuşuyor ve birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Cuma günü büyük bir futbol maçı ve sonrasında okul dansı vardı. Herkesin ne giydiğini ve kimin kiminle dans ettiğini ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlarlar. Rachel çok mutlu çünkü

Geçen yazdan beri aşık olduğu adam kız arkadaşından ayrılmış ve onunla iki kez dans etmiş. Jade regl olduğu için çok üzgün çünkü elbisesinin içinde berbat görüldüğüne yemin ediyor.

"Tamamen şişmiştim ve iğrençtim" diyor.

Herkes güler ve ona harika görüldüğünü söyler. Jaycee'nin evi yatıya kalmak için mükemmel bir yer olduğu için daha sonra hepsi Jaycee'nin evinde yatıya kaldı. Sekizinci sınıfta, ailesi Jaycee'nin evine taşınmasına izin verdi.

Çatı katında kendine ait küçük bir süiti var. Oraya mini buzdolabı bile koydu. Sonsuza dek en sevdiğimiz yer oldu.

Beni gördükleri için çok heyecanlılar.
ama tek yapabildiğim onları izlemek ve nasıl olup da onların çevresinin bir parçası olduğumu merak etmek. Burada olmak çok tuhaf hissettiriyor. Hatırladıkları kişi olmak istiyorum. Gülümsemelerine karşılık vermek ve şakalarına gülmek istiyorum ama onlara bakamıyorum bile. Bu çok acı veriyor.

Hareketleri çok hızlı ve seri. Sanki onlar koşuyormuş da ben bir adım geriden geliyormuşum gibi konuşmalarına ayak uyduramıyorum. Var mı Hep bu kadar gürültücü müydüler? Etrafımda konuşuyorlar ama benimle değil. Beni dahil etmeye çalışmak için durakladıklarında, gözleri etrafıma ve üzerime bakıyor, ama asla bakılamayacak kadar acı veriyormuşum gibi doğrudan bana bakmıyorlar.

Seslerinin yavaşladığı tek zaman bu. Benimle yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşur gibi konuşuyorlar.

Eskiden beni dünyaya bağlayan şeyler hakkında konuşmalarını dinliyorum -okul, arkadaşlar ve kilise- ama bu sadece Eskiden olduğum kişiyle şimdi olduğum kişi arasında uçurum var. Beni hayatıma geri sokmaya çalışıyorlar ama uymuyorum. Parçalara ayrıldım ve

Beni tekrar bir araya getirdiklerini düşünseler de, değilim. Parçalar eksik.

Kıpırdamadan oturmak çok zor. Parmaklarım seğiriyor ve derim kaşınıyor. Alçıda olmayan ön kolumu tımalıyorum. Elimde değil. Vücudumda uğuldayan tüm bu enerji sanki böcekler varmış gibi hissettiriyor.

derimin altında sürünüyor.

Cep telefonları vızıldayıp duruyor. Her seferinde zıplıyorum. Kontrol edemiyorum. Vücudum alarmların ne anlama geldiğini hatırlıyor. Asla unutmayacak. Sürekli çalışıyorlar.

Ding.

Aşağıya bak.

Buzz.

Aşağıya bak.

Ellerindeki telefonları tokatlamak istiyorum.

Yirmi yıl yaşlanmış gibi hissediyorum ama hepsi de dümdüz taranmış uzun saçlarıyla aynı görünüyor. Aynanın önünde saatlerce oturup arkada herhangi bir bükülme veya başıboş saç olmadığından emin olurduk. Saçlarını bir yandan diğer yana çeviriyorlar.

konusurken atın kuyruğu. Diğer her kelime şöyle. Ben de böyle mi konuşturdum? Eminim öyleydi ama hatırlamıyorum.

Parti bittiğinde çok yorgun oluyorum. İnsanlar peşimizi bırakmıyor. Sarah sohbet etme konusunda benden daha iyiydi ama yine de rahatsız görünüyordu. Eve vardığımızda tamamen ayıktım.

Odama koşuyorum, bütün gece üzerime yapışan giysileri yırtıp atıyorum ve pijamalarımı giyiyorum. Bir içki istiyorum. Yatağımın altındaki şarabın farkındayım ama annem gelene kadar içemiyorum. Neyse ki gelmesi uzun sürmüyor.

Yanımdaki yatağa oturdu. "Bu gece eğleneliydi, değil mi? Herkesi görmek çok güzeldi."

"Evet, öyleydi," diye yalan söyledim.

Orada bulunan herkes hakkında bir tartışma başlattı. ve yaptıkları konuşmaları anlattı. Farklı kişi ve kuruluşların ben yokken benim için neler yaptıklarını ve şimdi geri döndüğüm için planladıkları her şeyi anlatıyor. Kaybolduğum sırada toplanan ödül parası konusunda ne yapmamız gerektiğini düşündüğümü bilmek istiyor.

Sözünü kestim. "Anne, sence bunu yarın konuşabilir miyiz? Gerçekten çok yorgunum." Esnemiş gibi yapıyorum.

İncinmiş görünüyor. "Tabii. Tabii, elbette."

Beni yanağımdan öptü. "Seni seviyorum. Evde olduğun için çok mutluyum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Kapıya doğru döndü. "Gördün mü? Sana bunu atlatabileceğimizi söylemiştim."

Ben yatağın altına uzanıp şişeyi almadan önce kapıyı ancak kapatmıştı.

SARAH

(ŞİMDİ)

Daha önce hiç karakola gitmemiştim. Kûf ve rutubet kokuyor. Birbirimizden beslenmemizi istemedikleri için bizi ayırdılar. Önce Ella girdi. Taş kesilmiş gibiydi. Dün John'u buldukları haberini aldığımızda yine panik atak geçirmişti.

Buna hâlâ inanamıyorum. Şu anda burada, benimle aynı binada, en azından doğru adamı yakalamışlarsa ki yakaladıklarından oldukça eminler. Florida'da izini bulmuşlar. Bir şekilde işi batırmış. pasaport almaya çalışıyordu. Bir şey adamlarını işaret etti ve onu Titusville, Florida'daki küçük bir otelde pusuya düşürdüler.

Çok gerginim. Camın arkasında olacağını ve beni göremeyeceğini biliyorum ama ben onu görebileceğim ve o da benim varlığımı hissedecek. Konuşamasak bile, benden ne yapmamı istediğini bileceğim.

ona bakarak. Aramızdaki bağ her zaman kelime gerektirmiyor.

Bizi tanımadığını ya da tüm bunların ne olduğu hakkında bir fikri olmadığını iddia ediyor.

hakkında. Hiç Kaliforniya'da yaşamadığını ya da Simi Vadisi'ni duymadığını söylüyor. O olduğunu söylememi istiyorlar. Hayır dersem, serbest mi kalacak? O zaman onu rahat bırakırlar mı? Bırakırlar mı?

Kapı açılıyor ve Blake Ella'yı dışarı çıkarıyor. O gibi görünüyor bir hayalet görmüş. Yüzünün tüm rengi gitmiş. Her zaman tamamen kaybetmekten bir adım uzaktaymış gibi görünüyor. Onunla aynı odada olmaktan bile hoşlanmıyorum. Deliliğinin gözeneklerinden sızdığını hissedebiliyorsun. Kaçarsa ne olacağını sanıyordu? Bunun kolay olacağını mı sanıyordu?

Odanın karşı tarafındaki kapıyı açıyorlar ve Jocelyn ile Randy onu kucaklamak için oradalar. Jocelyn bana başıyla selam verdi ve Cesaret için gülümse. Blake benim için geri döndü. Kolunu uzattı.

sanki düşünümde beni koridorda yürütüyormuş gibi. "Hazır mısın?"

Koluna girip onu odaya kadar takip ediyorum. Oda ikiye bölünmüştü. Tek taraflı camla eşit şekilde. Blake içeride duran üniformalı memura işaret eder. Bir kapı açılır ve bir grup adam odaya girer. tek sıra halinde. Onu hemen tanıdım. O üçüncü. Sanki sıradan bir günmüş gibi kendinden emin adımlarla yürüyor. Hepsi bana dönüyor. O da diğerleri gibi numaralı tabelasını kaldırıyor.

Nabzım çarpıyor. O kadar yüksek ki duyabiliyorum. Onu turuncu bir tulum içinde görmek garip. O sadece siyah ve beyaz giyer. Dolabında renkli hiçbir şey asılı değil. Camın arkasından dikkatle bakıyor. Kristal mavisi gözlerindeki gümüş lekeler Parıldıyor.

Beni görüyor. Beni gördüğünü biliyorum. Tam bana bakıyor. Her zaman yaptığı gibi ruhumu görüyor. Başka tarafa bakamıyorum. Bakamıyorum. büyülendim.

"Sarah, tüm adamlara iyice bakmanı ve Paige ve Ella'yı kaçıran kişinin bu adamlardan biri olup olmadığını bana bildirmeni istiyorum."

Benim adım onun kurban listesinde yok. Onlar onun gerçek Kurbanlar. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bakmam gerektiğini bildiğim halde diğer adamlara bakmıyorum. Yapman gereken şey bu. bu gibi durumlarda.

Başımı salladım. "Onu göremiyorum."

Blake şaşkınlığını gizleyemeyerek dönüp bana bakıyor. "Acele etme. Acele etme. Tekrar bak. Biriyle mi yaşadın? bu adamlar?"

Gözlerimi John'a kilitliyorum, benimle gurur duymasını umuyorum. "Bu adamların hiçbirini görmedim."

ELLA (ŞİMDİ)

Titrememi ve ağlamamı durduramıyorum. Randy ve annem bana sarıldı. Her iki yanımda bir tane. Annem de ağlıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Randy derin bir iç geçirir. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Herkes Sarah'ın pozitif bir teşhis yapmasını bekliyordu. geldiğini gördüğümüz bir şey." Randy'nin yüzünde öfke beliriyor. Bu onun normal sakinliğine uymuyor. Doğal olmayan ve yersiz görünüyor.

"Bunu nasıl yapabildi?" Ağlıyorum. "O yaptı. Yemin ederim oydu. Yalan söylemiyorum."

Annem kollarını bana daha sıkı sararak, "Şşşt. Şşşt," diye yatıştırıyor. "Biliyoruz. Sana inanıyoruz." Randy'ye bakmak için döner. "Ne oldu? ona yalan söyletir mi?"

"Sarah'nın onunla olan bağı çok güçlü. Ona göre, adam onunla ilgileniyordu. Onun kendisini sevdiğine inanıyor ve o hiç sevgi gösterilmemiş bir kızdı. Onunla dört yıl birlikte yaşadığını unutmamalısınız. Bu uzun bir süre." Devam etmeden önce duraksıyor, duygularını dizginlemeye çalışıyor. "Birinin ona olan bağlılığını kırmak uzun zaman alabilir.

bu adamların kızlar üzerinde etkisi var. Aile içi şiddet mağdurlarına çok benziyorlar. Pek çok kez kadınlar eşleri onları döverken 911'i arıyor, ancak polis oraya vardığında bunu inkar ediyorlar.

oldu. Bunun tekrar tekrar yaşandığını görüyoruz. Sarah'yı hırpalanmış bir eş gibi düşünmeniz davranışlarını açıklamaya yardımcı olabilir."

"Polis onu hâlâ suçlayabilecek mi? Gitmesine izin veremezler, değil mi?" Annemin vücudu yanımda kaskatı kesilmişti. Korkusunu hissedebiliyorum. gömleğinin içinden.

Randy güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Çoktan suçlandı ve kefaletle serbest bırakılacağından şüpheliyim. "Ona kefalet bile verseler şaşırırmı."

Seçenek. Duruşmada işler zorlaşacak çünkü ellerinde ikinci dereceden olmayan pek bir şey yok. Sosyal medyada kızlarla bağlantıları var, ama bu onun kızlarla ilişkisi olduğunu kanıtlamaz.

onları kaçırdı. Sarah'nın doğrulaması olmadan, Ella'nın ifadesi dışında kaırıldıklarına dair bir kanıt yok. Elimizde Enrique'nin Sarah'yı John'a sattığına dair ifadesi var.

Dürüst olmak gerekirse, Enrique'yi onun için seks ticareti yapmakla suçlayabilirler, ancak özellikle Enrique bir

hüküm giymiş bir suçlu." Annemin yüzündeki dehşet ifadesini fark etti.

John'un bize yaptıklarının yanına kâr kalma ihtimali. "Ama endişelenmeyin, hala onun hakkında daha fazla kanıt topluyorlar. Onlar tüm çabalarını onun itiraf etmesine odaklıyorlar ve size söz veriyorum ki en iyi adamlarımız takımnda."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Sarah'ya o kadar kızgınım ki odasına koşup onu sarsmak istiyorum. Nasıl böyle bir şey yapabilir? Yaptığı onca şeyden sonra onu korumak için nasıl yalan söyleyebilir?

Her zaman onun da en az onun kadar hasta olduğunu söyledim ama kimse bana inanmadı. Herkes onun için üzölüyor. Belki bu onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmelerini sağlar.

Polis merkezinden çıkarken yüzünde sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi kendini beğenmiş bir ifade vardı. Yüzündeki o ifadeyi tokatlamak istedim. Onun evimden gitmesini her zamankinden daha çok istiyorum. Yapamam.

onunla aynı çatı altında bir gece daha geçirmek. "Anne,

lütflen ondan kurtulabilir miyiz?" Yalvarıyorum.

Annemin yüzü çatışma içinde buruşmuş. Omuzları günün ağırlığıyla çökmüş. "Öyle söyleme. Kimseden kurtulmuyoruz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Başka bir yerde yaşaması gerekiyor. Burada yaşayamaz. Bununla başa çıkamam."

Annem alnını ovuşturur. "Davranışlarına engel olamıyor. Onun tarafından tamamen beyni yıkanmış. Randy'nin ne dediğini duymadın mı?"

"Randy de benimle aynı fikirde," diye ıkıştım.

"Ne?" Gözleri öfkeyle parlıyor.

Randy asla sinirlenmez. O sakinliğin kraliçesi ve konuşurken sesi hiç titremiyor. "Biliyorum. I-"

Annemin yüzü kıpkırmızı oldu. "Az önce söylediğin her şeyi nasıl söylersin ve sonra onu sokaklara atmamız gerektiğini düşünürsün? Nasıl-"

Randy onu durdurmak için elini kaldırır. "Her şeyden önce, kimse sokağa atılmayacak. Daha önce de söylediğim gibi, onu yerleştirebileceğimiz gerçekten harika terapötik koruyucu aileler var. Bu bir aileye sahip olmakla aynı şey değil, ama Jocelyn, burası onun için bir koruyucu aileden daha fazla bir aile gibi değil."

Annem pes etmeyi reddederek başını sallır. "Ama olabilir. Sadece iki hafta oldu. Çok zaman aldığını kendin söyledin."

"Bu doğru," diye kabul ediyor Randy istemese de. "Ancak, onun burada olması Ella için işleri son derece zorlaştırıyor.

Onun varlığı olanları sürekli hatırlatıyor. Bu alanı onun için güvensiz hale getiriyor ve güvenlik şu anda ona verebileceğiniz en önemli şey."

Annem ayağa fırlar ve ellerini kalçalarına koyar. "Benim kötü bir anne olduğumu mu söylüyorsun? Kendi kızımı önemsemediğimi mi?"

Randy zorlayıcı bir şekilde başını sallır. "Hayır, hiç de değil. Söylediğim şey bu değil. Yanlış yorumluyorsun. Ben sadece Ella'nın burada olmasının onun için ne kadar zor olduğunu söylüyorum."

"Ella güçlüdür. Her zaman güçlü olmuştur. İyi olacak. Ne olursa olsun başaracak çünkü onu önemseyen çok fazla insan var." Bana gururlu ve cesaretlendirici bir bakış atmak için duraklıyor.

Gülümse. "Ama Sarah? Onun kimsesi yok. Ella'nın dayanabileceği sağlam bir temel var. Sarah hiçbir zaman istikrar ya da ilgi görmedi. Hiçbir şeyi yok." Sesi çatlıyor.

Randy ayağa kalkar ve ona doğru gider. Elini annemin sırtına koyar. "Senin altın gibi bir kalbin var ve nasıl

Bu sizin için de zor olmalı. Bu gece bir karar vermek gerektiğini söylemiyorum, ama düşünebilir misin?

Bu konuda? Belki ailenizde onu yanına alabilecek başka biri vardır?"

Annem yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ya onunla konuşmaya çalışsaydım?

Ya ona Derek konusunda dürüst olmasının ne kadar önemli olduğunu anlatabilirdim? Derek'e yardım etmesi gerektiğini. soruşturma?"

Randy, "Deneyebilirsin," diyor ama sesi pek emin gelmiyor.
Bana döndü. "Ne düşünüyorsun, Ella?" "Onu
burada istemiyorum."

Annem yatağın yanında diz çökmek için hareket eder. "Tatlım, üzgünüm
Ella, bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama bence o burada
olmasaydı da senin için zor olurdu. Gerçekten öyle. Sadece nasıl
hissettiğini düşün. Dünyada yapayalnız olmanın nasıl bir his olduğunu
düşün."

Dünyada yapayalnız olmanın nasıl bir his olduğunu düşünmeme
gerek yok. Zaten yalnızım. John beni yakalayıp arabasının bagajına
attığından ve bodrumda uyandığımdan beri yalnızım.

SARAH

(ŞİMDİ)

Karakoldan ayrıldığıımızdan beri insanlar benimle neredeyse hiç konuşmadı, bu yüzden ışığı çoktan kapattıktan sonra kapım çalındığında şaşırdım.

"Ben Jocelyn. İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii."

İçeri giriyor. Gözleri şiş ve kırmızı.

"Oturabilir miyim?" diye soruyor yatağı göstererek. Başımı salladım.

Oturuyor ve başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturuyor. Onun içimdeki hayal kırıklığı o kadar güçlü ki bunu hissedebiliyorum. Bana bakmak için döndü. "Bunu neden yaptın?"

Neden bahsettiğini sormama gerek yok. "Bilmiyorum."

Yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklayamam ama onun da yapmamı isteyeceği şey buydu.

"Seni zorlamadığımı biliyorum. Konuşmak istemediğin şeyler hakkında seni asla konuşmam ama eğer bu evde kalacaksan, dürüst olmak zorundasınız. Hepimiz aynı fikirde olmalıyız ve eğer doğruyu söylemezseniz bunu yapamayız. Bu mantıklı mı?"

Başımı salladım. Boğazımda bir yumru var.

"Sana tekrar soracağım. Bugün bunu neden yaptın? Gerçekten anlamak istiyorum. Lütfen anlamama yardım et." Çaresizliğini gizlemeye çalışmıyor.

"O beni seviyor." Kulağa acınası geliyor ama onun ya da başka birinin ilişkimizi anlamasını beklemiyorum.

"Tatlım, onun seni sevdiğini düşündüğünü biliyorum ama bu aşk değil. Birbirini seven insanlar birbirlerini bilerek incitmezler." Duygularını kontrol etmekte zorlanıyor. "Sana yaptığı şey yanlıştı."

ve onun için sana yaptırdığı şey yanlıştı. Sevgiye muhtaçtın ve bu senin suçun değil. Çocuklar böyle yapar ve o da bunu bildiği için bundan faydalandı. O yetişkin bir adamdı. Hasta, kontrolcü bir yetişkin."

Randy benimle her buluştuğunda aynı şeyleri söylüyor. Uzun süre boyunca yaptığı kötü şeyleri ayrı tuttum. Hepsini aldım ve beynimdeki gizli bir bölmeye sakladım ve "diğer" olarak işaretledim.

"O benimle ilgilendi. Hiç kimse benimle onun ilgilendiği gibi ilgilenmedi," diyorum, telaşlanmış hissederek.

"Sarah, seni bağladı ve bir bodruma kilitledi. Yapmanı istediği şeyi yapmazsan seni aç bıraktı. Sana tecavüz etti." O *tecavüz* kelimesinde boğuluyor.

"Bana tecavüz etmedi. Ben izin verdim."

Bana karşı nazik ve kibardı. Yavaş ilerledi ve her şey boyunca benimle konuştu. Yaptığı her şeyi bana açıkladı. Bittiğinde bana bir banyo daha yaptırdı ve temizlenmeme yardım etti. Sonrasında bana uzun süre sarıldı ve fısıldayarak bana tatlı şeyler.

Jocelyn yatakta ilerliyor ve önüme oturuyor. Bacak bacak üstüne attı ve her iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Sen sadece küçük bir kızdın. O ise yetişkin bir adamdı. Çok korkmuş olmalısın."

Ben değildim. Babamın beni verdiği adamlar çok sertti. Nasıl hissettiğimi ya da bana ne yaptıklarını hiç umursamadılar. Beni korkutanlar onlardı. Babam bu sırada nöbet tutardı.

Benimle seks yapmadıklarından emin olmak için. Çizgiyi orada çekmişti ama diğer her şey serbestti. Beni inciten onlardı. John değil.

"Sana Ella'ya bile söylemediğim bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyor. Başımı kaldırıyorum. Ella'ya hiç söylemediği bir sırrı mı var?

"Lisedeyken Steve adında bir erkek arkadaşım vardı. Birlikte büyüdüğümüz için onu tüm hayatım boyunca tanıyordum. Erkek ve kız arkadaş olmadan önce en iyi arkadaştık. Onuncu sınıftayken duygularım değişmeye başladı ve ona aşık olduğumu fark ettim. O da bana aynı şekilde hissettiğini söylediğinde çok mutlu oldum." Hikayeyi anlatırken gözleri dalıyor, anılara kapılıyor. "O

benim ilk aşkımdı. İlk aşkınız her zaman farklıdır ve sonsuza kadar birlikte olacağınızı düşünürsünüz. Onun evleneceğim adam olduğundan emindim. Aynı kiliseye gidiyorduk ve ikimiz de

Evlenene kadar seks yapmayı bekleme konusunda ikna olmuştum, bu yüzden ilk yılımızın yazında seks yapmam için bana baskı yapmaya başladığında şaşırılmıştım. Bir gece futbol maçından sonra gittiğimiz bir partide birkaç bira içti." Sesi yavaşlıyor. Konuştukça kelimeler birbirinden uzaklaşıyor. "O gece beni zorladı. Onu durdurmaya çalıştım ama yapmadı. Sanki başka bir insan gibiydi. Daha sonra kollarımda hıçkıra hıçkıra ağladı ve bana ne kadar üzgün olduğunu söyledi."

Durdu. Devam etmesini bekledim ama etmedi. "Ne yaptın sen?" diye sordum.

"Kimseye söylemedim ve kendime bunun sadece sarhoş olduğu için olduğunu söyledim. O gece kısa etek giydiğim için kendimi alaycı olmakla suçladım. Ondan ayrılmadım. Son sınıfa kadar onunla kaldım ve bu birkaç ayda bir oldu. Sonunda onunla kavga etmeye çalışmadım. Sadece yapmasına izin verdim çünkü böylesi daha kolaydı." Sanki kendini oradan alıp benimle birlikte şimdiki zamana getirmeye çalışıyormuş gibi hızla göz kırıyor. "Gerçekten ne olduğunu biliyor musun? üzücü kısmı ne?"

Başımı sallıyorum, her kelimesine asılı kalıyorum.

"Sonunda benden ayrılan o oldu. Sınıfımızdaki başka bir kıza geçti ve ben yıkılmıştım." O ellerimi sıkar. "Sana zarar veren birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu ve bunun için kendinden nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, ama bunu durdurmak için güçsüz hissediyorum. Kafa karışıklığını, acıyı ve incinmeyi bilirim."

Oda onun sırrıyla doluyor.

"Ama sen çok normal görünüyorsun." Söylenecek doğru şey bu mu bilmiyorum ama ağzımdan çıkan bu.

Gülümsüyor. "Hepimizin acıları ve sırları var. Hiçbirimiz bu hayattan yara almadan çıkamayız. Benim yıllarca terapi görmem gerekti. ama ben yaşadım. Bana yol gösterecek birine ihtiyacım vardı. Bana söylediği tüm yalanları ve beni manipüle ettiği yolları çözmeme yardım edecek birine ihtiyacım vardı, ama en zor kısmı şuydu

utancımın gitmesine izin verdim. Çok fazla utanç duyuyordum, sadece olanlardan dolayı değil, olanlardan sonra kaldığım için de."

Bir süre sessizce oturduk. Ellerimi bırakmadı. "Bunu sana söylüyorum çünkü sana ve bana yardımcı olacağını düşünüyorum. sana yardım etmek istiyorum. Benim yaşadıklarım sizin yaşadıklarınızla kıyaslanamaz ama yalnız değilsiniz. Kendi yolunu bulabilirsin. gerçeği."

Tüm hayatım yalanlar üzerine kurulmuşken bunu nasıl yapabilirim? İkisini nasıl ayıracağımı bilmiyorum. Beynim düğüm düğüm.

"Nasıl?" Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor.

"Seni inciten kişinin o olduğunu kabul ederek başlayabilirsin."

ELLA (ŞİMDİ)

Hâlâ burada. O ve annem birkaç gece önce büyük bir gelişme yaşadılar ve annem her şeyin değişeceğine inanıyor.

Ona ulaştığını ve sadece biraz daha zaman vermemiz gerektiğini söylüyor.

Randy benim için bir terapist buldu. Söylediğine göre

Travma ve TSSB konusunda uzman. Ben hep TSSB'nin ama bende de olduğunu düşünüyor. Sarah için bir terapist bulacak ama annemin Sarah'nın bizimle kalmasının en iyisi olduğuna her zamanki gibi ikna olmasından memnun olmadığını söyleyebilirim.

Derek'i tutukladıklarından beri her şey değişiyor. Karakoldan beri Phil ve Blake'i görmedim. Artık o ellerinde olduğu için bize o kadar ihtiyaçları yok.

Onu kırmaya odaklanıyorlar ve

İtiraf etmesini sağlamak. Umarım işe yarar. Onlar olmadan garip hissediyorum. Onlar gidene kadar buna ne kadar alıştığımı fark etmemiştim.

Polis artık geceleri evimizin önünde dolaşmıyor

Çünkü bunun için bir sebep yok. Artık güvende olduğumuzu söylüyorlar ama ben kendimi güvende hissetmiyorum. Geceleri rüyamda hapisten kaçtığını görüyorum. Gizlice

yatak odamın penceresinden girip beni yakalıyor. Bazen bıçak kullanır.

Diğer zamanlarda bir silah. Hatta bir keresinde

beni aldı. Odama geldi ve köpeğini kaybettiğini söyledi.

Randy de ayrılmaya hazırlanıyor. Bunu açıkça söylemiyor ama uyumun akut ve uzun vadeli aşamaları hakkında konuşurken bunu kastettiğini biliyorum. Kendisinin esas olarak akut aşamayla ilgilendiğini ve uzun vadeli iyileşmenin yıllar alan bir şey olduğunu söylüyor.

Telefon hala sürekli çalışıyor. Bir tek medya terk etmedi. Bize daha da kafayı takmış durumdalar.

John'u buldular. Hikayelerimizi anlatmamız ya da sadece bir resim vermemiz için anneme her türlü parayı teklif ettiler. Herkes söyleyeceklerimizi ilk duyan olmak istiyor. Annem istemese de bunu düşünüyor. Neredeyse beş aydır işsiz ve bu mali durumumuza büyük bir darbe vurdu. Bu konuda konuşmuyor ama bu kadar uzun süre işsiz kalmasını gerektirecek kadar paramız yok. Bu noktaya kadar nasıl hayatta kalabildi bilmiyorum.

İşe geri dönmekten bahsediyor. ve okula geri döndü. Şimdilik Sarah'nın yasal vasisi olmaya odaklanmış durumda. Sarah çok heyecanlandı. İkisi sanki büyük bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi sürekli bilmiş bakışlar atıyorlar.

Alkolüm neredeyse bitmek üzere ve beni en çok korkutan şey de bu; günümü içki içmeden geçirmek. Hayatta kalmamın tek yolu bu. Şarap bitti. Geceleri onu içiyorum çünkü biri üzerimde koklarsa diye endişelenmeme gerek yok. Annem iyi geceler dedikten sonra sabaha kadar kendi başıma kalıyorum ve uyuyana kadar içiyorum.

Kabuslar beni uyandırdığında, tekrar uyuyana kadar içiyorum.

Sert alkolü gündüze saklıyorum. Votka kokusu alamadığınız doğru olmalı çünkü kimse bana bir şey söylemedi.

Bu konuda henüz. Zaten kimse bana fazla yaklaşmıyor. "Benden uzak dur" havası yaymakta iyiyim ve işe yarıyor gibi görünüyor.

Dün Jaycee geldiğinde bana sanki benden korkuyormuş gibi baktı.

Annem patlamış mısır patlattı ve bizim için kek yaptı, böylece oturup eskiden olduğu gibi film izleyebilecektik. Tabii ki Sarah'yı da dahil etti. Hepimizin arkadaş olması konusunda kararlı. Filmin ilk bir saatini dayanamadan bitirdim.

artık. Jaycee'nin patlamış mısırını çiğnerken çıkardığı ses sinirlerimi bozuyor ve komik bile olmayan şeylere sinirli bir şekilde gülmesi o kadar canımı sıkıyordu ki dayanamıyordum. Sonunda kendimi iyi hissetmediğimi ve odama çıkmam gerektiğini söyledim. Ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu. Keşke umursayabilseydim, ama umursamıyorum. O çok parlak ve temiz. Onunla ilgili her şey parlıyor. Bu sadece üzerimdeki kiri büyütüyor.

Onu Sarah ile aşağıda bıraktım. Sanki hayvanat bahçesindeki egzotik bir yaratıkmiş gibi Sarah'ya hayranlık duyuyor ve Sarah da bunu yiyor. İlgiye bayılıyor. Yine de sorun değil. O alabilir. Ben istemiyorum. Onunla ilgilenip beni rahat bırakmalarını tercih ederim.

Odam karanlık, tam da sevdiğim gibi. Perdeleri her zaman kapalı tutuyorum. Annem sabahları onları açmaktan vazgeçti çünkü o gider gitmez onları tekrar kapattığını biliyor. Günümü

Gün boyunca dün yaptığım şeyi yaptım, bacaklarımdaki kabukları ayıkladım ve dikişlerin bazılarını geri aldım. Birçoğunu kendim çıkardım. İiyorum, topluyorum ve sonra çekiyorum. İiyorum. ek. ek.

SARAH

(ŞİMDİ)

"Bunun için hazır mısın?" Jocelyn soruyor.

Bu sefer karakolun bekleme odasında yalnız değilim. John'u tekrar görme zamanı gelene kadar benimle kalmasına izin verdiler. Phil ve Blake'ten onu teşhis etmem için bana bir şans daha vermelerini istedi. Anlaştık.

Buraya gelirken kendimi iyi hissediyordum. Ne zaman kolay Jocelyn yanımda. O çok güçlü ve ben onun gücünden besleniyorum. Ama kapıyı açıp beni içeri soktukları anda midem ayaklarıma kapanıyor. Bu kısmı yalnız yapmalıyım. O benimle olamaz. Sadece Blake. Onun beni etkilemesini istemiyorlar.

"Yapabilirsin," diye bağırarak beni kapıdan geçiriyor.

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Blake'i kapıya kadar takip ediyorum ve birkaç adım ötedeki bölünmüş odaya geri dönüyorum.

günler önce. Hiçbir şey değişmemiş. Daha önce olduğu gibi aynı şekilde dosyalıyorlar.

Bu sefer John beş numara. Aynı turuncu tulumu giyiyor. Bana bakacak şekilde sıralanana kadar bekliyorum.

"Paige ve Ella'yı kaçıran adamı tanıyor musun?" Blake daha önce yaptığı gibi aynı şekilde sorar.

Donup kalıyorum. Bu çizgiyi bir kez geçersen, geri dönüşü yok. Bunu biliyorum ve sonra ne olacağını bilmiyorum. Bunu yapmak istemiyorum. O olduğunu söylemek istemiyorum ama sonra Jocelyn'in beni beklediğini düşünüyorum.

ve ona yapamayacağımı söylersem ne diyeceğini merak ediyorum. Evlerinden ayrılmamı isteyebilir. Onu terk etmek istemiyorum.

"O beş numara," diyorum.

"Seni bodrumunda tutan adamı görüyor musun?" Blake soruyor. "Aynı adam," dediğimi duyuyorum.
bana bağlı.

Çok özür dilerim, John. Lütfen beni affet.

ELLA (ŞİMDİ)

Terapi odasına girdiğimde ne bekleyeceğimi hiç bilmiyorum.

Her şey düzenli, tertipli ve yerli yerinde. Odanın ortasında odak noktası olarak uzun bir deri kanepesi var, ancak oturma odasındaki bir kanepesi gibi kurulmamış. Sizi daha rahat ettirecek yastıklar ya da battaniyeler yok. Kanepenin etrafında iki kumaştan yapılmış, arkası kanatlı sandalyeler yarım daire oluşturuyor. Kitap raflarında kişisel yardım kitaplarından başka bir şey yok. Duvardaki sanat eserleri, sıralanmış doğa resimlerini çerçeveleyip ilham verici sözlerle. Köşede bitkilerle çevrili bir çeşit çeşme bile var.

Terapist hiç de beklediğim gibi görünmüyor. Randy'nin hippie kıyafetlerine ve rahat yaklaşımına alışmıştım, ama bu kadın resmi ve sert. Pantolon takım giymiş, sanki çıkarken yetişmesi gereken önemli bir toplantısı varmış gibi. Kendini tanıtmak için yürürken ahşap zeminde tıkırdayan topuklu ayakkabılar giymiş ve ses beni korkutuyor.

"Merhaba, Ella. Ben Dr. Hale." Sanki ilk kez tanışan iş arkadaşlarıymışız gibi elini resmiyetle uzattı. Ben de tuttum. Sıkı tutuyor. Anneme döndü. "Önce onunla yalnız görüşmek istiyorum. Sen bekleme odasında oturabilirsin."

Annem şaşırmış görünüyor. Randy her zaman benimle yalnız görüşmek için izin ister ama Dr. Hale itiraz edecek bir şey bırakmadı. Anne hızla odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatırken omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış fırlatıyor.

Dr. Hale odanın ortasına doğru ilerliyor ve arkalıklı sandalyelerden birine oturuyor. Bacak bacak üstüne atıyor ve benim de ona katılmamı bekliyor. Deri koltuğa oturmaktan başka çarem yok çünkü sağındaki sandalyeye oturursam çok tuhaf görünecek.

Yanındaki sehpaye uzanır ve Kleenex kutusunun arkasından sarı bir bloknot alır. Bir parçayı çeviriyor ve masadan bir kalem alıyor. Beklentiyle bana bakıyor.

ne söyleyeceğimi bilmem gerekiyordu.

Kanepe görüldüğü kadar rahatsız. Vücudum tam oturmuyor. Bacaklarımla ne yapacağımı bilmiyorum. Dört kolum varmış gibi hissediyorum ve hiçbirisiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

"Neden burada olduğunuzu konuşalım."

O ciddi mi? Neden burada olduğumu biliyor. Randy bütün bunları ayarladı bir şey var. Konuşacak bir şey yok. Konuşmamı beklerken gözleri içimde delikler açıyor.

"Randy artık seninle görüşmeye başlamam gerektiğini söylüyor." Kulağa saçma geliyor ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Başını sallıyor, uzun sarı saçlarını kulaklarından birinin arkasına sıkıştırıyor. "Evet, doğru. Randy size benim hakkımda ne kadar bilgi verdi bilmiyorum ama ben travmatik stres alanında uzmanlaşmış bir klinik psikoloğum. Travmatik stres yaşayan çocuklar ve ailelerle çalışıyorum. travmatik olaylar yaşadı. İnsanların yaşadıklarını işlemelerine yardımcı oluyorum."

İyi ki hazırlanırken bir içki içmişim çünkü bu çok yoğun olacak.

"Amacım travmatik deneyimlerin uzun vadeli etkilerini en aza indirmeye yardımcı olmak. Travma hatırlatıcılarıyla nasıl başa çıkılacağını öğrenmek ve bazı iç etkileri azaltmak gibi önemli araçlar üzerinde çalışıyoruz. Güvenlik ve korunma duygusunun yeniden tesis edilmesini şu yollarla vurguluyorum

Ailenin temel güçlü yönlerini belirlemek ve bunları dayanıklılık geliştirmenin bir yolu olarak kullanmak."

Açıklamaya devam ediyor ama sesi bir kitaptan okuyormuş gibi geliyor. ders kitabı ve ben onu takip edemiyorum. Bitirmesi biraz zaman alıyor ve bitirdiğinde ne dediğini anlamış gibi başımı sallıyorum. ama hiçbir fikrim yok.

"Küçük bir şeyle başlayalım. Neden bana eve döndüğünden beri nasıl olduğunu anlatarak başlamıyorsun?"

"Zor oldu."

Kaşlarını kaldırıyor. "Elbette zor oldu. Bundan biraz daha derine inmeye ve belirli alanları anlamaya çalışıyoruz.

mücadele ediyorsun."

Hiç mantıklı konuşmuyor. En azından Randy benimle konuşurken mantıklı. Omuz silkiyorum.

"Şuna ne dersin? Artık evde olduğuna göre neden bana tipik bir günün nasıl geçtiğini anlatmıyorsun?" Ben konuşmaya başladığımda kalemini tutmuş, yazmaya hazırlanıyor.

"Çoğunlukla odamda kalıyorum." Bacaklarımı her hareket ettirdiğimde altımdaki deri bana yapışıyor. Bantın üzerinde oturuyormuşum gibi hissediyorum.

Not defterine bir şeyler karalıyor. "Odanızdayken ne yaparsınız?"

"Uyuyorum."

Ve içki, ama bunu bilmesine gerek yok. "Uykunuz nasıl?"

Bu nasıl bir soru böyle?

Yüzümdeki şaşkınlığı fark etti. "Biraz daha açık konuşayım. İstediğin zaman uykuya dalabiliyor musun?"

"Genellikle," diyorum.

"Uykuda kalabiliyor musun?"

"Sanırım." Omuz silkiyorum.

Bir süre duruyor ve biraz daha karalıyor. Ne yazıyor? Fazla bir şey söylemedim bile.

"Kabus görüyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Bana kabuslarından bazılarını anlatabilir misin?"

Donup kaldım. Kâbuslarım hakkında konuşmak istemiyorum. "Bunun seni rahatsız ettiğini görebiliyorum."

Kusasım geliyor.

"Kabuslarına daha sonra geri dönelim. Başka sorularım da var. Belki onlar senin için daha kolay olur."

Sonraki otuz dakikasını bana her türlü şeyi sorarak geçirdi. Yemek yiyor muyum? Ne tür şeyler yiyorum? Dışarı çıktım mı? Evden çıktığımda nasıl oluyorum? Yüksek seslerden korkuyor muyum? Bütün soruları başımı döndürüyor. Hiçbir fikrim yok.

ona doğru cevapları veriyorum. O kadar hızlı geliyorlar ki, onları düşünecek zamanım olmuyor ve o her şeyi yazıyor. Onun yazıları beni sinirlendiriyor.

Sonunda bittiğinde ve sıra anneme geldiğinde rahat bir nefes alıyorum. Umarım bunu her hafta yapmak zorunda kalmam. Bekleme odasında oturup tırnaklarımı karıştırıyor, çıkana kadar dakikaları sayıyorum. Bir içkiye ihtiyacım var.

SARAH (ŞİMDİ

"Hayır! Hayır!
Hayır!"

)

Son on beş dakikadır şımarık bir çocuk gibi bağırp duruyor. Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Bu sadece bir resim. Bize soru bile sormayacaklar. Jocelyn onlara söz verdirdi. Bence heyecan verici. Daha önce hiç fotoğraf çektirmemiştim.

Daha önce bir profesyonel tarafından. John benim fotoğrafımı çeken tek kişi. Saçımızı ve makyajımızı bile yapacaklar.

Ne giyeceğime karar veremiyorum. Jocelyn'in arkadaşı Greta geçen hafta benim için bir sürü kıyafet bıraktı. Ona uymayanları geri verdim ama birçoğu uyuyordu ve güzel şeyler de vardı. İnsanlar gerçekten cömertti. Siyah kot pantolon ile şirin bir pantolon arasında karar veriyorum. Açık mavi üst ya da Jocelyn içeri girmeden önce kapımı çaldığında beni daha rahat gösteren dizleri delik kot pantolon.

"Sonunda sakinleşti mi?" diye sordum. Artık çılgılık atmıyor, bu iyiye işaret.

Jocelyn başını sallıyor. Yüzündeki çizgiler gün geçtikçe büyüyor. "Bunu yapmak istemiyor."

Kalbim sıkıştı. Bütün gün bunu dört gözle bekliyordum.

"Yapması gerektiğini söyledin mi?"

"Hayır, onu zorlayamam." Omuzları çöktü.

"Ama ona neden buna ihtiyacı olduğunu söylediniz mi?" Bastırıyorum.

Jocelyn bana Ella'ya söylemediği şeyleri söylüyor çünkü onun yapamadığı şeylerin üstesinden gelebileceğini biliyor. ABC News'in basına vermek üzere fotoğrafımızı çekmesine izin verme konusunu ilk açtığında şu itirafta bulundu

Sadece paraya ihtiyacı olduğu için onlara boyun eğiyordu. "Onu kötü hissettirmek istemedim," diyor kaşlarını çatarak.

"Ona söylemelisin. Nedenini söylersen yapacaktır." Yapsa iyi olur. Jocelyn'in ona ihtiyacı var.

"Sadece çok yorgunum." Yatağıma oturdu. "Kendimi Onun için yaptığım her şey yanlış. Her seferinde başarısız oluyorum." Gözleri yaşlarla dolar.

Ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım. "Başarısız olmayacaksın." Böyle düşündüğüne bile inanamıyorum. "Onun için elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

Sırtımı sıvazladı. "Teşekkürler, Sarah." "Gidip onunla konuşacağım."

Kapıya doğru gidiyorum.

"Hayır, bunu yapma," diye seslenir Jocelyn. "Bu onu sadece üzecektir."

Onu görmezden geliyorum ve kapıyı çalmadan Ella'nın odasına giriyorum. Yatağında kıvrılmış, yan yatmış ve duvara bakıyordu.

"Ayağa kalk," diye emrediyorum, tıpkı kızlara ihtiyaç duyduğumda yaptığım gibi

Bir şeyler. "Bunu yapacaksın çünkü annemizin sana ihtiyacı var." Sanki onu şok etmişim gibi sarsıldı. Gözleri kocaman, manik.

"Bunu sadece paraya ihtiyacı olduğu için yapıyor." Yerlere saçılmış kıyafetleri gösteriyorum. "Kimilda ve üzerine bir şeyler giy."

Transa geçmiş gibi duruyor ve kıyafetlerine doğru ilerliyor. Şaşkınlıkla onları karıştırıyor. Onu kenara itiyorum. Uzun bir etek ve ona uygun bir üstlük alıp ona fırlatıyorum. "Bunu giy. Olacaksın iyi."

Onun kapısından çıkıp odama dönüyorum. Jocelyn hâlâ başını ellerinin arasına almış yatağımda oturuyordu.

"Şu anda giyiniyor," diyorum. "Birazdan hazır olur."

Yüzü aydınlandı. "Sen ciddi misin? Fikrini değiştirmesini nasıl sağladın?"

Omuz silkip gülümsüyorum. "Benim de kendi yöntemlerim var."

ELLA (ŞİMDİ)

Giyinirken titrememi durduramıyorum. Şişemi çıkardım ve sonuncusunu boşalttım. Ne yapacağımı bilmiyorum. İçtim
İçki dolabımızdaki her şeyi. Dün gece Kahlua'yı bitirdim.
Annem öğrenince çıldıracak. Bir şekilde yerine yenisini koymalıyım ama bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

İstemesem de Sarah'nın hazırladığı kıyafetleri giyiyorum. Daha önce bile fotoğrafımın çekilmesinden hiç hoşlanmamıştım. Kendimi olacalara hazırlıyorum ve aşağıya iniyorum. Annem ve Sarah aşağıda beni bekliyorlar. Annemin gözlerinin altı şişti. Yine ağlıyordu. Onu ağlatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor annem.

Berbat görünmeme rağmen utanarak "Teşekkürler," diyorum. Saçlarım askeriyeğe aitmişim gibi görünüyor. Kel olduğum zamanları daha çok seviyordum.

Kamera ekibi oturma odasına kuruldu. Annem sadece bir fotoğrafçıya, yapımcıya, ışık ekibine ve makyözlere izin verdi ama küçük oturma odamız yine de sıkışık. Etrafta vızıldıyorlar
nereye oturmamızı istediklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Makyözler bizi tutup mutfağa götürüyor. Çabucak işe koyuldular.

"Çok güzel gözlerin var," diyor adam yüzüme fondöten sürmeye başlarken. Beni öpecek kadar yaklaştı ve beni o kadar rahatsız ediyor ki oturmakta zorlanıyorum. Alkol kokusunu almasın diye nefesimi tutuyorum. Başımı döndürüyor çünkü renk paletini almadan önce uzun süre önümde duruyor.

Yüzümde çalışırken benimle konuşmaya çalışıyor ama söyleyecek bir şey bulamıyorum. Artık hiç düşünmüyorum. İnsanlarla nasıl konuşulacağını unuttum. Sarah makyajını yapan adamla gevezelik edip dururken ben heykel gibi oturuyorum, dilsizim. Kıkırdıyor ve gülüyor.

Rujunu sürerken dolgun dudakları ve ne kadar güzel oldukları hakkında yorum yapıyor.

Saçına geçtiler ama benim yapacak saçım olmadığı için işim bitti ve mutfaktan yeterince hızlı çıkamadım. Sarah bana bunu yaptırdığı için hâlâ kızgınım. Yapımcı annemi köşeye sıkıştırdı. Bize birkaç soru sormasına izin vermesi için onu ikna etmeye çalışıyor.

Sorular. Annem başını sallayıp hayır demeye devam ediyor ama bir şey anlamıyor gibi görünüyor. Onları evimize aldığı anda ne olmasını bekliyordu ki? Annem beni fark etti ve bunu kaçmak için bahane olarak kullandı.

"Nasılsın?" diye fısıldıyor kulağıma.

"Peki," diyorum kırılmış bir ses tonuyla. Ben de ona hâlâ kızgınım. Son seansımızda, Dr. Hale bize yeniden yapılandırma üzerinde çalışmamız gerektiğini söyledi.

İlişkimizi yeniden kurmak ve birbirimizi yeniden tanımak. Annem ağladıktan sonra söyledi çünkü onunla eskisi gibi konuşmuyorum ve hala bana ne olduğu hakkında açılmadım. O da

Eskiden her şeyi konuşabildiğimizi ve ona her zaman nasıl güvendiğimi anlattı. Bana neler olduğunu ya da bana nasıl yardım edeceğini biliyormuş gibi hissetmiyor. Bu konuda çok üzgün görünüyor.

Normalde ağlamasına dayanamam ve onun duygularını incitmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur, ama içimde çok ölü hissediyorum.

Sarah'nın saçını bitirmeleri çok uzun sürdü ama ve bize katılmak için oturma odasına girdiğinde, görünüşü karşısında şok oldum. Harika görünüyor. Saçlarını uzun spiral bukleler halinde yapmışlar, sırtından aşağıya doğru akıyor. Her ne yapmışlarsa Gözlerine yapılan bu işlem onları patlatıyor. Dudakları dolgun ve dolgun, kırmızıyla kaplı. Onun yanında çirkin ördek yavrusu gibi görünüyorum.

Bizi şöminenin önüne oturtarak başlıyorlar. Ekip şöminenin üzerindeki eşyaları düzenliyor, her şeyin görüldüğünden emin oluyor. Mükemmel. Verandaya oturduk. Sarah bacak bacak üstüne atıyor, ben de bileklerimi çaprazlıyorum. Işıklar yanıp sönmeye başlıyor ve sonra tıkırtılar başlıyor. Gülümsemeye zorluyorum. Garip ve zorlama, yersiz.

Fotoğrafçı "Kollarınızı birbirinize dolayabilir misiniz?" diye sorar.

Sarah kolunu omuzlarıma atıyor ve beni kendine çekiyor.

Başka biri koşarak yanımıza geliyor ve saçlarını savuruyor. Ayarlıyorlar.

Ellerimi kucağıma koyuyorlar. Vücutlarımızı bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorlar. Sonra, yanıp sönme tekrar başlıyor.

Bizi şömineden kanepeye taşıyorlar, her şeyi yeniden düzenlemek için koşturuyorlar. Hızlı çalışıyorlar. Annem bize Kameranın arkasından başparmak işareti yapıyor ve Sarah ona bakıyor. Tüm süreci tekrar gözden geçiriyoruz - vücutlarımızın hazırlanması ve ayarlanması, ışıklandırma hareketleri.

"İşimiz bitti. Teşekkürler kızlar," diyor yapımcı bittiğinde.

Yerimden sıçrayıp yukarı çıkıyorum. Tüm bunlar midemi bulandırıyor. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. Merdivenlerin başına geldiğimde omzumun üzerinden bakıyorum. Annem ve Sarah birlikte gülüyorlardı. Annem sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi kolunu sevgiyle Sarah'ya dolamış.

Yatak odama yeterince hızlı gidemiyorum. Derim ürperiyor. Terliyorum. Yüzüm sıcak hissediyor. Kalbim hızla çarpıyor. Sakinleşmem lazım. İçebileceğim hiçbir şey yok ve onsuz olmak beni korkunç bir yaklaşan kıyamet duygusuyla dolduruyor. Bundan kurtulamıyorum.

Sürünerek banyoya girdim ve dolabı açtım. Tylenol. Benadryl. Öksürük şurubu. Nemlendirici. Uyku haplarımız.

Uyku hapi şişesini alıp avucuma bir avuç dolusu döküyorum. Dolabın kapağını kapatıp çekmecelere doğru ilerliyorum. lavabonun altında. Açılmamış bir şişe Scope var. Etiketini okudum. %15 alkol. İçmek üzere olduğumu bilmenin utancını görmezden geliyorum. gargara içmek. Öksürük şurubunu da alıyorum, ortaokulda çocukların bunu içtiğini ve gerçekten berbat olduklarını hatırlıyorum. Buna "robo-trip" derlerdi.

Kapıdan dışarı bakıyorum, yukarı gelen biri var mı diye dinliyorum. Aşağıda hâlâ konuşup gülüşüyorlar. Hemen yatak odama dönüyorum. Kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olacak bir şeye sahip olduğumu bilmek kalbimi sakinleştiriyor.

Gargarayı açıyorum ve kocaman bir yudum alıyorum. Bağırsaklarıma kadar yanıyor, bir havai fişek gibi yerleşiyor. Bir içki daha alıyorum. Midem onu reddetmekle tehdit ediyor. Hapları ağzıma atıyorum. Onları yıkamak için komodinin üzerindeki suyu kullanıyorum.

Gargaradan küçük yudumlar alarak oturuyorum ve baloncuğun gelmesini bekliyorum. Uzun süre beklememe gerek kalmıyor. Sihirlerini göstermeye başladıklarında her şey gevşiyor ve ben de buna alışıyorum. Her şey sıkıcı ve uzak hale geliyor. Ben unutuşa gömülürken hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

SARAH

(ŞİMDİ)

Jocelyn yukarı çıkıp Ella'yı ögle yemeği için aşağı çağırabilir mi diye bakıyor. Yapacağından şüpheliyim. Genelde yemeğini odasında yer. ve o zaman bile, neredeyse hiçbir şey yemiyor. Eskisinden daha zayıf.

"Ella! Ella!" Kan donduran çığlıkları havayı deliyor.

Kahve fincanımı bırakıp merdivenlere koşuyorum, ikişer ikişer çıkıyorum. Ella'nın odasına koştum ve kapıyı açtım. Ella yatak odasında yere yığılmış. Ağzının kenarından sarı kusmuk dökülüyor. Başı gevşek, gözleri kapalı. Jocelyn onun üzerinde geziniyor.

"911'i ara," diye bağıyor.

Aşağıya koşup mutfak telefonunu aldım ve numaraları tuşladım.

"911. Acil durumunuz nedir?"

"Emin değilim. Ella yerde baygın yatıyor. Kusmuşunda boğulmuş olabilir."

"Nefes alıyor mu?"

"Bilmiyorum."

Telefonu kulağıma götürüyorum ve merdivenlerden yukarı koşuyorum. Jocelyn Ella'nın bedenine eğilmiş, sırtını ovuyordu. Omuzları hıçkırıklarla titriyor.

"Nefes alıyor mu?" diye soruyorum. "Evet, kontrol ettim" diyor.

Operatöre "Nefes alıyor" dedim.

"Onlara acele etmelerini söyle. Acele etsinler!" Jocelyn çığlık atıyor.

"Onu uyandıramam. Uyanmayacak."

Santral onu duyuyor. "Nasıl yatıyor?" "Yan yatıyor."

"Güzel. Onu orada tut. Hava yolunda bir şey görebiliyor musun?"
Jocelyn'e "Hava yolunu kontrol et," diye emrediyorum. "Bak bakalım
içinde bir şey var mı?

Orada."

Başını kaldırıyor, ağzını açıyor ve içine bakıyor. "Hiçbir şey
görmüyorum." Sesi her kelimedede daha da çılgınlaşıyor. Bıraktığında Ella'nın
başı yana düşüyor.

"Nefes alışını izlemeye devam edin. Ambulans yolda."

ELLA (ŞİMDİ)

Kör edici floresan ışıklarına uyanıyorum. Boğazım yanıyor. Başımı sola çeviriyorum. Annem yatağımın yanında oturuyordu. Hastanedeydim. Yine nasıl hastaneye düştüm? Hareketlerim annemi ürkütüyor. Sandalyesini yatağa yaklaştırıyor. Elinin tersiyle yanağımı ovuyor.

"Merhaba... Uyanmışsın." Duyguları sesini kalınlaştırıyor.

"Ne oldu?" Mırıldanıyorum. Konuşmak acı veriyor.

"Kendini öldürmeye çalıştın." Acı yüzünü dağlıyor.

Her şey geri geliyor. Uyku hapları ve ağız yıkama suyu, ama kendimi öldürmeye çalışmadım. Sadece uyuşmak istedim. Başımı salladım, "Hayır, yapmadım."

Başını yana doğru eğiyor. "Şey, kesinlikle öyle görünüyordu. Bir sürü uyku hapi almış ve gargara içmişsin."

"Kendimi öldürmeye çalışmadım."

"O zaman ne yapıyordun?" Randy'nin sesi konuşmamızı böldü ve o da görüş alanımıza girdi.

Burada olacağını bilmeliydim. Tıpkı eskisi gibi.

"Yatağının altında boş içki şişeleri bulduk." Anneme bir bakış attı.

Ağlamaya başladım.

"Çok fazla alkol var," diyor Randy.

"Her gün içiyor muydun?" Annem cevabı bilmek istediğinden emin değilmiş gibi soruyor.

Başımı sallıyorum. Konuşamayacak kadar çok ağlıyorum.

Annem serumu çekip çıkarmamaya dikkat ederek elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. "Bunu atlatabiliriz. Atlatabiliriz. İyi olacağız," diyor inançla.

Elimi onunkinden çektim. "Şunu söylemeyi kes! Lütfen, kes şunu söylemeyi. Bize olmuş gibi davranmayı bırak. Bizim başımıza gelmedi! Bu

Benim başıma geldi! Aldığı kişi benim! Bana işkence etti, sana değil. Bana tecavüz etti, anne. Sana hiçbir şey yapmadı!"

Tüm vücudum hıçkırıklarla sarsılıyor. Annem ona tokat atmışım gibi bakıyor. Sanki bir iz arıyormuş gibi uzanıp yanağına dokunuyor.

"Güzel. Güzel," diye ikna eder Randy. "Ona nasıl hissettiğini söyle, Ella. Dök içini."

"Evde olmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum! Her gün içiyorum çünkü buna dayanabilmemin tek yolu bu." Yatakta dik oturuyorum ve parmağımla annemi işaret ediyorum. "Gitmesini sağlayamayacaksın. Tek istediğim onun gitmesi. Onun ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun? İkinci kızın mı?"

Annem ağlıyor ama ben duramıyorum.

"Ona yardım etti! Ve bundan hoşlandı. Bize hiç yardım etmeye çalışmadı. Bir kere bile. Hiçbirimize. Kaç kişi olduğumuzu biliyor musun?"

Randy şimdi yanımda. Destek için elini sırtıma koyuyor.

"O bir canavardı ve o da öyle. Ne dediğiniz umurumda değil. Onun ve üzücü küçük hayatı için ne kadar üzüldüğünüz umurumda değil. Ona her baktığımda onu görüyorum. Onun yüzünü. Ve sen en iyi arkadaşmışsınız gibi ona sarılıp gülüyorsun."

Annem yüzünü ellerinin arasına saklıyor. Omuzları titriyor.

Arkamdaki duvara doğru kayıyorum. Tükenmişim. Bitkin.

Tükenmiş.

Randy, "Seninle gurur duyuyorum Ella," diyor.

Annemin yanına gitmeden önce birkaç dakika bekler. Sandalyesinin yanında diz çöküyor, elini sırtına koyuyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama bunu kabullenmelisin.

Ne dediğini dinlemelisin. Gerçekten dinlemelisin."

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm." Başını ellerinin arasına gömdü.

"Az kalsın seni yine kaybediyordum. Bu benim hatam olabilirdi."

Hıçkırıkları dindiğinde ve başını kaldırıp baktığında, sanki beni ilk kez görüyor gibiydi. Daha önce tanıdığı Ella'yı değil, şimdi olduğum Ella'yı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl daha iyi yapabilirim?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Gitmek zorunda."

SARAH

(ŞİMDİ)

Bütün gece Jocelyn'in eve gelmesini bekledim ve bu çok uzun sürdü. Arkadaşı Greta'yı benimle kalması için gönderdi. bebek bakıcısı. Onsuz evde olmak garip hissettiriyor. Son iki saattir televizyon izliyoruz, ama ona para bile vermiyorum. ne olduğuna dikkat et. Dikkat edemiyorum. Eve gelmesine daha bir saat var ve geldiğinde onu hiç bu kadar perişan görmemiştim.

Greta ayrılmadan önce o ve Greta mutfakta hızlıca sohbet ederler. Oturma odasına girdi ve kanepede yanıma oturdu. Televizyonu kapattı.

"Konuşmamız gerek," diyor.

"Senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

Jocelyn için her şeyi yaparım. Benim için çok şey yaptı.

Gözleri yaşlarla doluyor. "Bu benim için gerçekten çok zor. Ella'nın eve geldiğinden beri içtiğini biliyor muydun?"

Ne diyeceğim? Eğer bildiğimi söylersem, neden ona söylemediğimi merak edecek. Bana güvenemeyeceğini düşünecek. Bana güvenmek zorunda.

"İçiyor muydu?" Şaşırmış gibi yapmak için elimden geleni yaparak soruyorum. "Evet. Döndüğünden beri her gün." Gözleri çok üzgün. Hiç bu kadar üzgün görünmemişti. "Çok zor zamanlar geçiriyor geri dönmeye alışmak. Tahmin ettiğimden çok daha zor." Bana bakmayı bıraktı. Bakışlarını şömineye kaydırды ve şöminenin üstündeki resimlere baktı. "Çok özür dilerim..."

Ne için özür diliyor? Özür dilemesine gerek yok. Bana hiçbir şey yapmadı. Bana iyi davranan tek kişi o.

"Gerçekten iyi bir şey yaptığımı düşünüyordum. Sadece işleri yoluna koymak istedim. Tek istediğim buydu." Gözleri ıslak.

Hiç mantıklı konuşmuyor. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Tüm bunlar onu gerçekten yıpratıyor. Ella neden bu kadar zayıf olmak zorunda? Onun bir savaşçı olduğu konusunda yanılmışım.

"Belki de yatağa gitmelisin. Yorgun görünüyorsun," diye araya giriyorum.

Derin bir iç çeker. "Bunun için kolay kısmı, iyileşme kısmı olduğunu sanıyordum. Bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim."

Uzanıp elimi onun elinin üstüne koyuyorum. Beni her zaman rahatlattığı gibi onu da rahatlatmak istiyorum. O da elini benimkinin üzerine koyuyor ve dönüp bana bakıyor.

"Biz hastanedeyken çocukluğunu öğrendiğimde ve koruyucu aile sistemine girmek zorunda kalacağını öğrendiğimde, bu kalbimi kırdı. Gerçekten kalbimi kırdı." Sesi çatlıyor. "Etrafta oradan oraya savrulma fikrini midem kaldırmadı.

ve seni gerçekten sevecek ve sana bakacak birinin olup olmadığını bilmemek. Umarım buraya geldiğinden beri sana bunu gösterebilmişimdir."

"Jocelyn, yaptın. Bana karşı çok iyidindin." Doğruyu söylediğimi anlamasını umarak gözlerinin içine bakıyorum. Neden o Kendini bu kadar çok mu hırpalıyor?

Gözlerini siliyor. "Teşekkür ederim." Dönüp bana bakıyor. "Senin burada olman Ella için çok zor oldu. Randy öyle olabileceğini söyledi ama ona inanmadım. Onun için iyi olacağını düşündüm. İkinizin birlikte olması güzel. Birbirinize yardımcı olabileceğinizi düşünmüştüm. Ne yazık ki işler bu şekilde yürümedi."

Ella'ya nasıl yardım etmeye çalıştığımı görmedi mi? Fotoğraf çekimi için onu giydirebilen bendim. O asla ben olmasaydım yapardı. Ella'nın bu kadar inatçı olması benim suçum değil.

Boğazını temizliyor. Tekrar temizler. "Ella ilerleyemez seninle burada. Çok özür dilerim. Sizinleyken kendini güvende hissetmiyor çünkü bu ona olan her şeyi hatırlatıyor ve kendini güvende hissetmeye ihtiyacı var. Kendini güvende hissetmezse iyileşemez. Çok üzgünüm."

Odadaki tüm hava emilir.

"Ne diyorsun sen?" Neler olduğunu anlayamıyorum.

"Randy senin için bir koruyucu aile arıyor. Genç kızlarla çalışan gerçekten iyi evler olduğunu söylüyor.

benzer deneyimler yaşıadım-"

"Gitmek zorunda mıyım? Beni gitmeye mi zorluyorsun?" Her şey dönüyor. Buna inanamıyorum. Ben yanlış bir şey bile yapmadım.

"Çok üzgünüm tatlım," diye ağlıyor. "Hâlâ iletişimde kalabiliriz. Her zaman senin için burada olacağımı bilmeni istiyorum."

"Gitmek zorunda mıyım?" Tekrar soruyorum, hâlâ şoktayım.

Kelimeleri söylemekte zorlanıyor ama söylüyor. "Evet, gitmen gerekecek."

ELLA (ŞİMDİ)

Kaçtığımdan beri ilk kez boğulacakmışım gibi hissetmeden nefes alabiliyorum. Annem dün gece Sarah'ya gitmesi gerektiğini söyledi. Bu sabah bu konuda ağladı ama Randy acı verici olsa da doğru şeyi yaptığına dair ona güvence verdi. Bu annemi daha iyi hissettirmede ama Sarah'nın gitmesi gerektiğini anlıyor ve bana bir şey olursa kendini asla affetmeyeceğini söylüyor. çünkü onu o göndermedi.

Önümüzdeki iki gün evde garip şeyler olacak. Randy, Sarah için bir koruyucu aile bulduğunu düşünüyor ama tüm evrak işleri Perşembe gününe kadar bitmeyecek. O tamamen gidene kadar hastanede kalmayı tercih ederdim ama doktorlar beni bu öğleden sonra taburcu edecekler.

Aşırı dozda gargara ve uyku hapi aldığımı söylüyorlar. Bunu bilerek yapmadım ama annemin bana inandığından hâlâ emin değilim. Ona kaç kez öyle olmadığını söylesem de bir yanı gerçekten kendimi öldürmeye çalıştığımı düşünüyor. Ölmek istemedim, en azından ben öyle düşünmüyorum. Sadece hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Her şey çok ağırdı.

Buraya geldiğimde baygın olduğuma sevindim çünkü midemi pompalamak zorunda kaldılar ve kulağa korkunç geliyordu. Hatırladığım son şey ağızımda Scope'un tadı ve bir sonraki şey burada uyandığımdı. Bir an için her şeyin bir rüya olduğunu düşündüm. hiç eve gitmedi. Ama gerçektir.

Sarah gittikten sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksam, onunla iki gün daha geçirebilirim. Bu kötü şeyler istediğimden değil. başına gelmesini istemiyorum. Umarım onu nereye gönderirlerse göndersinler, insanların ona yardım edebileceği bir yer olur. Bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Hastaneden eve dönerken arabaya tek başımıza binebiliyoruz. Garip ama normal bir his. Sabah okula gidişlerimizi düşünmeden edemiyorum. Otobüse binebilecek olmama rağmen, annem her zaman beni arabayla götürmekte ısrar ederdi. O kullanmasaydı okula daha erken gitmek zorunda kalacaktım ama buna hiç aldırmadım. Arabayı sürerken annem sessizdi. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. Sessizliğe aldırmiyorum. Boşluğu doldurmak zorunda olmamak iyi hissettiriyor. Sokağımıza dönmemiz uzun sürmedi.

"Bütün gün ne yaptı?" Ben soruyorum.

"Dün gece ona söyledikten sonra gerçekten çok üzüldü. Çok sinirlendi ve benim de herkes gibi olduğumu söyledi. Onu hiçbir zaman gerçekten önemsemediğimi, çünkü önemseseydim bunu ona yapmamın mümkün olmadığını söyledi." Yüzü acıyla kaplı. "Hışım la odasına çıktı ve gecenin geri kalanında dışarı çıkmadı. Ona iyi geceler dilemek için kapıyı çaldığımda beni içeri bile almadı. Ama bugün biraz tuhaftı."

"Nasıl yani?"

"Bu sabah hiçbir şey olmamış gibi mutfakta kahve yapıyordu. Konuyu açmadı bile. Hiçbir şey söylemedi.

Bütün gün bunun hakkında. Sanırım her şeyi inkar ediyor. Randy'ye bunu sordum ve o da muhtemelen böyle olduğunu söyledi. Randy'ye hiç bugünkü kadar minnettar olmamıştım. Bana çok yardımcı oldu. Başından beri onu dinlemeliydim ve böylece onun acısını daha da arttırmamış olurum. Ya da senin."

Garaj yoluna giriyoruz. Arabayı kapattıktan sonra bile inmedik.

Annem dönüp bana baktı. "Özür dilerim, Ella. Neye ihtiyacın olduğunu dinlemeliydim. Söz veriyorum, şu andan itibaren İhtiyacın olan şey."

"Sorun değil anne. Seni hâlâ

seviyorum." "Ben de seni

seviyorum. Hem de çok."

Eve girmeden önce bana kocaman sarıldı.

SARAH

(ŞİMDİ)

Jocelyn ve Ella kapıdan girip masanın yemekle dolu olduğunu gördüklerinde şok olmuş gibi bakıyorlar. Bütün öğleden sonrayı onlar için yemek yaparak geçirdim. Yemeklerden arta kalanları ve dondurulmuş güveçleri yiyorduk. ama artık gerçek bir ev yemeği yemenin zamanının geldiğini düşündüm. Tekrar mutfakta yemek pişirmek iyi hissettirdi. Bu uzun zaman oldu. Mutfakları benim alışık olduğumdan çok daha küçük ama idare edebildim.

"Selam, Sarah. Yemek mi yaptın?" Jocelyn kaşlarını kaldırır.

Gülümsedim. "Ben yaptım. Aç olacağınızı düşündüm ve hastane yemekleri berbat."

"Gerçekten aç değilim," diyor Ella.

Jocelyn ona sert bir bakış fırlatır. "Bir şeyler yemeye çalışmalısın."

Ella ona ters ters bakar ama oturur.

Masanın etrafında hiç üçümüz oturmadık.

Daha önce. Onlar yemeklerini dağıtırken ben de sularını dolduruyorum. Ella neredeyse hiçbir şey almıyor ama Jocelyn onun tabağını dolduruyor. Bu jesti takdir ediyorum.

Randy sabah bana ne olacağını konuşmak için gelecek. Bana birlikte yaşayacağım ailenin resimlerini göstermek istiyor. Iowa'da bir yerde yaşıyorlar. Muhtemelen bir mısır tarlasının ortasındadır. Bugün beni aradı ve üzgün olmamı bekliyordu.

Olmadığım zaman şaşırdım. Dün gece üzgün olduğum anlar oldu ama o yerde kalmayı reddediyorum. Hiçbirinin fark etmediği şey, benim zayıf olanlardan biri olmadığım. Ben bir savaşçıyım ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

ELLA (ŞİMDİ)

O burada. Benim için geliyor. Onu göremiyorum ama sırada ben varım. Sırada olduğumu biliyorum. Çığlık atıyorum ama sesim boğazıma takılıyor. Gözlerimi açıyorum. Hava yok. Nabzım çarpıyor. Terden sıırılsıklam oldum. Geceliğim üzerime yapışıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, "Bu sadece bir rüya. Sadece bir rüya. Artık uyanıksın."

Ama uykumu üzerimden atamıyorum. Uyanamıyorum. Göz kapaklarım çok ağır. Kendimi odaklanmaya zorluyorum, karanlığa alışmaya çalışıyorum. Odam yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Her şey ağır çekimde. Yatağımın üzerinde bir baskı var. Yavaşça yatağımın ucunda oturan birinin silueti beliriyor. Üzerimdeki pamuğu temizlemeye çalışıyorum. Beynimi, kendimi uyanmaya zorluyorum.

Hâlâ rüya görüyorum. Uyandım. Neler oluyor?

Gözlerimi kırpıyorum, kapatıyorum ve tekrar kırpıyorum. Yatağımda hâlâ bir figür var. Randy'nin bana öğrettiği teknikleri kullanarak nefesime odaklanıyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bir şey beni tutuyor. Çırpıyorum.

Karanlıktan çıkıp uyanmak için savaşılmaya çalışıyordum.

Uyandım.

Kollarım yatak başlığıma bağlı.

Bu gerçek.

İçimden dehşet fışkırıyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama atamıyorum. Ağzım bantla kapatılmıştı. Tıpkı önceki gibi.

Sarah'nın yüzü üstümde beliriyor.

"Oh, Ella. Uyanacağını hissetmiştim. Akşam yemeğinin hepsini yemeliydin." Elini yanağıma sürdü.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama tepkilerim donuklaşıyor. Batakılıkta ilerlemek gibi. Başım dönüyor.

Sarah başını arkaya atar ve güler. "Bunu kendin için kolaylaştırabilirsin ya da zorlaştırabilirsin. Seçim senin."

O neden bahsediyor? John burada mı? Eve nasıl girdi? Bu nasıl oldu? Annem nerede? Ona zarar verdi mi? İçimi sıvı bir korku kaplıyor.

"Gerçekten benden kurtulmana izin vereceğimi mi sandın? Annen beni seviyor ve sen olmasaydın beni asla göndermezdi. Bunların hepsi senin suçun. Hepsi senin suçun." Bileklerimi tutan kayışları sıkıyor. "Bunlar sadece emin olmak için. Eminim şu anda vücudunu bile hissedemiyorsundur, değil mi?"

Bana ne yaptı? Annem için çığlık atmaya çalışıyorum. Boğuk çıkıyor.

"Seni duyamaz. Derin bir uykuda. Bundan eminim." Yine gülüyor. Bu farklı bir gülüş, daha önce hiç duymadığım türden.

Başımı ileri geri hareket ettirerek bir çıkış yolu arıyorum. "Şimdi şöyle olacak. Ağzındaki tıkaçı çıkaracağım.

ve bu haplardan daha fazla alacaksın." Komodinimi gösteriyor. Pembe haplarla çevrili bir bardak su.

Aşırı dozda aldıklarım. "İlk dozunu akşam yemeğinde vermiştim ama bazen yetmiyor ve kızlar uyanıyor."

Bunu daha önce de yaptığını fark etmek beni hasta ediyor. "Bunu benim için çok kolaylaştırdın. Herkes zaten senin

Kendini öldürmeye çalıştın ve şimdi işi senin bitirdiğini düşünecekler." Ağzımdaki bandı çıkardı. Koli bandı.

"Anne! Anne! M-"

Yumruğu yüzüme çarptı. Kanın tadı ağzımı dolduruyor.

"Bir daha çığlık atarsan, onu öldürürüm. Ciddiyim. Suyuna hap da attım, böylece geldiğimi bile anlamayacak."

"Neden? Bunu bana neden yapıyorsun?" Kelimelerim, ağzımda konuşmam gereken bir bilye varmış gibi geveliyor.

"Onu benden almana izin vermeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak." Dudakları düz bir çizgi halinde.

"Tamam, tamam. Anladım. Kalabilirsin. Söz veriyorum. Ona söyleyeceğim.

Fikrimi değiştirdim. Burada seninle işleri yoluna koyabilirim." Kelimelerim birbirinin üzerine yuvarlanıyor.

Başını sallar. "Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Muhtemelen öyle düşünüyorsun. Tıpkı diğerleri gibi." Hapları alıyor, Onları avucunun içine aldı. "Hayır, bu olacak. Güven bana, tamamen acısız. Ve eğer mücadele edersen, bazıları mücadele eder, daha önce olduğunu gördüm." Yanımdaki yastığı işaret ediyor. "Peki, o zaman ben sadece sana yardım ederim."

"Bunu anneme yapamazsın. Ben gidersem bunun onu ne kadar yıkacağını düşün."

Beni umursamıyor ama annemi umursuyor.

"İşte burada yanılıyorsun. Yıkılacak. Bu kesin, ama bu onun beni daha çok istemesine neden olacak. Seveceği bir kızı olmadan hayatına devam edemeyecek. İşte bu noktada ben geliyorum.

İçeri." Elini tekrar alınma koyuyor. Geri çekiliyorum. "Onun için endişelenmene gerek yok. Ona çok iyi bakacağım. Kederinde onun yanında olacağım. Hiçbir şey insanları daha fazla birbirine bağlayamaz. paylaşılan kederden daha iyidir."

Onu konuşturmaya devam etmeliyim. O konuştukça kafam daha da netleşiyor.

"İşe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Sence bu benim ilk seferim mi? Sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi?" Gülümsüyor. Gözleri parlıyor. "Bunu yıllardır yapıyorum. Bütün kızlara son akşam yemeklerini ben veriyorum. Gerisini John halleder."

Ağlamak istiyorum ama düşünebilmek için duygularımı kontrol altında tutmak zorundayım. Ağlamamak için yanağımı sertçe ısıyorum.

"Konuşman bitti mi? Bunun bitmesine gerçekten hazırım." Elini ağzıma götürdü. "Şimdi ağzını aç ve bunları al."

Çenemi kapatıp dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum ve meydan okurcasına çenemi dışarı çıkarıyorum.

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Kapıyı aç."

Başımı sallıyorum. Bunu yanına bırakmayacağım. Beni tekrar tokatlamasını istiyorum. Beni dövsün ki insanların bulabileceği izler bıraksın. Blake aptal değil. Anlayacaktır. Sol eliyle uzanıp çene kemiğime bastırıyor. Başımın arkasına dayanılmaz bir acı yayılıyor. Tekrar yapıyor. Acı o kadar büyük ki bayılacakmışım gibi hissettiriyor ama dayanıyorum. O fırlatır

hapları komodinin üzerine geri koydu. O kadar öfkeli ki titriyor. Elleri yanında yumruk olmuş.

Yanımdaki yastığı kaldırıyor. İleri geri dönüyorum.

"Anne! Anne!" Çığlık atıyorum. Bu sefer sesim daha yüksek. Gücüm geri geliyor.

Yastığı yüzüme çarpıyor. Kollarım ve bacaklarım onları bağlayan bağlara karşı çırpınıyor. Vücudum oksijen için çığlık atıyor. Benim göğsüm patlayacak ve parçalarım yastığın üzerine saçılacak. Hayallerimin kenarları siyahla doluyor. Karanlık geliyor. Savaşmayı bırakıyorum ve beni kaplamasına izin veriyorum. Artık korkmuyorum.

Böylece tekrar nefes alabiliyorum. Annem "Uzak dur ondan!" diye bağırırken nefes nefese kalıyorum.

Annem Sarah'yı tutup yataktan fırlatıyor. Sarah yere düşer ve bir kedi gibi sıçrayarak ayağa kalkar.

Ciğerlerim yanıyor.

"Bu ne cüret? Bu ne cüret?" Annem ona yaklaşıyor, yüzü öfkeyle buruşmuş.

Sarah'nın yüzü acıyla buruşur. "Beni seviyorsun! Beni sevdiğini biliyorum. Her şeyi mahvetti ve sen de ona izin verdin. Seni takdir bile etmiyor." Şifonyerimden bir şeyler almaya başladı.

Anneme fırlatıyor. Posterleri duvardan söküyor, tutarsız çığlıklar atıyor.

Annem gözlerini ondan ayırmıyor. Bileğimdeki bağları parmaklıyor; diğer elini Sarah'nın göğsüne dayıyor. "Ella, seni çözeceğim ve çözdüğümde aşağı koşup 911'i arayacaksın."

Ama işe yaramayacak. Bağlar çok sıkı. Tek eliyle çözemez. Sarah annemi kenara iter ve kapıya doğru koşar.

Annem ayağa fırlar ve onu saçlarından tutarak geri çeker. O da onu odaya çekiyor ve yere çarpıyor. Üstüne çıkıyor, kollarını arkaya sıkıştırıyor ve karnının üzerine oturuyor. Sarah ele geçirilmiş gibi çığlık atıyor. Ağzından tükürükler fışkırıyor. Annem dayanıyor. Annem Sarah'nın etrafında dönüyor ama Sarah bırakmıyor. Sonunda Sarah gevşiyor. Oda hareketsiz kalır. Sarah hıçkırmaya başlar.

"Ama beni seviyorsun. Sevdiğini biliyorsun. Bunu bana nasıl yaparsın? Lütfen, Jocelyn, lütfen. Ben iyi bir kıyım. Öyleyim." Küçük bir kız gibi konuşuyor.

Annemin sesi sakın ve kararlı, "Sarah, şimdi Ella'yı çözeceğim. Hareket etmeyeceksin. Beni duyuyor musun?"

Cevap vermiyor. Orada ölü gibi yatıyor. Annem bana doğru yaklaşıyor. Beni çözerken Sarah'yı izliyorum. Cenin pozisyonunda kıvrılıyor.

"Ella, git 911'i ara," diyor.

Sarah yerde inliyor. "Özür dilerim, Jocelyn. Çok özür dilerim. Lütfen, bana bir şans daha ver. Lütfen. Sadece seni terk etmek istemedim. Lütfen. Lütfen. Ben senin kızınım."

Aceleyle aşağı inerken arkamdan annemin sesini duyuyorum, "Sen benim kızım değilsin."

ELLA

(BİR AY SONRA)

John'u bugün mahkemeye çıkardılar. Duruşma olmayacak çünkü avukatlarla bir anlaşma yaptı. Ölüm cezasını kabul ettiler. kızların kimliğini tespit etmesi ve müfettişleri cinayetlere yönlendirmesi karşılığında şartlı tahliye şansı olmaksızın ömür boyu hapis cezasını kabul etmesi halinde

Cesetler. Şimdiye kadar altı ceset buldular. Hepsi bu kadar diye yemin ediyor ama ben ona inanmıyorum.

Blake cezasını çekerken bir açıklama yapmak isteyip istemediğimi sordu ama reddettim. Onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum. Anne, Paige'in

Ebeveynleri ve ölen kızların diğer bazı ebeveynleri ona mektup okuyacaklardır. Annem diğer ebeveynlerle bağlantı kurmaya çalışıyor ama onlar onun çabalarına karşılık vermiyorlar. Ona kızıyorlar çünkü ben hayattayım ve onların kızları ölü. Bu onlar için çok zor.

Paige'in ailesi onun için güzel bir tören düzenledi. Tabutu kapalıydı. Çok fazla insan vardı, hepsi kiliseye sığmadı. Gerçek babası geldi ve bu onun hoşuna giderdi. Onun hayatını kaçırdığı ve bunu telafi etme şansı bulamadığı için suçluluk duyup duymadığını merak etmekten kendimi alamadım. Bana sordular.

"Sana Bir Çocuk Ödünç Vereceğim" şiirini okudum ve her şiirde ağladım. Çizgi. Resepsiyona gitmedik. Çok fazla insan vardı ve artık kalabalıktan nefret ediyorum. Onun yerine eve gittik ve *Modern Family'nin* tekrarlarını izledik. Televizyon konusunda dikkatli olmalıyım çünkü panik atağı neyin tetikleyeceğini asla bilemiyorum.

Annem işe geri döndü ve geçen hafta okula geri döndüm. Tıpkı eski günlerdeki gibi beni oraya o götürdü.

Gerçek. Her şey sanki eskiden hayatım olan film setinde yaşıyormuşum gibi plastik geliyor. Hala tam bir gün geçiremedim. Zil derslerin sonunu işaret etmek beni derimden sıçratıyor ve

Herkesin birbirini itip kakmasından nefret ediyorum.

Koridorlar. Çok fazla insan var. Çok fazla el var. Bazen donup kalıyorum.

Diğer zamanlarda kusuyorum. Yeni terapistim, Dr. Hale.

Salı günü yönetimle buluşup benim için özel düzenlemeler yapılmasını konuşacak. Benim için bir yol bulmak istiyor.

dersimden birkaç dakika erken çıkmamı, böylece kalabalıktan kaçabileceğimi söyledi. Ayrıca onlara sınıfın arka tarafında oturmam gerektiğini söyleyecek, böylece tüm kapıları görebileceğim ve arkamda kimse olmayacak. Duvara yaslanmalıyım ki kimse beni bir daha gafil avlayamasın.

Haftada iki kez onunla buluşuyorum ve yavaş yavaş ondan hoşlanmaya başlıyorum.

Travma Odaklı Terapi adı verilen bir terapi türü uygulamaya başladık.

Bilişsel Davranış Terapisi. Uçuyormuşum gibi hissetmeme yardımcı olacağını söyledi. Sürekli bir şeylere çarptığım için yine çürükler içindeyim. Annem gülüyor ve sakarlığımla ilgili şakalar yapıyor ama Dr. Hale bunun bedenimde olmadığım için olduğunu söylüyor. Randy de onunla aynı fikirde. O da

Buna dissosiyasyon diyor ve korkunç istismara maruz kalan insanların bunu yaptığını söylüyor. Haftada bir arıyor ve bana e-posta da gönderiyor. Benimle gurur duyuyor ve Dr. Hale'in yaptığı şeyleri yapmaya devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

öneriyor.

Arkadaşlarım yanımda olmak için çok uğraşıyorlar ama nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Onları suçlamıyorum çünkü bu onların suçu değil. Ben de kendimle nasıl konuşacağımı bilemezdim. Yalnız bir insana dönüştüm, kendi başıma ya da annemle olmayı tercih ediyorum. Her zaman böyle olacağından emin değilim ama şu anda durum böyle. Bu bahar koşmam için bana yalvarıp duruyorlar ve seçimler birkaç hafta içinde yapılacak ama ben gitmiyorum. Benim koşu günleri sona erdi.

Annem bunu yapmam için bana baskı yapmadı. Benim seçimlerime ve sınırlarıma saygı duymaya başladı. Kendi terapisini yapıyor ve bu onun kendi acısıyla başa çıkmasına ve bana iyileşmem için gereken alanı sağlamasına gerçekten yardımcı oldu. Sonunda bir daha birlikte olamayacağımızı kabul etti.

ve bizim işimiz de dünyamızın şu an nasıl görüldüğünü bulmak. Saçımı yaptırmak için beni kuaföre götürdü.

sevimli pixie-cut. İstersem tekrar tıraş edebileceğimi söyledi ama etmeyeceğim. Yine de kesinlikle kısa tutacağım. Farklı bir şey olsun diye kırmızıya bile boyayabilirim.

Annem olmadan ne yapardım bilmiyorum. Ruh halim bir hız treni gibi ve o da şikayet etmeden benimle birlikte bu hız trenine biniyor. O izin verir

İhtiyacım olduğunda öfkeleniyorum ya da hıçkırırken beni sıkıca tutuyor. Bazen gerçekten kötüleştiğinde ve hareket edemediğim karanlık bir yere gittiğimde ya da

Konuşurken, tek kelime etmeden geçene kadar yanımda oturuyor. Geceleri, kapımın dışında gezinir. Onu göremesem de orada olduğunu biliyorum. Ona içkiyi bıraktığıma dair söz verdim ama bana tekrar güvenmesi biraz zaman alacak.

Bana ne olduğu hakkında hala konuşamıyorum. Anlatamıyorum işte. Çok büyük ve kelimeleri yok. Onun yerine, kendimi unutmaya zorluyorum. Sesi, yüzü, soğuk ellerinin vücudumda bıraktığı his. Bazı günler işe yarıyor. Diğer günler işe yaramıyor.

Sarah yirmi bir yaşına kadar bir psikiyatri merkezine kapatılır. Avukatlarla da bir savunma pazarlığı yaptı. John'un kızları öldürmesine yardım ettiği ya da bana yaptığı için onu suçlamadılar. Onu cezalandırmak istemediler çünkü onun da bir kurban olduğunu söylediler. Onu kaçırıp beynini yıkadığında daha çocukmuş. Her şeyi onun Stockholm sendromuna bağlıyorlar. Randy onun akıl hastanesine gitmek yerine kilitli bir akıl sağlığı biriminde rehabilite edilmesi için dilekçe verdi. Hapishane ve yargıç kabul etti. Hala onun için üzülüyorum. Asla da üzülmeyeceğim.

Kabul etmese de annem hâlâ yazıyor. Sarah ona neredeyse her gün mektup yazıyor. Annem ona cevap yazmadı. Yazmayacağını söylüyor ama onu hala önemsedğini biliyorum. Her şeyin bu şekilde olması onu içten içe yiyor. Geçmişte kaldığını söylüyor ama değil. Unutmadı çünkü ona cevap yazmasa da mektuplarını hala okuyor ve atmıyor. Mektupları kilitli bir kutuda saklıyor ve bazen benim baktığımı düşünmediği anlarda onu mektupları okurken yakalıyorum.

SARAH

(BİR AY SONRA)

Buranın bir ceza olması gerekiyordu ama o kadar da kötü değil. Kesinlikle daha kötülerinde yaşadım. Kendime ait bir odam var ve istediğim gibi dekore edebiliyorum. Moralimi yüksek tutmak için duvarları çizimlerle doldurdum. Çoğu Jocelyn ve benim resimlerim.

Odam kilitli ve birimdeki diğer tüm odalar da öyle. Girip çıkmak için kapıyı çalmanız gerekiyor. Çocukların çoğu buraya ilk geldiklerinde korkuyor ama ben korkmuyorum. Çıkmak için beklemeye alışkınım. Anons yaptıkları bir dahili telefonları var ve her çaldığında John'un sesi olmasını bekliyorum.

Yemekler düşündüğüm kadar kötü değil. Hepimizin bir işi var. ve mutfakta yardım etmek istedim. Personel ilk başta izin vermedi. Banyoları temizlemekle başlamak zorunda kaldım, ancak o kadar iyi bir iş çıkardım ki mutfakta çalışmama izin vermeleri uzun sürmedi. Kafeterya. Henüz kendi yemeklerimi yapmama izin vermiyorlar. Onların menülerini takip etmek zorundayım ama terapistim yemek yapmama izin vermeye açık. ayda bir yemek yapabileceğim bir gece. Dört gözle bekliyorum. Sanırım pestolu tavuğumu yapacağım.

On sekiz yaşın altındaki herkes okula gitmek zorunda ve ben de her gün öğrenme merkezine gidiyorum. GED almak için çalışıyorum. Bunu yaptıktan sonra, istersem üniversite dersleri almaya başlayabilirim. Yarı yolda olabilirim.

Serbest bırakıldığımda lisans eğitimimi tamamlamış olacağım. Çocukların çoğu gitmek zorunda olmaktan şikayetçi ama ben değilim. Hoşuma gitti. Dün, ben

Okuma bölümünü geçtim ve fen bölümünü geçmem de uzun sürmeyecek. En çok endişelendiğim konu matematik, ancak eğitim yardımcılardan biri bana özel ders vermek için fazladan saatler harcıyor.

Her şey bir puan sistemine göre çalışır ve kazanmanız gerekir belirli ayrıcalıklara sahip olmak için yeterli puan. Ben zaten Seviye'deyim

Üç. Bazı çocuklar birinci seviyeden hiç çıkamazlar. Üçüncü Seviye, her gün bir saat dışarı çıkabileceğim anlamına geliyor ve çok güzel. Her yerde ağaçlar ve rengarenk çiçeklerle dolu kocaman bir bahçe var. Ben tüm farklı türleri okumaya başladım. Yeterince kazandığımda bahçede yardım edebilirim. Zaman geçirmek için harika bir yol olacak.

Terapistime özlemediğimi söylesem de John'u hâlâ özleyorum. Hapiste ve asla çıkamayacak. Kızlar hakkında itirafta bulundu ve polisi mezarlığa götürdü. Hâlâ onun kızları öldüren kişi olduğuna inanamıyorum.

kırıldı. Benim için hep çok endişelenirdi ama kendi kurallarına uyacak kadar bile gücü yoktu. Sonunda babamla aynı islahevine düşme ihtimali var ve bunu her düşündüğümde gülüyorum.

Ella'nın bir savaşçı olduğu ortaya çıktı. Beni şaşırttı. Gerçi bu ilk değil ve muhtemelen son da olmayacak. Yelpazenin hangi tarafına düşeceklerini asla bilemezsiniz.

John'u ne kadar özlesem de, Jocelyn'i özlediğimle kıyaslanamaz bile. Ona her gün yazıyorum. Başlarda tek yaptığım davranışlarım için tekrar tekrar özür dilemekti ama bir süre sonra özür dileyecek halim kalmadı. Şimdi ona sadece günümü ve öğrendiğim şeyleri anlatıyorum. Ona ne kadar değiştiğimi anlattım. Şimdiye kadar bana hiç yazmadı. Ama dönecek. Sadece zamana ihtiyacı var.

Üç yıl daha burada kalmam gerekiyor ama üç yıl o kadar da uzun bir süre değil. Ben farkına bile varmadan bitecek ve özgür olacağım, tamamen özgür. Yapacağım ilk şey Jocelyn'i bulmak olacak.

Okuduklarınızı beğendiniz mi? Lucinda Berry'nin diğer kitaplarına [buradan](#) göz atın.

Gelecek sürümlerden ve satışlardan haberdar olmak için lütfen Lucinda Berry haber bültenine abone olun: [Abone ol](#)

Bir yazara iltifat etmenin en iyi yollarından biri yorum bırakmaktır. İncelemenizi buraya gönderebilirsiniz: [İçin İştahı İnceleyin Masumiyet](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

